

Giới thiệu Thược Dược Trắng

Thể loại: ngôn tình, thanh xuân vườn trường, HE

Trong mỗi chuyện tình của mỗi người thường có những loài hao, cây tượng trưng cho tình yêu của họ, còn trong câu chuyện này thì được ví von như Thược Dược Trắng bởi sự dẻo dai cùng nhau vượt qua mọi gian khổ của cả hai người.

Những cây thược dược có thể chịu thời tiết khô hạn khi mùa nắng nóng đến, cũng có thể chịu cái rét căm căm dưới 0 độ khi mùa đông về ngoài ra những củ hoa có thể ngủ trong một thời gian dài. Chờ khí hậu thuận lợi có mưa có nắng những củ hoa lại tiếp tục mọc lên mang hương sắc cho đời.

Thường nói Thược Dược Trắng cũng có ý nghĩa rằng anh yêu em cho dù có trải qua bao sóng gió, bao thăng trầm của cuộc đời, cho dù có thể bị vùi dập trước số phận, nhưng tình yêu anh dành cho em cũng giống bông hoa thược dược kia luôn mong chờ để được đâm chồi và nảy lộc.

"Thược Dược Trắng" nói về một tình yêu đơn thuần về thanh xuân vườn trường. Đại thần Từ Trạch của đại học Gia Thiên theo đuổi hoa khôi của trường. Họ bắt đầu từ cái nhìn thoáng qua và kết thúc là về chung một nhà.

Trích:

Bạn học Giai Giai định xoay người chạy vào kí túc xá bỏ trốn, nhưng bàn tay lại bị một bàn tay khác to hơn bao kìm lại. Từ Trạch đang nắm chặt tay cô, nhiệt độ ấm nóng từ bàn tay anh như có dòng điện truyền lên đại não cô, khiến mặt cô đang đỏ nay lại còn đỏ thêm. Cũng may bây giờ là ban tối, người qua lại không nhiều, cô điển hình là thực nữ da mặt mỏng. Đầu cô ơ ơ, mắt vô cùng bối rối không biết nên đặt ở đâu, bỗng lúc này lại nghe giọng Từ Trạch truyền đến, chất giọng lạnh lạnh của anh, anh nói "Giai Giai, bây giờ chưa có ai theo đuổi em, vậy hãy để anh theo đuổi em có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chuyện bắt đầu vào một ngày đẹp nắng, khi Hứa Tĩnh Giai đang đi men theo con đường trong đại học Gia Thiên đến kí túc xá, thì Hứa Tĩnh Giai bắt gặp một đám sinh viên nam ở đằng trước khoảng bảy tám người đang đi lại về phía đằng cô. Hứa Tĩnh Giai là một người tính lặng, ôn hoà, lại còn học tốt rất đúng với cái tên Tĩnh Giai mà ông nội đặt cho cô. Ông nội cô là một người tinh thông thư pháp, có niềm hứng thú rất nhiều với thư pháp và những lịch sử thời xưa, nên khi còn nhỏ cô ở cùng ông nội, ông đã dạy cô giống như dạy tiểu thư khuê các, tính cách cô ngoan hiền và ôn nhu là bởi vậy, lúc trước cô vẫn luôn học trường nữ sinh, nên cả 12 năm học chưa từng có bạn là con trai, nên khi bây giờ nhìn thấy một đám người con trai như thế. Hứa Tĩnh Giai có chút hoảng hốt, muốn kéo vali chạy thật nhanh, nhưng sự đoan trang được tôi luyện không khiến cô làm được như thế. Cuối cùng chỉ đành coi bọn họ là một đám rau cỏ, nhìn thẳng mà đi qua, mặc dù đã đi một đoạn xa nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt của bọn họ vẫn nhìn theo cô. Bất giác cô rùng mình một cái, bước chân nhanh thêm mấy phần. Đi thêm khoảng một đoạn, kí túc xá cũng đến, là kí túc xá nữ của khoa kinh tế, Hứa Tĩnh Giai vất vả leo mấy tầng lầu mới tìm thấy phòng của mình, đứng trước cửa phòng 208, Giai Giai theo phép lịch sự gõ cửa phòng hai tiếng sau đó mới bắt đầu tiến vào, nhưng khi vừa mở cửa thì.....

Cái tình huống gì đây?

Hứa Tĩnh Giai nhìn khung cảnh trước mắt có chút bất ngờ, một người gọn gàng sạch sẽ như cô ngẩn ngơ khi nhìn căn phòng bừa bộn này. Quần áo bị vứt lung tung hết trên giường cả trên bàn học, trên bàn còn có ba ly mỹ đang dở còn nóng hôi hổi bốc hơi khói. Mà ba kẻ đầu sỏ đang vui đùa với nhau, họ dùng gối để đánh lên đối phương, cô đứng mãi một hồi ngắm bọn họ chạy nhảy khắp nơi, còn sém nữa làm đổ luôn cả ly mì, ba người họ cuống cuống giữ những ly mì lại thăng bằng, cũng nhờ vậy mà cô nàng thấp nhất trong ba người phát hiện ra cô đang đứng ở cửa. Tiếng kinh ngạc của cô nàng đã thu hút sự chú ý của hai người còn lại. Kết quả là, ba người họ đều nhìn chăm chăm vào cô.

Cô nàng thấp nhất đứng ở giữa, đưa tay đẩy đẩy cô nàng cao nhất ở kế bên, mắt vẫn đặt trên người cô, cô nàng nói "A Phân, ai đây?"

Người có tên A Phân liền lắc đầu không biết, cô nàng lại tiếp tục lay người còn lại "Vy Vy, họ hàng của cậu sao?"

Vy Vy cũng lắc đầu tỏ vẻ không phải.

Cô nàng chính giữa tròn mắt "Không phải chứ? Gen nhà cậu tốt như vậy, đây hẳn là em gái họ hàng xa của cậu đi?"

Vy Vy liếc cô nàng một cái "Cậu nhìn khuôn mặt tớ có vẻ đẹp như cô ấy sao?"

Cô nàng chính giữa đưa mắt nhìn Vy Vy rồi lại nhìn cô, chép miệng buông một câu "Tớ tưởng cậu đã là mỹ nữ phòng 208 này rồi, không ngờ cậu vẫn kém xa người ta!" Dứt lời cô nàng liền chạy về phía Hứa Tĩnh Giai, để mặc Vy Vy đang hét tên cô.

"Cậu tên gì? ở phòng nào? Có phải đi lạc rồi không?" Cô nàng nhìn cô, vẻ mặt thích thú không thể tả nổi.

"Minh tên Hứa Tĩnh Giai, Tĩnh là an tĩnh, Giai là ôn hoà. Minh được phân vào ở phòng này, không có đi lạc."

"Không phải chứ? Lúc trước mình chỉ nghe thông báo phòng này có ba người thôi mà!" Vy Vy bắt ngờ lôi điện thoại ra kiểm tra thông báo, nhưng cô vẫn không thấy thông báo nào về phòng kí túc của cô thêm một người nữa cả.

Hứa Tĩnh Giai có chút bối rối, ngập ngừng nói "Minh báo danh hơi trễ nên chắc nhà trường chưa kịp thông báo cho các cậu."

"Thế sao? Thế đến rồi thì mau vào đi!" Cô nàng nhỏ con kéo cô vào phòng, một tay giúp cô xách vali vào, một tay tiện thể đóng cửa phòng lại. Sau đó cô nàng tự giới thiệu "Minh là Dương Linh, Linh là linh hoạt, hoạt bát. Còn người cao chót vót kia là Đường Phân, còn lại là Tống Vy."

Mọi người nói với nhau một tí, xong lại bắt đầu dọn dẹp phòng, nhưng mà.....khi cô bắt đầu dọn sao họ lại cứ nhìn cô như thế nhỉ?

Hứa Tĩnh Giai có thể làm ngơ, nhưng họ đã nhìn một lúc lâu rồi nhưng vẫn chưa có ý dừng lại. Mà Hứa Tĩnh Giai điển hình là một cô nương da mặt siêu mỏng, bị nhìn chăm chăm như vậy, mặt bắt gấc lại đỏ lên. Đến khi không thể chịu được nữa, cô đưa tay lên xoa xoa má, đưa ánh mắt nghi hoặc hỏi bọn họ "Mặt mình khó coi lắm sao? Hay có gì dính trên mặt mình à?"

Cả ba người còn lại "..."

Nói vậy! Khuôn mặt này mà khó coi, thì trên thế giới này chẳng ai là mỹ nhân cả.

Ba người nhìn nhau rồi đồng loạt lắc đầu.

Hứa Tĩnh Giai "..."

Cô mở vali, sắp xếp quần áo vào trong tủ, cô tỉ mỉ xếp ngay ngắn theo nếp mà ông nội dạy, sau đó đặt vào góc tủ, qua tầm tám chín cái đã xếp thì.....những con người kia lại lần nữa không tha cho cô, lại tiếp tục nhìn cô nữa rồi!

Cô dừng động tác lại, nhìn lại bọn họ "Trông mình làm kì cục lắm sao?"

Ba người còn lại "..."

Nói vậy! Sắp xếp ngăn nắp như vậy, động tác đẹp mắt như vậy sao lại có chút kì cục chứ?

Ba người lại đồng loạt lắc đầu!

Hứa Tĩnh Giai "..."

Họ thật khó hiểu mà.

Đến khi dọn xong cũng đã hơn 6 giờ tối, cả bốn người ra ngoài mua thêm đồ trang trí, khi quay trở lại cũng đã 9 giờ tối. Dương Linh vừa về tới phòng liền nằm ngay xuống giường than thở "Aaaaaa, sắp gãy chân tớ rồi đây!"

Đường Phân đặt một đồng hồ của bốn người vừa mua được xuống một góc dưới đất, vừa cởi áo khoác vừa vui vẻ nói "Sao lúc đi dạo phố mua quần áo cũng chưa bao giờ thấy cậu than đau chân như vậy!"

Dương Linh bĩu môi phản lại "Mua quần áo và mua đồ vật vẫn có thể so với nhau sao?"

"Tại sao không? Cũng đều là đi mua thôi!" Đường Phân lôi ra một chai nước ném về phía Dương Linh.

Dương Linh bắt lấy chai nước, xuy một tiếng "Cậu đúng là khô khan, chả có chút gì giống con gái như người ta cả!" Sau đó liền mở chai nước tu ừng ực.

Tống Vy xua xua tay, cảm bực tức ăn đến bày ra "Mau lại đây đi, ngoài trời sương chuẩn bị xuống, mau ăn lẩu thôi."

Bốn người nhanh chóng vây quanh bên nồi lẩu, hơi nước từ nồi lẩu bốc lên, có mùi vị cay cay bay vào mũi, lại có chút âm ẩm. Bỗng nhiên Dương Linh ngồi kề bên nghĩ đến thứ gì đó lại cười khanh khách đứng dậy đi đến chỗ đồng hồ vừa mua được, lôi ra một bọc màu đen, rồi lại quay lại chỗ ngồi mở ra, bên trong là mấy chai bia, cô cười nói "Ăn lẩu thì sao lại thiếu bia được chứ!"

Đường Phân kinh ngạc "Cậu mua khi nào thế? Sao bọn này không biết?"

"Lúc này có quay trở lại mua thêm, thấy sao đại tử?"

Đường Phân vui vẻ chụp lấy một chai bia, vui vẻ vừa mở vừa nói "Tất nhiên là thích rồi!"

Ngoài dự kiến Hứa Tĩnh Giai có chút không biết phải làm sao, trước giờ cô không được phép uống những thứ này a!

Ba người còn lại thấy cô chậm chạp vẫn chưa mở chai bia liền nhìn cô. Tống Vy hỏi "Giai Giai sao cậu còn không mở bia?"

Dương Linh cũng chen vào một câu "Sao thế? Cậu không uống được bia sao?"

Hứa Tình Giai có chút khó xử nhìn mọi người, khoát tay từ chối chai bia được mở do Đường Phân "Xin lỗi, tớ không thể uống bia."

Đường Phân cau mày "Không sao đâu, một chai thôi, mai cũng sẽ không phải không dậy được đâu!"

"Đúng rồi, nếu cậu uống không tốt thì uống một chai thôi, ăn lẩu mà không uống bia thì đáng tiếc lắm!"

Hứa Tình Giai càng bối rối khó xử hơn, cả ba người đều hết lời mời cô như thế, nếu không uống thì có vẻ không phải phép quá, nhưng mà ông nội không cho cô đụng tới rượu bia, nhưng ông nội cũng nói phải cư xử cho phải phép. Rốt cuộc nên làm sao mới đúng đây nhỉ? Cô day dứt và đấu tranh một hồi, cũng chấp nhận uống một chai. Mà đối với con người từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ đụng tới rượu bia như cô, thì...uống nửa chai đã say mềm như con ma rượu.

Ba người còn lại nhìn nhau cười, họ nghĩ họ hiểu ra vì sao Hứa Tình Giai lại chần chừ không uống bia như vậy, vì tư lượng của cô.....quá tệ đi!

Mọi người vừa ăn vừa uống, cho đến khi ai cũng men men say, lúc này lại bỗng thân thiết với nhau hơn. Dương Linh khi say thì đặc biệt nói nhiều, Đường Phân thì tự nói nhảm một mình, Tống Vy thì cười khanh khách, rồi cứ hay chọc chọc vào tay Hứa Tình Giai với vẻ vô cùng thích thú, duy chỉ mỗi Hứa Tình Giai khi say liền vô cùng ngoan ngoan, chỉ ngồi ngắm nhìn, đối với tính cách ôn hoà hằng ngày của cô thì khi say cô lại càng lẳng lặng hơn nữa.

Đường Linh không hiểu nhớ tới chuyện gì, vừa cười vừa kể "Mọi người biết không? Tớ và Đường Phân biết nhau từ cấp ba, hồi đó cậu ấy vô cùng nổi tiếng với đám con gái. Nổi tiếng về chiều cao, dù là con gái nhưng cũng cao hơn hầu hết các bạn nam trong lớp, còn có cậu ấy rất giỏi thể thao, bóng rổ cậu ấy chơi rất tốt. Điều đặc biệt nhất khiến cậu ấy được mệnh danh là soái tử các cậu biết là gì không?" Dương Linh cười hi hi hai tiếng, xong lại kể tiếp "Bố cậu ấy là võ sư của một võ đường rất nổi tiếng ở thành phố chúng tớ. Nên cha truyền con nối, A Phân rất giỏi võ a! Lúc đó, con gái trong trường tớ chả bao giờ bị ăn hiếp cả. Tớ còn nhớ khi tớ tỏ tình với đàn anh khối trên bị đem ra trêu chọc, thì A Phân trả thù giúp tớ a. Các cậu có biết kết cục của tên đó như thế nào không? Là bị chôn vùi vào thùng rác haha! Đúng là đáng đời!"

Sau đó Đường Phân cũng cười theo Dương Linh, hai người nhớ lại một kỉ niệm khiến họ vui vẻ mà cười. Dương Linh cũng không kém, cô nàng hồi cấp ba nổi tiếng là hoạt bát "quá mức", cô thường hay đi chọc phá bạn bè, cũng may cô có gương mặt khá ái, đáng người nhỏ bé đáng yêu, nên việc phá phách của cô cũng không khiến giáo viên hay ai ghét bỏ cả. Còn Tống Vy là một cô gái vui vẻ giống Dương Linh, nhưng lại không phá phách, cô thuộc dạng mỹ nữ, học lực thuộc tầng khá, nhưng đáng tiếc cô nàng đã là hoa có chủ, không những vậy, tình cảm của họ gắn bó đã 2 năm rồi.

Cho đến khi cả ba đã kể hết chuyện của bản thân ra, chỉ còn mỗi Hứa Tình Giai im lặng lắng nghe nãy giờ, Dương Linh có vẻ nóng vội muốn nghe kể, liền hỏi thúc cô nói.

Hứa Tình Giai ngại ngùng, mặt hau hau đỏ vì do cồn, miệng nhỏ nhắn mấp máy nói "Thật ra tớ chẳng có gì đặc biệt cả, ông nội tớ là người rất hứng thú với thư pháp, nên ông tìm hiểu về người xưa. Từ nhỏ mình đã sống cùng ông nên ông đã dạy mình theo cách dạy các tiểu thư thời xưa rồi, ông bảo là con gái thì phải đoan trang, lấy hình tượng thực nữ như mẹ của tớ làm mẫu, lúc nào cũng phải nhớ ăn nói có phép tắc, phải có gia giáo."

Ba người đều tròn mắt "Thảo nào, trông cậu cứ như cô nương từ cổ đại xuyên đến! Từ cái giọng tay nhấc chân về vô cùng thanh cao, cả khuôn mặt và khí chất cũng như tiểu thư khuê các vậy!" Dương Linh nói.

Nói đến đây, có vẻ như cả ba người Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy liền nghiệm ra điều gì đó, không phải là không uống được bia, mà cơ bản là không được phép uống và cũng chưa bao giờ Hứa Tình Giai uống. Hôm nay như vậy, ba người cô có coi là dạy hư trẻ ngoan không?

Tống Vy lại thêm một câu "Thế cầm kì thư hoạ cậu cũng biết sao?"

Cô ngượng ngùng gật đầu "Có biết một chút!"

"Ngưỡng mộ cậu thật đấy!"

Bỗng nhiên Đường Phân im lặng nãy giờ thì bất ngờ lên tiếng. Cô bảo Tống Vy và Dương Linh im lặng, muốn được nghe Hứa Tình Giai nói tiếp, chắc do tác dụng của bia nên soái tử Đường Phân trở nên mơ màng, muốn nghe kể chuyện, hai tay chống cằm chờ nghe kể như một đứa trẻ vậy. Hứa Tình Giai cười khẽ rồi lại tiếp tục.

"Mãi cho đến sau này mình đến trường đi học, thì tính cách này đã ăn sâu vào người mình rồi. Mình học trường nữ sinh suốt 12 năm, phần lớn mình không chơi với các bạn nữ cùng lớp, vì họ không thích mình."

Dương Linh giương mắt hỏi "Không thích? Sao lại không thích, Giai Giai rất tốt a!"

Hứa Tình Giai lắc đầu "Ông nội bảo họ ganh tị với mình."

Tống Vy khó hiểu cau mày "Vì sao?"

"Lúc đó mình cũng không hiểu ganh tị là gì, nhưng mình nhớ đại khái ông bảo rằng là do mình có thành tích học tập tốt, cũng gọi là xinh đẹp đi, rất được lòng thầy cô, còn quan trọng hơn là ông nội mình phục vụ quân ngũ, có quân hàm cao, cũng có chút địa vị, cùng với bố mình là thị trường thành phố B, nên đài ngộ có một chút khác biệt."

Dương Linh kinh ngạc ra tiếng "Quả nhiên làm bạn cùng phòng của Giai Giai là một việc vô cùng may mắn a. Vừa xinh đẹp, gia đình có gia thế, mình đây cũng được hưởng ké haha"

Đường Phân liền đánh nhẹ vào ót Dương Linh một cái rồi nói "Đừng tin cậu ta, bố cậu ta là người kinh doanh đấy, cũng quen rất nhiều máu mặt trong ngành."

Dương Linh liền bĩu môi im lặng.

Rất cuộc bốn người họ không biết nói chuyện đến khi nào chẳng ai còn biết, nằm lăn quay ra đất cùng ngủ. Cho đến sáng hôm sau họ lãnh nhận một hậu quả không lường trước, chính là họ đến trễ buổi chào mừng tân sinh viên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Dương Linh thở dài một cái đầy mệt mỏi, Đường Phân đi kê bên cau mày nhìn sang cô nàng, gõ nhẹ vào gáy cô nàng một cái sau đó cau có mở miệng.

"Đều tại cái miệng nhỏ của ngươi, rõ ràng cả bốn đứa cùng đi trễ đã đành, lại còn cương cổ lên cãi, Vương sát thủ đã có ý tha, mà con người trời đánh như ngươi uống rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, hại cả ba chúng ta đều theo ngươi phải chép phạt, ngươi nói xem bạn trai Vy Vy biết cô ấy bị phạt ngay ngày nhập học trọng đại như thế, thế nào cũng mắng cô ấy một trận, còn có Tĩnh Giai ngoan hiền như vậy, đây cũng là lần đầu phạm lỗi đấy, và lại cô tôi cũng chẳng biết ăn nói sao với bố ngươi nữa. Đúng là khiến tôi tức chết!" Đường Phân nhả ra một cái liếc xéo với Dương Linh, xong lại bước nhanh hơn mấy bước bỏ lại cả ba người phía sau.

Tổng Vy nhìn tình cảnh thâm cảm thấy không ổn, hết nhìn Dương Linh rồi lại nhìn Hứa Tĩnh Giai, sau đó thấy Hứa Tĩnh Giai gật đầu ra hiệu cô nàng mới đuổi theo Đường Phân, chỉ tội cô nàng Tổng Vy, Đường Phân chân dài bước rất nhanh, mà cô nàng chỉ nhìn hơn Dương Linh một tí, chân ngắn như vậy, chạy nhanh cũng mãi chưa đuổi kịp.

Hứa Tĩnh Giai nhìn thấy chợt buồn cười, định mở miệng bảo cô nàng chạy từ từ kéo té, nhưng thấy Tổng Vy đã đi khá xa, nên cũng chẳng nói nữa, cô nhìn sang khuôn mặt cau kinh kẻ bên, nở một nụ cười.

"A Phân cũng là chỉ tức giận một chút thôi, Tiểu Dương Dương đừng để bụng."

Dương Linh chu chu cái mỏ tỏ vẻ bất mãn nói "Dù gì cũng biết nhau bao năm như vậy, cứ mỗi lần đụng chuyện là cậu ấy lại cau gắt với tớ, nếu A Phân bằng một nửa Giai Giai hiền thực thì biết mấy!"

Hứa Tĩnh Giai xoa đầu Dương Linh, cô cao hơn cô nàng gần một cái đầu, Hứa Tĩnh Giai đột nhiên cảm giác bản thân thật to lớn, hay là do cô ấy quá nhỏ bé nhỉ?

"Nào, đi thôi! Tớ sẽ dẫn cậu đi ăn trưa, chẳng phải vừa này còn than đói sao?"

"Được, cùng nhau đi ăn thôi, coi như chuyện bị phạt này là kỉ niệm đầu tiên giữa chúng ta!"

Mấy ngày sau đó rốt cuộc Đường Phân mới hết giận dỗi, Dương Linh và Đường Phân làm hoà, cô nàng Dương Linh còn mua một chút bánh kẹo đến hồi lộ, kết quả Đường Phân cười vui vẻ với món quà, cô có hỏi Dương Linh rằng Đường Phân vẫn luôn giận dỗi lâu vậy sao, nhưng sống chung một thời gian cô cũng hiểu ra, Đường Phân hay dễ tính, chuyện gì cũng sẵn lòng giúp đỡ, nhưng nếu một khi làm cô ấy nóng khí, thì cục giận của cô ấy không thể phút chốc mà tan hết được, cũng không hẳn là giận dai, mà cô nàng những lúc giận dỗi như vậy mới giống các cô gái khác thích làm nũng với mọi người xung quanh thôi.

Hôm nay là ngày học đầu tiên của cô, cô có môn học vào tiết thứ hai, ở mấy ngày cũng khiến cô thích nghi với cuộc sống sinh viên một chút, cũng đến lúc thời gian biểu hàng ngày của cô bắt đầu, cô dậy vào sáng sớm, định rằng ra ngoài chạy bộ như lúc còn ở nhà hay chạy bộ cùng ông nội, nhưng lúc cô rón rén xuống giường cũng phát hiện rằng chiếc giường đối diện của Đường Phân cũng có người nào đó với động tác nhẹ nhàng bước xuống giường. Bỗng nhiên cô nàng nhìn sang cô, cả hai đều tròn mắt nhìn đối phương.

1,2,3....

"Sao cậu dậy sớm thế?" Hứa Tĩnh Giai và Đường Phân đều lên tiếng cùng một lúc. Cả cô và Đường Phân đều ngẩn người ra một tí, là do sự trùng khớp vô tình giữa cả hai sau đó cùng bật cười, cô xuống giường, chầm chậm đi xong quay đầu nói với Đường Phân "Tớ dậy sớm là để chạy bộ."

"Tớ cũng vậy!" Đường Phân trả lời.

Thế rồi Hứa Tĩnh Giai và Đường Phân cùng nhau chạy bộ dưới sân vận động của trường, lúc xuống tới sân, chắc do lúc này còn khá sớm, chỉ có vài ba người trong đó có Hứa Tĩnh Giai và Đường Phân cùng chạy.

Cô và Đường Phân cùng chạy cho đến khi mặt trời ló dạng, mới thấy hai còn người chậm chạp còn lại chạy đến từ đằng sau.

Dương Linh thở hổn hển nhìn Hứa Tĩnh Giai và Đường Phân với vẻ trách móc "Này, hai cậu hẹn nhau làm điều gì đó mờ ám phải không? Sớm như thế đã thấy xuống đây chạy bộ, khai thật đi, các cậu đang giấu mình và Vy Vy chuyện gì?"

Đường Phân lắc đầu chán chường "Thôi đi Dương mập mạp, tớ còn ngại gì cái tính lười biếng của cậu, hôm nay dậy sớm như vậy xuống đây chạy bộ là muốn hù chết mình đấy à?"

"Đường Phân cậu dám nói mình mập? Mập chỗ nào chứ?"

"Chỗ nào cũng mập!"

Dương Linh có chút tức giận nhìn Đường Phân, sau đó nhìn lại bản thân mình, rồi thầm nghĩ bản thân cô nàng cũng là cân đối, đâu đến mức mập như lời Đường Phân nói, lại tiếp tục chu mỏ phản đối.

"Như Vy Vy mập thì còn có bạn trai cậu ấy lo, như Giai Giai thì chẳng bao giờ cậu ấy mập nổi, vì người ta thường xuyên chạy bộ tăng sức khỏe, thân hình đẹp, còn cậu cứ lười biếng rồi chẳng ai chịu để ý tới cậu, xong lại khóc bù lu bù loa với tớ thì tớ mặc kệ."

"Đường Phân cậuỡ sao?" Dứt lời Dương Linh chạy đến Đường Phân, nhưng cô nàng Đường Phân nhanh chân chạy mất, Dương Linh chẳng còn cách nào ngoài đuổi theo. Hai người một trước một sau đuổi theo nhau trên sân vận động, vì hiện bây giờ trời cũng sáng hơn lúc cô và Đường Phân mới ra, nên người chạy bộ đã đông lên rất nhiều.

Tổng Vy đứng bên cạnh cô đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó lại khó hiểu nói một câu "Lạ nhỉ? Hôm nay sao lại có nhiều người chạy bộ như thế chứ?"

Hứa Tĩnh Giai nhìn xung quanh một lượt, cũng cảm thấy người hôm nay nhiều thật, đa phần nữ giới nhiều hơn, ai cũng mặc đồ thể thao nhưng chỉ có điều.....chạy bộ mà cũng cần trang điểm ư?

"Vy Vy, con gái thành phố chạy bộ cũng trang điểm đậm như vậy sao?" Cô vẫn mãi đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, ai cũng trang điểm hết nham, cô tự nhiên lại nhìn lại bản thân mình, chẳng biết trang điểm là như thế nào, hay do cô không sống ở thành thị phồn hoa nên không biết các cô gái ở đây thích trang điểm như?

Tổng Vy chưa kịp trả lời Hứa Tĩnh Giai thì Đường Phân và Dương Linh chạy về phía bọn cô, Dương Linh vừa dừng lại, chống chân thở một lát, rồi lại có ý định kéo cô đi. Đường Phân nhìn Dương Linh một hồi thờ khiến cô nàng cười to, giọng đùa cợt nói "Đáng đời Dương mập mạp, do cậu thường ngày không chạy bộ đấy, mới chạy một tí đã mệt như thế!"

"Im miệng, tớ sẽ tính sổ với cậu sau! Đi thôi Giai Giai!" Dương Linh trừng mắt với Đường Phân, sau đó quay qua Hứa Tĩnh Giai muốn dẫn người đi, ai dè Hứa Tĩnh Giai lại kéo tay lại hỏi "Chuyện gì thế? Cậu muốn dẫn tớ đi đâu?"

"Đại thần sáng nay đã lên trường rồi, đang chạy bộ ở đằng kia, tớ nghe danh của anh ấy lâu rồi, đi, cùng đi xem coi anh ấy đẹp trai đến mức nào!"

"Khoan.....Tiểu Dương.....?" Cô vẫn chưa tiêu hoá được lời nói của Dương Linh đã bị cô nàng kéo chạy đi. Đường Phân và Tổng Vy đuổi theo phía sau.

Cô chạy một đoạn ra khu phía trước sân, quả nhiên ở đây còn đông người hơn, bu lại một đám người chạy theo sau một chàng trai. Dương Linh ở bên cạnh lại tiếp tục kích động hét lên "Giai Giai nhìn kia, là đại thần Từ Trạch khoa chúng ta kia, quả nhiên là ưu tú đẹp trai thật!"

Đường Phân và Tổng Vy vừa chạy đến liền nghe thấy Dương Linh nói như vậy liền bủi môi "Tiểu Dương, cậu lại nổi tính mê trai sao?" Tổng Vy liếc nhìn cô nàng. Sau lại nói thêm "Thảo nào sáng nay lại có nhiều người ăn mặc đẹp mắt còn trang điểm đến sân vận động chạy bộ như vậy, hoá ra là có đại thần của đại học Gia Thiên khoa kinh tế ở đây."

Hứa Tĩnh Giai đưa mắt qua Tổng Vy, sau đó nhìn về phía chàng trai đang chạy kia, anh mặc bộ thể thao màu trắng, mồ hôi thấm ướt áo anh nhưng trông anh có vẻ chưa mệt, vẫn còn muốn chạy tiếp, nhưng chắc do người xung quanh và ánh mắt tập trung lên anh quá nhiều nên anh dừng lại, rút khăn lau mồ hôi, vừa lau vừa rời đi khỏi sân. Cô thấy anh đi một đoạn sang hướng trái bọn họ, rồi đột ngột dừng lại thay đổi hướng đi về phía bọn họ. Anh đang từ từ đi lại về phía này, Dương Linh đứng ở bên cạnh cô giây trước còn hét lên kích động, giây sau thì liền trợn mắt há mồm nhìn người đang đi đằng trước, hai người sau cũng đang sửng sốt, duy chỉ có mỗi Hứa Tĩnh Giai vô cùng bình tĩnh, chỉ vì.....chứng da mặt mỏng của cô. Cô.....cô đang bối rối, da mặt bắt gặp đồ lên, cô lúng túng nhìn Dương Linh, kéo nhẹ tay cô tỏ ý muốn đi thôi, nhưng Dương Linh sao mà còn chú ý đến việc khác chứ, cô kéo kéo mãi mà cô nàng chả có phản ứng gì, Hứa Tĩnh Giai ngược mặt, thấy anh đang càng lại gần mình hơn thì lòng cô lại càng gấp, cô di chuyển đến sau lưng Dương Linh, vừa di chuyển cô vừa nhìn anh, chợt cô thấy ánh mắt anh đang nhìn thẳng tắp chuyển hướng nhìn sang cô, khiến cô giật mình một cái, cô rụt rè giống như bị người khác phát hiện mình đã làm chuyện xấu vậy.....cô có cảm giác mặt mình đỏ như trái cà chua vì ngại ngùng rồi. Anh cứ nhìn cô mãi cho đến khi anh bước qua cô, lòng cô lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm một chút. Cuối cùng cũng thoát khỏi ánh mắt đó rồi, đúng là dọa cô chết mà! Quả nhiên cô vẫn không quen đối diện với người khác giới mà.

Dương Linh bên cạnh mãi gần một phút đồng hồ sau mới tỉnh táo lại, cô nàng hét lên phản kích, quay sang cô kích động nói lớn, tay không ngừng lay hai cánh tay cô "Giai Giai cậu có thấy gì không? Đại Thần vừa nãy nhìn về hướng này đó, anh ấy đẹp trai thật! Không biết anh ấy là đang nhìn ai nhỉ?"

Tổng Vy nhìn Dương Linh kích động liền chạy đến gỡ cánh tay cô nàng ra, miệng quát "Cậu mà còn lay nữa thì Giai Giai gãy tay mất!"

Dương Linh lúc này mới hoàn hồn, cười hi hi xin lỗi "Giai Giai mình không cố ý đâu, cậu có đau lắm không?"

Hứa Tĩnh Giai cười lắc đầu, cũng nhờ vậy mà Dương Linh mới nhìn thấy khuôn mặt đỏ như bốt khói khi nãy đang cúi gằm của Hứa Tĩnh Giai "Giai Giai sao mặt cậu đỏ thế? Bị cảm ư?"

Đường Phân cười xảo trá xong lại lên tiếng "Không phải cảm đâu, cậu ấy chỉ đang ngượng ngùng thôi!"

Dương Linh quay phắt nhìn Đường Phân liền đáp "Sao lại ngượng ngùng?"

"Vì đại thần Từ Trạch nhìn Giai Giai a!" Đường Phân vui vẻ nhả từng chữ, vừa nói vừa như đùa cợt Hứa Tĩnh Giai. Khi nãy đứng ở phía sau, Đường Phân đã thấy hết mọi hành động của Hứa Tĩnh Giai rồi nha.

Dương Linh thốt lên "Giai Giai thật sao?" Cô nàng nhìn thẳng vào mắt cô như muốn tìm câu trả lời, nhưng chỉ thấy Hứa Tĩnh Giai đỏ mặt cúi đầu.

"Ra là nãy đại thần nhìn cậu!"

"Cũng phải, Giai Giai nhà chúng ta xinh đẹp như vậy, không để ý tới đúng là mù rồi!"

"Chắc chắn là có mờ ám!"

Đối diện với tình cảnh này, Hứa Tĩnh Giai chỉ có cách bỏ đi thật nhanh, thật là ngại quá, sao đại thần lại nhìn cô nhỉ, để bây giờ họ cười nhạo cô!

Cô đi một đoạn xa sau đó quay đầu lại nhìn thấy ba người họ đuổi theo vô cùng thông thả, Dương Linh còn không ngừng nói vọng lên với cô

"Giai Giai chắc chắn cậu có bí mật!"

"Giai Giai bỏ chạy tức là thừa nhận mình có gì đó đó với người ấy sao?"

"Giai Giai da mặt cậu thật mỏng!"

Hứa Tĩnh Giai "... " Hoàn toàn bỏ đi trước luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hứa Tĩnh Giai về phòng trước, cô chuẩn bị để lên lớp, đến lúc cô chuẩn bị rời phòng, mới thấy những con người kia về lại, trên tay còn cầm theo túi ni lông đựng bánh kẹo.

Dương Linh đưa túi về trước mặt cô, cười vui vẻ cũng có phần xảo trá nhìn cô "Giai Giai ăn một ít lót bụng đi, chưa đến giờ lên lớp đâu cậu đi sớm thế? Hay định đi gặp ai đó của cậu à?"

Hứa Tĩnh Giai giật mình một cái, liền lập tức xua tay "Không...không có, tớ định ghé qua thư viện một tí, các cậu đừng chọc mình!"

Dương Linh liền nhào đến giữ chặt người Hứa Tĩnh Giai lại "Còn nói không, trông biểu hiện của cậu cứ như bị tội mình nói đúng bí mật của cậu vậy!"

"Không...không có thiệt mà, đây là lần đầu mình gặp anh ấy!"

"Giai Giai cậu đừng hòng lừa bọn tớ...." Dương Linh chưa kịp nói hết câu, Hứa Tĩnh Giai thuận thế Dương Linh lơ là mà bỏ chạy mất, để lại Dương Linh cùng hai con người còn lại hét lớn ở đằng sau "Này.....mau đứng lại! Hứa Tĩnh Giai!"

Dương Linh bĩu môi, liếc xéo hướng đi của Hứa Tĩnh Giai một cái, sau đó quay lại nói với hai con người còn lại ở trong phòng "Có mờ ám, chắc chắn hai con người đó có quen biết nhau, nếu không quen thì Giai Giai sao lại phải ngại ngùng như vậy chứ! Thật sự là có mờ ám mà!"

Đường Phân thu dọn sách vở bỏ vào cặp, nghe thấy Dương Linh nói thế, cười cười liền đáp "Giai Giai người ta lần đầu gặp người khác giới liền ngại ngùng như vậy, không phải cái loại mê trai như cậu đâu, đừng ăn hiếp Giai Giai nữa!"

Tổng Vy cũng gật gù nói theo "Phải phải, Tiểu Dương, cậu mà còn như thế, da mặt Giai Giai mỏng như vậy, khẳng định cậu ấy sẽ chạy trốn chúng ta mất!"

"Được rồi được rồi, tớ chỉ tò mò về mối quan hệ giữa hai người đó thôi, mà thật đúng có mờ ám a!"

Đường Phân "... "

Tổng Vy "..."

Thôi vậy! Kệ tên tiểu nghịch ngợm kia, chuẩn bị đi học vậy! Không biết Giai Giai bỏ đi đâu trước rồi nhỉ? Giờ này cách tiết học gần 40 phút nữa cơ mà!

"Hộc, hộc....." Hứa Tĩnh Giai chạy được một đoạn, cảm thấy bản thân đã thoát khỏi, cô mới liền dừng lại. Hai tay chống lên đầu gối ra sức mà thở. Tiểu Dương chọc cô như vậy, quả thật cô cũng không biết đối mặt như thế nào, rõ ràng cô và người ta chẳng có gì cả, chẳng qua cô.....ngại ngùng một tí, mà đã bị hiểu lầm mình với người ta có mờ ám!

Hứa Tĩnh Giai vỗ nhẹ lên mặt hai cái, sau đó thở hắt ra một cái đầy vui vẻ, cũng đến lúc cô nên thay đổi cái tính thẹn thùng này rồi, phải tập làm quen với nó thôi. Nói vậy, cô liền đi vào cửa hàng trước mặt mua một chai nước khoáng, uống một hơi, sau đó đi về hướng thư viện.

Cô đến thư viện muốn mượn một vài quyển sách, mấy quyển liên quan đến kinh tế và kinh doanh, còn thêm một quyển đọc vào giờ rảnh rồi liên quan đến triết học và một quyển tâm lý con người. Sau đó rời khỏi thư viện cô đi đăng kí môn học tự chọn, là lớp học tâm lý, do lớp học này thường khó khan nên có khá ít người quan tâm, bởi vậy nên cô mới quyết định đăng kí học. Cuối cùng cô nhìn thời gian, nhận ra mình sắp trễ tiết học rồi, Hứa Tĩnh Giai chỉ có cách chạy thật nhanh để đến lớp kịp giờ thôi.

Tuy thể lực của Hứa Tĩnh Giai không tốt, vì từ nhỏ đều học nữ công gia chánh, đi đứng, ngồi hoặc ăn, hay ngay cả khi ngủ cũng có phải có phép tắc, mỗi hành động làm việc gì đó cũng phải thật nhẹ nhàng và từ tốn, thế nên việc chạy cũng là vượt quá mức thực nữ của Hứa Tĩnh Giai rồi. Tuy vậy, do lớp học cũng không xa chỗ đăng kí là bao, nên cô kịp lúc đến lớp. Lúc cô mở cửa he hé, toàn bộ ồn ào trong phòng đều truyền hết vào tai cô, cho đến khi Hứa Tĩnh Giai đẩy cửa bước vào. Thì.....mọi người sao thế nhỉ?

Một giây trước căn phòng còn vô cùng ồn ào, một giây sau thì vô cùng im ắng!!!

Sao.....mọi người lại nhìn cô chằm chằm thế nhỉ?

Chứng da mặt mỏng của Hứa Tĩnh Giai lại tái phát!

Nhưng thời gian khiến cô khó xử không lâu, ba người Đường Phân, Dương Linh và Tổng Vy đã đến trước, cũng có dành chỗ cho cô, khi thấy Hứa Tĩnh Giai đến cũng vẫy tay với cô. Hứa Tĩnh Giai thấy bọn họ, cười vô cùng mừng rỡ, lúc đó Hứa Tĩnh Giai vô cùng cảm ơn bọn họ đã giúp cô thoát khỏi cảnh này, tuy nói vậy nhưng những bước chân của Hứa Tĩnh Giai vô cùng lúng túng, khó khăn mới bước lên chục bước bậc thang để đến chỗ ngồi.

Sau khi cô đặt túi qua một bên, những ánh mắt xung quanh mới thôi nhìn về phía cô. Hứa Tĩnh Giai vô cùng khó hiểu, nghiêng người ghé vào tai hỏi Dương Linh "Sao bọn họ nhìn tớ như thế vậy? Trên mặt tớ chưa rửa sạch sao?"

Dương Linh nhìn Hứa Tĩnh Giai một cái, vô cùng thành thật mà nói hai chữ "Không có!"

"Không có? Chứ sao họ nhìn mình như vậy?" Nếu không có gì thì nhìn cô như vậy để làm gì?

"Giai Giai cậu đang được bàn tán rất sôi nổi trên forum trường mình đó!"

"Sao?" Hứa Tĩnh Giai ong ong đầu óc, cái gì bàn tán gì chứ? Cô có làm chuyện gì đáng cười để họ bàn tán đâu?

Dương Linh giật chiếc điện thoại từ chỗ hai người Đường Phân và Tổng Vy qua, đưa đến trước mặt Hứa Tĩnh Giai. Cô nhận lấy, chỉ nhìn thấy trong điện thoại là một bức ảnh, là một cô gái mang chiếc váy trắng nhỏ xinh, chân mang đôi giày trắng, mái tóc dài xoã ngang vai, còn đội thêm chiếc nón cối, một tay kéo vali một tay cầm mảnh giấy.

"..."

Người trong bức ảnh này.....đích xác là cô! Đây chính là cái hòm cô đi tìm kí túc xá đây mà!

Hứa Tĩnh Giai lòng bối rối, kéo xuống dưới xem dòng trạng thái của người đăng, đây là tài khoản nam, có ghi là "Bắt gặp cô gái này khi đi ăn, thấy cô ấy một mình kéo vali tìm kí túc xá khoa kinh tế, tôi vừa gặp đã thích cô ấy!"

Bài viết được duyệt vào 30 phút trước, ấy vậy mà đã có hơn 500 bình luận. Hứa Tĩnh Giai lướt một lượt bình luận, đa số cô được khen xinh, chắc hẳn cô là sinh viên năm nhất, chưa ai biết tính cách của cô, nên không ai lấy việc đó ra để bàn luận cả. Cô thầm thở ra một hơi, cũng không có gì to tát lắm, nhưng mà làm sao để xóa bài viết này được nhỉ?

Hứa Tĩnh Giai định trả lại điện thoại cho Dương Linh, nhưng lại chợt thấy điện thoại rung lên, cô vô ý lướt mắt nhìn qua, là một thông báo mới ở forum của trường, mà xui quýt khiến như thế nào mà Hứa Tĩnh Giai ngoan hiền nay lại học một tính xấu đó là tò mò, vì tò mò nên mới nhấn vào xem nội dung của bài đăng mới, và.....kết quả là.....khiến cho Hứa Tĩnh Giai muốn khóc ròng bỏ về kí túc xá ngay lập tức.

Nguyên văn bài đăng là "Cô gái váy trắng tìm kí túc xá đang ở lớp học kinh tế"

Kéo theo đó là một loạt bình luận đại loại như "Ồ đâu?Tôi sẽ qua lớp đó ngay bây giờ!"

"..."

Hứa Tĩnh Giai ôm đầu, cô.....có chút lo sợ, lòng lại hiện lên hai lối suy nghĩ, một là ở lại tiếp tục học, hai là về kí túc xá tránh mặt bọn họ. Ở lại học thì sẽ

bị ánh mắt của mọi người làm cho cô bốc khói mắt, nếu rồi đi thì không hay cho lắm, vì đây là buổi học đầu tiên mà cô đã vắng mặt, thế nào cũng không tốt cả. Làm sao đây nhỉ? "Không được!mày phải tự tin lên Giai Giai, chẳng phải là nói muốn thay đổi cái tính hay thẹn thùng này sao? Việc này không chịu nổi thì sao có thể thay đổi chứ? Được rồi, có lên nào Giai Giai!"

Trần an bản thân xong, Hứa Tĩnh Giai quyết định lôi sách vở ra xem, tránh cho mọi người làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. Nhưng không duy trì được lâu, vì hàng loạt người đang ồ ạt vào lớp học. Lúc đầu lớp học kinh tế này đã khá đông rồi, bây giờ còn thêm người vô nữa, kết quả là trừ mỗi bàn cô có 6 người, hai bạn gái ở trong cùng và bốn tụi cô ngồi phía ngoài thì tất cả các bàn còn lại đều đầy chỗ hết cả.

Dương Linh bất ngờ với tình cảnh trước mắt, nghiêng đầu nói với Hứa Tĩnh Giai "Không ngờ cậu lại có sức hút đến vậy đó!"

Hứa Tĩnh Giai vừa khóc vừa cười nói "Cậu còn đùa mình? Đồi chỗ cho tớ đi, để tớ ngồi ở bên trong!"

"Được!"

Hai người đổi chỗ, Hứa Tĩnh Giai lấy sách đọc, mãi một lúc sau mới thấy giáo sư bước từ ngoài vào. Là một giáo sư cũng khá lớn tuổi rồi. Hứa Tĩnh Giai nghe nói là giáo sư ở đại học Gia Thiển đều là những người giỏi, nhưng cô không nghe nói là cũng có giáo sư....."khá" lớn tuổi như vậy nha.

Giáo sư hôm nay bước vào, nhìn thấy lớp học vô cùng đông thì rất bất ngờ, ông lấy sổ ra, bắt đầu điểm danh. Sau đó những người không có tên trong danh sách, đều bị đuổi ra ngoài. Hứa Tĩnh Giai thầm vui vẻ trong lòng, lúc này lớp mới bắt đầu học.

Sau tiết này, buổi chiều Hứa Tĩnh Giai còn thêm một lớp nữa, nên tranh thủ cùng ba người kia ăn trưa ở căn tin, sau lại tiếp tục lên lớp. Cho đến buổi tối, khi trong phòng có bốn cô gái ngồi cạnh nhau, thở dài một hơi cho ngày đầu học.

Dương Linh chán nản mở miệng "Ngày đầu mà đã như vậy rồi, mệt chết tớ a!"

Đường Phân nằm xoa bụng vì ăn no, vô cùng khinh bỉ nói "Chỉ có mỗi cậu là con heo lười thích ăn và chơi thôi!"

Dương Linh liếc xéo Đường Phân, bỗng lúc này có tiếng điện thoại bàn vang lên. Cả bốn đưa mắt nhìn nhau. Sau đó Dương Linh chủ động đi đến bắt máy, cô nàng không biết nghe gì đó cũng gật gù đáp đúng, xong đột nhiên lại quay phắt sang Tống Vy mắng "Vy Vy, ông xã của cậu gọi nè, sao lại khoa máy để người ta lo lắng như vậy?"

Tống Vy tròn tròn xoe mắt ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng lấy túi xách ra kiểm tra, quả nhiên là điện thoại hết pin đã tắt nguồn, Tống Vy chán nản thở dài, rồi tiếp lấy điện thoại bàn trong tay Dương Linh, vừa tiếp lấy rồi lại nói lí nhí lại còn che miệng, giống như làm nũng với bạn trai nhưng lại ngại có người khác. Dương Linh bĩu môi nhìn Tống Vy.

Dương Linh định đợi Tống Vy nói chuyện xong sẽ trêu ghẹo cô ấy một lúc, nhưng là Tống Vy và bạn trai nói chuyện quá lâu, mà con người như Dương Linh lại không đủ kiên nhẫn, liền quay sang tìm người nói chuyện. Đường Phân bây giờ thì đang luyện võ, nên chỉ có duy nhất Hứa Tĩnh Giai để cô nàng nói chuyện.

Dương Linh nhìn Tống Vy một lát, rồi bảo với Hứa Tĩnh Giai rằng "Vy Vy và bạn trai cô ấy hạnh phúc nhỉ? Nghe nói lúc trước là thanh mai trúc mã, sau này lớn một chút thì gia đình Tống Vy chuyển đi nơi khác sinh sống, xong lại nhờ mạng xã hội mà họ tìm lại nhau, sau đó quen đến tận giờ đây! Giai Giai đã từng quen bạn trai chưa?"

Hứa Tĩnh Giai ngây thơ lắc đầu, đến bạn còn không có, thì sao có bạn trai đây? "Tớ trước giờ vẫn chưa có, lúc trước đều là học trường nữ sinh, một ngày chỉ đi học sau đó về nhà luyện thư pháp, thường thức trà cùng ông nội. Thời gian đâu đi tìm hiểu bạn trai chứ?"

"Hiazzzz, Giai Giai à, tớ không biết là nên thấy tội nghiệp cậu hay phải vui cho cậu đây?"

"Tại sao?"

"Vui vì cậu thực sự vô cùng ngoan nha, còn tội nghiệp là cậu đã bỏ lỡ năm tháng tình yêu tuổi học trò rồi, cũng may trong thời gian qua học trường nữ sinh, cậu không có bị sai lệch về giới tính, không thì ông cậu quả thật hối hận khi dưỡng cậu như vậy?"

Hứa Tĩnh Giai "..."

"Cậu nói tớ không hiểu!"

Dương Linh "..."

Dương Linh xua xua tay rồi xuýt một tiếng

"Tóm lại, cậu bây giờ cũng thử tiếp xúc với chàng trai nào đi, để còn biết mùi vị yêu đương của tuổi trẻ là gì!"

"Mùi vị?" Hứa Tĩnh Giai cau mày nhìn Dương Linh. Cô nàng cốc nhẹ đầu cô xong cười nói "Ừ, vô cùng kích thích, đảm bảo cậu sẽ thích nó!"

Dương Linh vừa dứt câu, đã bị chiếc gối trên tay Đường Phân ném lại "Giai Giai đừng học theo thói hư tật xấu của cậu ta!" Nói rồi Đường Phân liền kéo Hứa Tĩnh Giai ra ngoài.

Dương Linh trơ mắt nhìn họ rồi đi!

Đi rồi, cô nàng biết nói chuyện với ai đây?!!

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

"A Phân! Chúng ta đi đâu vậy?" Hứa Tĩnh Giai nhìn Đường Phân kéo tay cô đi một mạch khỏi kí túc xá, cô còn chưa làm bài tập a!

"Đi khỏi con người có ý định phá đi sự trong sạch của cậu, đến phía trước tớ mua cho cậu nước ép trái cây!" Đường Phân vừa đi vừa nói không quay đầu lại nhìn cô, mắt thấy phía trước có máy bán nước tự động, cô nàng chỉ tay đến nói với Hứa Tĩnh Giai sau đó kéo mạnh tay Hứa Tĩnh Giai chạy lại.

"Cũng may là có mang theo tiền lẻ, cậu muốn uống vị gì?" Đường Phân lắc lắc tờ tiền lẻ về phía cô, nhoen miệng cười vui vẻ.

Hứa Tĩnh Giai cũng cười theo nói "Thế vị táo đi, tớ rất thích táo!"

Đường Phân thành thực nhét tiền vào máy bán nước tự động, sau đó nhấn chọn hai chai nước ép táo, giây sau đã thấy hai chai nước được thả xuống, Đường Phân lấy ra đưa cho Hứa Tĩnh Giai một chai, hai người cùng đi dạo.

Buổi tối, trời thoáng đặng, vì gần mùa thu, nên trời nổi gió khá nhiều, mà lại trong đêm càng khiến gió trở nên lạnh hơn, Hứa Tĩnh Giai uống chai nước trong tay khẽ rung mình một cái vì lạnh, dòng nước mát lạnh chảy xuống, vị ngọt của táo còn đọng lại ở cổ cô, mùi vị thanh mát cứ thế bay theo từng lời nói của cô.

Giữa hai người tuy chỉ có sự im lặng, nhưng chả có một chút ngại ngùng, vừa đi vừa nhìn dòng sinh viên kết thúc giờ tự học ở thư viện đi ra, trên tay ai cũng ôm sách vở, chỉ có hai người cô mặc quần áo mỏng manh còn cầm theo chai nước. Cô cũng muốn vào thư viện một lát, nhưng ngại vì ăn mặc của mình, tuy vẫn kín đáo nhưng cô vẫn thấy ngại, thế nên ý nghĩ ấy đành thôi vậy.

Đi một đoạn Đường Phân muốn mua một chút đồ phụ nữ, thế nên Đường Phân cùng Hứa Tĩnh Giai ghé vào cửa hàng tiện lợi gần đó, sau khi Đường Phân xong xuôi, hai người trở về kí túc xá. Khi quay trở lại cũng lúc khá cận kề giờ đóng cửa kí túc. Đến khi lên phòng thì Tống Vy và bạn trai cũng đã nói chuyện xong, bây giờ đang ngồi làm bài tập, còn Dương Linh thì nằm lăn quay ra ngủ, miệng cô nàng còn có ít nước miếng, bộ dạng hết như trẻ con khi ngủ vậy.

Tống Vy nhìn hai người bọn cô đưa mắt hỏi "Hai cậu đi đâu thế, Tiểu Dương khi nãy còn than vội tớ tức chết với hai cậu rồi, kết quả cậu ta ôm bụng tức đi ngủ rồi!"

Đường Phân cất đồ mới mua, rồi đặt lên bàn Tống Vy một hộp sữa, cô nàng nửa đùa nửa thật nói "Lần sau tớ tìm bạn trai cậu tính tiền, không cần cảm ơn!"

Tống Vy cảm ổng hút, hút một hơi sau đó mới chợt nhớ ra điều gì đó, nhìn về phía Hứa Tĩnh Giai và Đường Phân "Hai tuần nữa bạn trai tớ đến thành phố A một chuyến, anh ấy bảo hôm đó sẽ mời com mọi người."

Dương Linh đang ngủ bỗng nhiên bật dậy, vẻ mặt chẳng giống như mới dậy chút nào, đều là vẻ phấn khởi, cô nàng hót hải nói "Thật sao? Lại có lộc ăn rồi!" Cô nàng cười lớn, sau nhận ra điều gì đó lại quay sang Tống Vy trêu chọc "Vy Vy, bạn trai cậu là muốn ra mắt bọn tớ sao?"

"Đến lúc đó bọn tớ làm khó cậu ta một chút, hiếm khi cậu ta mới qua đây một chuyến, không thể để cậu ta như ý trở về được!"

Đường Phân liền bắt gáy cô nàng, nhìn cô nàng tròn mắt "À à, Dương Tiểu Linh, thì ra là nãy giờ cậu giả ngủ?"

Dương Linh ngược đầu bủi môi "Tớ mới không thèm, chẳng qua tiềm thức đam mê ăn uống đánh thức tớ dậy đấy!"

"Cậu còn nói lí? Cái con người ham ăn ham ngủ lại còn mê trai này!"

Đường Phân với lấy chiếc gối rồi hướng về phía Dương Linh mà ra chiều, Tống Vy liền thấy lại một chiếc gối khác cho Dương Linh, thế là hai con người này kẻ tiếp chiều kẻ ra chiều, làm cho căn phòng nhộn nhạo lên. Hứa Tĩnh Giai chỉ biết cười bất đắc dĩ nhìn Tống Vy.

Hai con người này, cứ ở chung một chỗ, là sẽ thân thiết với nhau như vậy đây!

Thế đó mà một tuần đã trôi học đầu đã trôi qua, chung quy là những ngày này chẳng mấy suôn sẻ gì với Hứa Tĩnh Giai cả, có lẽ là cô đang là sự chú ý của đại học Gia Thiển này, mấy ngày trước trên diễn đàn của trường còn tràn ngập ảnh cô, ở thư viện, ở cửa hàng tiện lợi, còn có giờ trưa ở căn tin cũng chẳng tha cho cô một giây nào cả.

Hứa Tĩnh Giai dựa vào ghế thờ dài một cái vô cùng nhỏ nhẹ, chuyện này khiến cô vô cùng phiền não a. Dương Linh ngồi cạnh cô huých nhẹ vào cánh tay cô một cái, sau đó nhào người qua nói.

"Giai Giai, có cần tiết nào cũng phải ngồi ở góc cuối như thế này không? Tớ không thấy bằng, tớ bị cận a!"

Hứa Tĩnh Giai đỏ mặt vì bối rối, cô cũng không muốn đâu, nhưng kêu cô lên trên ngồi thế nào cũng bị cả đồng người dòm ngó cho mà xem. Hứa Tĩnh Giai cúi đầu lí nhí nói "Xin lỗi tiểu Dương, cậu cố gắng ngồi ở đây nhé, xong tiết cậu đưa tất cả vở đây tớ chép bài bù cho cậu, được không?"

Dương Linh cười thích thú, gật đầu lia lịa, thích nha thích nha, lên lớp thì ngồi chơi, bài thì có người chép giúp, còn gì sướng bằng! Sau đó Dương Linh như nhớ ra chuyện gì đó chợt tắt hân nộ cười, lại nhào người qua nói chuyện với Hứa Tĩnh Giai.

"Giai Giai, trên diễn đàn đang lấy nhan sắc của cậu ra so sánh với hoa khôi khoa chúng ta đấy!"

"Hoa khôi?"

"Ừ, hoa khôi khoa chúng ta học năm 2, tên cái gì mà Trịnh Kỳ Kỳ, tớ thấy hình cô ta rồi, trông già thế kia sao có thể so với Giai Giai nhà chúng ta chứ!"

Hứa Tĩnh Giai ngượng ngùng chợt nhẹ vào tay Dương Linh một cái, ý chỉ cô nàng không cần nói nữa.

Dương Linh bĩu môi "Cậu không cần ngại, thật sự là cô ta chẳng đẹp một chút nào. Trông cứ như mẹ mình ấy, không hiểu sao lại ghép cặp đôi được với nam thần Từ Trạch của chúng ta."

Đường Phân nghe thấy, nhúm mày quay qua "Ghép đôi cái gì?"

Tổng Vy thấy thế cũng nhìn Dương Linh. Khiến cho Dương Linh ngạc nhiên mở miệng "Gì chứ? Chuyện lớn như vậy các cậu chẳng ai biết ư? Đúng là các con người này!!!" Dương Linh một vẻ dương dương tự đắc, cuối cùng chút nhiều chuyện của cô nàng cũng có tác dụng. Đáng lẽ ba người này phải biết được giá trị của cô nàng sớm hơn.

Đường Phân ".."

Tổng Vy "..."

Hứa Tĩnh Giai ".."

Đường Phân đưa tới ánh mắt sắc bén cho Dương Linh, cô nàng nuốt nước miếng một cái, xong lại vô cùng thành thật và chi tiết kể hết ra "Năm ngoái trên diễn đàn của trường từng có một tin đồn là Trịnh Kỳ Kỳ và đại thần đang ở bên nhau, nhưng bài đăng đó được đăng khoảng 4 giờ thì bị xoá mất. Nhiều người cho rằng cặp đôi này là thật nhưng không muốn công khai nên mới thuê hacker xoá đi, một số khác thì bảo là Trịnh Kỳ Kỳ là tự ảo tưởng, nhờ bạn bè đăng bài viết đó lên để muốn được chú ý. Sau vụ đó thì không biết danh xưng hoa khôi khoa kinh tế là ai đặt cho cô ta nữa!"

Dứt lời, Dương Linh liền lôi điện thoại ra, mở ra một tấm hình một cô gái với gương mặt khả tú, mặc chiếc đầm đen bó sát cao cổ, chân mang giày cao gót, đang đứng ở trên bậc thang, thân hình vô cùng chuẩn đẹp, nụ cười rực rỡ bên môi. Ấy thế Dương Linh lại chê cái vẻ đẹp này, cô nàng theo thói quen bĩu môi liếc mắt khinh thường "Con mắt nào của bọn họ thấy đẹp chứ? Khuôn mặt này nhìn vào là biết động chạm dao kéo, ngực bự thế kia thì chỉ có một đồng silicon trong đó, người nào ngu ngốc mới đi ca tụng cô ta. Nhìn đi, Giai Giai nhà chúng ta còn cực phẩm hơn cô ta. Vô cùng xinh đẹp lại thiện lương, hiểu phép tắc, lễ phép và lịch sự, khí chất thanh cao. Không như Trịnh Kỳ Kỳ kia nhìn là biết kiêu căng có thừa."

Đường Phân ngồi ở bên xuy một tiếng cốc đầu Dương Linh một cái "Cậu nói như có vẻ hiểu cô ta lắm vậy!"

Dương Linh cau mày "Còn không tin mình? Tháng trước tớ tham gia tiệc rượu của công ty Thừa thị, cô ta cũng có mặt ở đó với bố cô ta, các cậu không biết cô ta đã hạ bệ mình như thế nào đâu! Nhắc ra chỉ muốn làm mình tức chết!"

"Trịnh Kỳ Kỳ cô ta làm gì?" Đường Phân cau mày khó chịu khi nghe như vậy.

"Cô ta cao hơn mình một chút, còn mang theo đôi giày cao gót 7 phân kia, mình chỉ đứng đến ngực cô ta, đã vậy cô ta chỉ nhìn mình bằng một nửa con mắt, cứ như mình không cùng đẳng cấp với cô ta vậy. Hại mình hôm đó và các tiểu thư khác chỉ biết ngồi một chỗ uống rượu, bọn đàn ông đều bị cô ta uốn ẹo người thu hút rồi!"

Dương Linh cắn răng, đúng là hận không thể cùng mấy cô nàng tiểu thư kia cho cô ta bạt tai vì độ giải tạo level max của cô ta mà!

Hứa Tĩnh Giai có chút buồn cười "Tiểu Dương, có bố là người kinh doanh, cô ấy cũng chỉ là khéo ăn nói thôi, đâu đến mức như cậu nói!"

"Giai Giai cậu quả nhiên là ngây thơ quá đi!"

Hứa Tĩnh Giai cùng hai người kia nghe Dương Linh lải nhải một hồi, thầy mới bước vào lớp. Sau đó bọn cô liền kết thúc cuộc nói chuyện, chuyên chú nghe giảng.

Ngày mai là đến cuối tuần, chỉ có cô cùng Đường Phân ở lại, Dương Linh thì phải về nhà một chuyến vì cô nàng phải tham gia tiệc cùng gia đình, nghe nói là nhà hàng công ty cô nàng mới thu mua, nay khai trương, cô nàng không thể không về. Còn Tổng Vy thì do nhà cũng không xa trường là bao, nên cuối tuần về ăn cơm cùng gia đình.

Chỉ còn lại cô và Đường Phân, vô cùng tẻ nhạt. Hai người sáng sớm đã thức dậy cùng nhau chạy bộ. Nay hai người vẫn như thường ngày chạy bộ ở trong sân vận động của trường, cô và Đường Phân nói chuyện mãi miết đến khi người ra sân chạy bộ nhiều lên hẳn cũng không để ý, cho đến lúc tiếng hét của một đám bạn gái ở phía trước, cô và Đường Phân mới cùng dừng lại nghe ngóng tình hình.

"..."

Không phải chứ?!!

Lại chạm mặt đại thần ở sân vận động này nữa. Vì sợ tình huống lần trước lặp lại, Hứa Tĩnh Giai liền kéo Đường Phân đi trước.

Đường Phân không nói không rằng vẫn đi theo cô, cho đến lúc cô buông tay, cô nàng lại dùng giọng nói treu ghẹo đó nói với cô.

"Sao thế? Gặp người ấy lại ngượng à?"

"A Phân!" Hứa Tĩnh Giai chọt vào tay Đường Phân tỏ vẻ không thích câu nói này chút nào, Đường Phân mới nghiêm túc trở lại thôi không chọc cô nữa.

Hai người ngồi xuống ghế đá bên đường, Đường Phân lúc này lại mở miệng hỏi "Giai Giai tớ vẫn thắc mắc, cậu có quen đại thần sao?"

Hứa Tĩnh Giai ngẩng đầu uống nước, sau đó lắc đầu trả lời cô nàng "Không có."

"Thế thì tại sao cậu lại ngại ngùng như vậy? Người ta có ăn sống cậu đâu?"

"Tớ.....tớ không quen."

"À, tớ nghe nói gia đình đại thần cũng là người kinh doanh đấy. Nhưng ba mẹ anh ấy đang làm việc ở nước ngoài, anh ấy về đây chăm sóc ông nội tiện thể coi quản công ty Từ Hoàng ở đây luôn. Tớ nghe Dương Linh nói vậy, bố cậu ấy cũng là người kinh doanh mà, cũng biết được một chút thông tin."

"Thế sao?" Hứa Tĩnh Giai chỉ yên lặng uống nước, đây cũng không phải chuyện liên quan đến cô, cũng không thể bình phẩm gì người ta được.

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Cô chợt nghĩ, cô theo ngành kinh doanh, cũng chính là vì không thể đi theo con đường chính trị như ba của cô, đối với đại thần Từ Trạch, còn trẻ tuổi như thế đã tiếp quản một công ty lớn như Từ Hoàng như vậy, cô không biết sau này tốt nghiệp mình sẽ làm gì đây? Có lẽ chỉ là một nhân viên văn phòng, cũng có lẽ là trợ lý hoặc là thư ký cho một giám đốc nào đó. Hứa Tĩnh Giai quay sang nhìn vào mặt Đường Phân, vô cùng nghiêm túc hỏi cô nàng.

"A Phân, sao cậu lại chọn theo kinh tế?"

Cô chỉ thấy khi Đường Phân nghe cô hỏi, thì nhìn về phía xa, im lặng một lúc lâu, như đang nhớ lại một ký ức gì đó, sau đó mới quyết định mở miệng nói "Tớ và Dương Linh đã là bạn từ bé, bố cậu ấy và bố tớ là bạn, nên cho dù có tụi tớ có hay gây sự với nhau, cũng chẳng thể dễ dàng phá đi mối quan hệ này, Dương Linh là con một, bố cô ấy không yên tâm cô ấy có thể gánh vác sự nghiệp mà ông ấy đã dành cả đời này tâm huyết, nên tớ muốn hỗ trợ cậu ấy, với cả gia đình tớ cũng mang ơn rất lớn với cậu ấy nên tớ mới theo học kinh tế."

Vậy thì sau này Đường Phân cùng Dương Linh làm việc với nhau, còn Tống Vy thì khẳng định làm chung chỗ làm với bạn trai cậu ấy, duy chỉ có mỗi Hứa Tĩnh Giai không biết trôi về đâu.

Bỗng nhiên Hứa Tĩnh Giai thở dài một cái mệt mỏi!

Xem ra mỗi người một cảnh...

Đến giữa trưa sau khi cùng Đường Phân ăn cơm, cô và Đường Phân đến thư viện để học thêm. Hai người chúng cô không ai nói gì cả, chỉ chú tâm vào bài tập. Mãi cho đến giữa chiều, cô đang chép bài cho Dương Linh, lúc này đột nhiên bút lại không ra mực nữa.

Sao thế nhỉ? Hết mực sao?

Hứa Tĩnh Giai lắc nhẹ vài cái, nhìn cây bút trên tay rồi lại chống cằm suy tư nghiền ngẫm. Cô nhìn sang phía Đường Phân, cô nàng chả biết đã đi đâu mất tiêu, trên bàn cũng chả có cây bút nào cả "Được rồi Hứa Tĩnh Giai, vì mầy để quên hộp bút ở kí túc xá, nên giờ mầy có hai lựa chọn. Một là sẽ ra ngoài để mua bút hoặc về lại kí túc xá để lấy hộp bút, hai là phải mượn một bạn ở xung quanh."

Nhưng mà.....!

Về kí túc xá thì khá xa, cửa hàng tiện lợi cũng chẳng gần đây. Nên chỉ còn cách là mượn bút các bạn xung quanh. Hứa Tình Giai lướt một lượt trong phòng, thấy ai cũng đang chăm chú học, Hứa Tình Giai lại không muốn quấy rầy các bạn học a! Cô lại đảo mắt một lần nữa, một góc bên trong phía bên kia cũng có một đám người đang nói chuyện với nhau, nhưng cô không đủ can đảm để đến đây chỉ mượn một cây bút a!!!

Hứa Tình Giai thờ dài chán nản, sao đây nhỉ? Không biết Đường Phân đi đâu nữa, sách vở vẫn còn đây, thì chắc là đi vệ sinh, phải đợi cô nàng quay về, cô mới có thể ra ngoài nha.

Hứa Tình Giai dựa vào thành ghế, bài cũng không thể chép, một mình ngồi thật chán mà. Không hiểu sao đó, chẳng lẽ vì không có việc làm nên tầm mắt của Hứa Tình Giai đảo liên tục, sau đó.....sau đó tầm mắt của cô rơi trên một người, quen thuộc quen thuộc... cũng không quá quen thuộc, bóng lưng kia trông bất mắt thiết. Cho đến lúc người ấy quay lại.....chết! Không phải đại thần Từ Trạch đây sao??

"..."

Cô và đại thần đang chạm mắt nhau!!

Tự nhiên Hứa Tình Giai thấy nóng quá, cô cảm giác được mặt mình bốc hỏa rồi!

Hứa Tình Giai thầm nói không ổn, sao cứ hay đụng mặt anh ấy thế nhỉ?

Đại thần cao cao tại thượng, anh mặc một chiếc áo somi trắng vô cùng sạch sẽ cùng quần tây đen, bình thường vẫn luôn thấy anh toả sáng vậy mà hôm nay Hứa Tình Giai thấy anh vô cùng bình dị, anh sách balo một bên, tay anh có cầm một chiếc bút. Ánh mắt Hứa Tình Giai vẫn đặt lên khuôn mặt của anh. Sau đó..... sao Hứa Tình Giai lại cảm thấy khuôn mặt này càng ngày càng lớn nhỉ?

"...."

Cô chợt nhận ra rằng, Đại Thần lại đang di chuyển về phía cô. Hứa Tình Giai liền bối rối, dờn tầm mắt nhìn người xung quanh, một vài bạn học đang có động tĩnh khi nhìn thấy đại thần đi về hướng này. Cô cảm giác anh càng lúc càng đến gần, liền cúi đầu nhìn xuống mặt đất, trong lòng chỉ cầu mong anh đừng làm cô khó xử như lần trước. Cô, cô rất ngại việc bị trêu ghẹo a!

"Cầu mong đại thần đừng đi về đây, cầu mong đại thần đừng xuất hiện, cầu...."

Đột nhiên trong tầm mắt cô xuất hiện một đôi giày nam, gần đến nỗi cô có thể thấy cả đường chỉ trên đó vô cùng tinh tế và tỉ mỉ, Hứa Tình Giai giật mình. Đừng nói là.....

Không phải chứ?

Cô ngẩng đầu.....quả nhiên vị đại thần nào đó đang đứng trước mặt cô!

Anh im lặng, ánh mắt anh nhìn cô, Hứa Tình Giai càng thêm ngại ngùng, anh không nói gì đặt cây bút lên bàn của cô, miệng nhếch nhẹ một nụ cười xong lại xoay người quay đi.

"..."

Chuyện gì đang xảy ra thế???

Đại thần....cho cô mượn bút sao??

Hứa Tình Giai có chút chưa tiêu hoá nỗi chuyện vừa xảy ra!

"..."

Hứa Tình Giai nhanh chóng đứng dậy thu dọn sách vở, bao gồm cả vở của Đường Phân. Nhanh nào nhanh nào, cô muốn về kí túc xá, vì ngồi đây cô cũng không học được nữa, với cả ngồi đây đều phải chịu đựng nhiều ánh mắt như thế, cô không chịu nổi. Hứa Tình Giai ra khỏi thư viện, đi thẳng một mạch về phía kí túc xá. Đi một đoạn xa, trong đầu cô vẫn ong ong những lời bàn luận của bạn học trong thư viện. Cho đến khi vào đến phòng, ngồi lên chính chiếc giường của bản thân, Hứa Tình Giai vẫn không hết khỏi ngạc nhiên chuyện khi này.

Hứa Tình Giai lấy cây bút của đại thần từ trong cặp ra. Là cây bút máy màu đen, không có hoạ tiết, duy chỉ trên nắp có khắc dòng chữ "C.E.O Từ Hoàng"

"..." Quả nhiên là của đại thần!

Đột nhiên, Hứa Tình Giai nhìn cây bút trở nên vui vẻ. Lần đầu tiên cô được người khác cho mượn bút a! Cảm giác này thật lạ. Cô nhớ hồi còn cấp ba, mấy bạn nữ vẫn thường tụ tập ngồi bên cạnh, khoe rất nhiều đồ dùng chung cùng bạn trai, khi đó cô thấy ánh mắt họ ánh lên sự vui vẻ, giây phút ấy cô lần đầu cũng muốn được như họ vậy. Quả nhiên.....cảm giác thật không tệ!

Nhưng mà.....cô nhận bút của đại thần như vậy.....có quá tùy tiện không nhỉ?

Không được rồi không được rồi, Hứa Tĩnh Giai chợt nhận ra bao nhiêu điều ông nội dạy dỗ, cô sắp cho vào mây khói trong tuần đầu học ở đây rồi.

Cô lấy bút của anh ấy như vậy, làm thế nào để trả lại và nói lời cảm ơn nhỉ?

Hứa Tĩnh Giai than thầm trong lòng một tiếng "A!! Cây bút quý như vậy cô không nỡ viết a!!"

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, khiến Hứa Tĩnh Giai đang vui vẻ với cây bút trên tay thì giật mình, liền hướng phía cửa nhìn tới.

Đường Phân đã trở lại, trông khuôn mặt một vẻ rất khó chịu. Bỗng nhiên cô nàng lao đến, hai tay làm động tác như muốn ăn thịt cô vậy.

"Hứa Tĩnh Giai, mình sẽ ăn thịt cậu, sao lại bỏ đi mà không đợi tớ quay về hả?"

Hứa Tĩnh Giai có chút hoảng hốt, cô từ nhỏ tới lớn vẫn không biết đùa cùng bạn là như thế nào. Nên tình huống này không không biết làm sao, chỉ vội vã lấy tay ôm mặt lí nhí xin lỗi.

"A Phân xin lỗi, khi nãy.....có chút chuyện nên tớ đã về trước!"

Đường Phân hiểu tính cách của Hứa Tĩnh Giai nên cũng thôi không đùa nữa, khoanh tay đứng nhìn Hứa Tĩnh Giai tra hỏi.

"Gặp chuyện gì mà lại khiến cậu về trước thế?"

Hứa Tĩnh Giai bị hỏi, trở nên lúng túng, ngập ngừng trả lời.

"Chuyện....chuyện là....."

!!!

Đường Phân thấy gì đó, Đường Phân thực sự thấy gì đó trên tay Hứa Tĩnh Giai, cô nàng nghĩ thầm "Có mờ ám!" liền thuận tay giật lấy qua xem xét. Thế là Hứa Tĩnh Giai trợn mặt, im thin thít.

Đường Phân nhìn một lượt cây bút, khi nhìn thấy dòng chữ "C.E.O Từ Hoàng" thì cô nàng mới ngờ ra được điều gì đó, xong lại là bộ dạng đùa cợt đó nói với cô.

"Sao hả? Sau khi mình đi cậu với người đó đó thân mật cái gì ở thư viện? Khai mau!"

"Không có! Anh ấy.....anh ấy chỉ cho tớ mượn bút không hơn không kém!" Hứa Tĩnh Giai xua tay, liên tục lắc đầu. Cô không có như lời Đường Phân nói a! Quá oan uổng cô!

"Giai Giai cậu còn nói không? Tự nhiên lại cho cậu mượn bút? Có mờ ám, chắc chắn là có mờ ám!"

"Do bút tớ hết mực cơ mà!"

"Giai Giai, bao nhiêu con người ở đó sao không phải bút của họ, mà phải là của đại thần, không phải là quá mờ ám sao? Còn là cây bút đại thần luôn mang theo bên mình. Cậu còn gì để biện minh không?"

Bút của anh ấy, không mang bên mình chẳng lẽ vứt một chỗ sao?? Hứa Tĩnh Giai nghĩ, nhưng không có cách nào nói ra miệng được, Hứa Tĩnh Giai trong lòng khóc ròng, sao lại không tin cô vậy nhỉ? Cô hoàn toàn không có mờ ám gì mà! Oan uổng quá đi!

Và cứ thế, Đường Phân vụn vụn nhào nặn Hứa Tĩnh Giai một hồi, vẫn chả đổi được câu trả lời nào vừa ý, liền thôi không tra hỏi nữa, nếu Hứa Tĩnh Giai nói không có, với con người như Hứa Tĩnh Giai thì khẳng định cô đang nói thật. Thế nên, chuyện này được cho qua.

Cho đến khi tối, Hứa Tĩnh Giai ngoan ngoãn đang ngồi học bài. Còn Đường Phân thì lên mạng, cô nàng dạo vài vòng trên diễn đàn trường, thấy một bài đăng cách đây khoảng gần một tiếng trước, đây là bài đăng vô cùng hot, hiện tại số lượt bình luận vẫn tăng liên tục vẫn chưa có dấu hiệu ngừng nghỉ.

Đường Phân nhìn qua một lượt bài đăng thì thầm than "Thôi chết rồi! Giai Giai nhà cô thật sự có ảnh hưởng lớn với đại học Gia Thiên này nha!"

Cô nàng thích thú gọi lớn tên Hứa Tĩnh Giai. Hứa Tĩnh Giai đang làm bài tập thì ngơ ngác nhìn qua, đều là một bộ dạng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Đường Phân làm động tác gọi cô qua, miệng thì cười tủm tỉm. Chuyện này vô cùng hấp dẫn a!!!

Hứa Tĩnh Giai chậm rãi buông bút xuống, định đi qua phía bàn Đường Phân, thì cửa phòng kia tức xá đột nhiên bị đẩy mạnh, tiếng cửa đập vào tường một cái, khiến hai người trong phòng giật mình.

Cả hai cùng nhìn về phía cửa, thì ra tên tiểu nghịch ngợm đã quay lại. Trông mặt Dương Linh lắm thán mô hôi, giống như cô nàng chạy một đường xa tới đây vậy.

Hứa Tĩnh Giai vừa lấy được bình tĩnh, định hỏi cô nàng sao lại quay lại sớm như vậy, thì Dương Linh liền đi đến túm lấy vai cô, miệng nói với vẻ đắc chí.

"Giai Giai tớ chấp nhận a, Giai Giai nhà chúng ta có được cực phẩm, cực phẩm cùng cực phẩm, thật xứng đôi nha!!"

Hứa Tĩnh Giai ".."

"Tiểu Dương, cậu đang nói gì thế? tớ không hiểu nha?"

Dương Linh ".." đang đùa sao??!

Đường Phân lúc này lại chen vào nói "Giai Giai, lại đây xem cái này sẽ hiểu thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

"Nữ thần trong veo cùng đại thần Từ Trạch đang ở bên nhau."

Hứa Tĩnh Giai tròn mắt nhìn tiêu đề đang ở đầu bảng tin nóng của diễn đàn trường kia.

Thật sự có chút tiêu hoá không nổi!!

Ở dưới chính là phần nội dung bài viết, nguyên văn là "Chiều nay tại thư viện trường đại học Gia Thiên, tôi bất gặp đại thần Từ Trạch đến thư viện, vốn tưởng vô tình được gặp anh, không nghĩ anh chính là đến gặp cô gái đó."

Bài đăng này là được đăng lại bởi một tài khoản có tên là "sâu ngủ mộng mơ"

Cuối cùng chính là hình ảnh đại thần và Hứa Tĩnh Giai "tình chàng ý thiếp" nhìn nhau, đại thần một tay đút vào túi quần trông vô cùng tự nhiên và thông thả, một tay đặt cây bút lên bàn trước mặt cô, còn khuôn mặt Hứa Tĩnh Giai đỏ ửng.

Phía dưới bình luận nhảy liên tục.

Kẹo ngọt sâu răng: "Không phải lúc trước nói hoa khôi khoa kinh tế Trịnh Kỳ Kỳ và đại thần đang bên nhau sao? Sao bây giờ lại là Hứa Tiểu Giai vậy?"

Không ngủ đêm: "Bạn học "kẹo ngọt sâu răng" con mắt nào của bạn thấy Trịnh Kiều Kỳ kia và đại thần ở bên nhau chứ?"

Tắt đèn ánh trăng sáng: "Quả nhiên nữ thần trong veo vẫn bị cướp đi, tôi còn ý định theo đuổi đây!"

Trời mưa nhớ anh: "Tôi thấy bạn học ở trên là đang nói chuyện cười sao? Nếu cảm thấy có thể cạnh tranh với đại thần thì bạn cứ tự nhiên nhé!"

Kẹo ngọt sâu răng: "Tôi cần một lời khẳng định của các bạn ở thư viện lúc đó!"

Độc dược tình yêu "Tiếc rằng hôm nay tôi đã bỏ lỡ mất chuyện hay ở thư viện rồi!"

Đêm nay trăng tròn: "Có ai biết thực hư lúc đó ra sao không?"

Không ngủ đêm: "Tôi nghĩ đây hẳn là tin tức thật rồi, đại thần có bao giờ nhìn cô gái nào đâu chứ? Ôi đau lòng quá<<"

Còn lại đa phần đều là bình luận của các bạn học nữ, tỏ vẻ đau lòng trước tin tức này!!

Hứa Tĩnh Giai ".."

Hứa Tĩnh Giai liền quyết định không đọc nữa!

Sao họ có trí tưởng tượng vô cùng phong phú thế nhỉ?

Thế này thì sao cô còn mặt mũi đi học nữa đây?

Hứa Tĩnh Giai thở dài vô cùng chán nản, sao lại xui xẻo thế nhỉ?

Dương Linh chột chột vào tay Hứa Tĩnh Giai hỏi "Sao hả? Biết rồi chứ? Cậu định giải thích làm sao đây?"

Hứa Tĩnh Giai liền đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Đường Phân, cô thật sự mệt mỏi rồi nha!

Đường Phân cười nhìn cô, sau lại nhìn Dương Linh nói "Đại thần cho Giai Giai mượn bút!"

Dương Linh "..."

"Rồi sao nữa?"

"Chỉ vậy thôi!"

"Có vậy thôi sao?"

"Đúng!"

Dương Linh "... Lừa trẻ con sao?"

Dương Linh liếc Đường Phân một cái, lại đưa mắt về Hứa Tĩnh Giai, sau đó kéo dài giọng gọi tên cô "Hứa Tĩnh Giai!!"

Hứa Tĩnh Giai đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, cô giả vờ như không nghe thấy, lấy tay che mặt đi về phía bàn, quay trở lại học bài.

Cuối cùng Dương Linh cũng đành bỏ qua cho cô, đi về phía Đường Phân bàn luận. Hứa Tĩnh Giai không muốn nghe nữa liền chú tâm và bài nên cũng không rõ hai người họ đang nói gì.

Về phía Đường Phân và Dương Linh đang tiếp tục theo dõi bình luận của mọi người. Từ xác thực thực hư chuyện đại thần và Hứa Tĩnh Giai bây giờ lại đang chuyển sang bàn luận về hoa khôi nữ thần nào trông đẹp đôi với đại thần nhất.

Thế là không chỉ riêng các bạn nữ được gọi là hoa khôi của một số khoa bị gọi tên, thì còn rất nhiều bạn nữ được đăng ảnh lên để so sánh coi ai trông xinh đẹp nhất. Hứa Tĩnh Giai cũng không nằm ngoài cuộc bình chọn này. Và sau trận đấu gay gắt của hàng ngàn người bình luận thì kết quả chính là, hoa khôi khoa văn học được cho là người quyến rũ nhất, nhưng tương phu thê với đại thần chỉ có 20%, thứ hai là phải nói đến hoa khôi khoa ngoại ngữ, có vẻ ngoài thánh thiện non nớt, nhưng cũng chẳng hợp với đại thần một chút nào, và không thể không kể đến Trịnh Kỳ Kỳ khoa kinh tế, người đã từng là người yêu tin đồn của đại thần, kết quả cô nàng này cùng đại thần có tương phu thê đến 50%, còn lại cuối cùng chính là nữ thần trong veo Hứa Tĩnh Giai, nhưng đối với Hứa Tĩnh Giai thì lại có một sự khác biệt lớn, Hứa Tĩnh Giai và đại thần có tương phu thê tận 65%.

Thế là.....sau trận chiến gay gắt của hàng ngàn bạn học ở đại học Gia Thiên kết thúc, thì hiện tượng cặp đôi Từ-Hứa cũng từ đó mà ra.

Đã qua 4 ngày kể từ cái ngày đó, hiện tượng Từ -Hứa xuất hiện ở mọi nơi. Điều tệ nhất chính là cuộc sống đơn thuần của Hứa Tĩnh Giai bị quấy phá. Hứa Tĩnh Giai bị ảnh hưởng rất nặng, với một người da mặt vô cùng mỏng như Hứa Tĩnh Giai chỉ cần một hai câu trêu chọc đã đỏ mặt muốn bỏ chạy rồi, bây giờ chỉ cần ló đầu ra kí túc xá thôi cũng có người nhìn chằm chằm cô, vài lần đi trên đường gặp được bạn học cùng lớp cũng sẽ đùa cô với đại thần. Quả nhiên Hứa Tĩnh Giai vô cùng mệt mỏi, giống như một kẻ thua cuộc trốn trong kí túc xá tận hai ngày, ngay cả tiết học chính cũng không lên lớp. Thật là tội nghiệp cho bạn học Hứa Tĩnh Giai.

Như mọi buổi tối, nhưng hôm nay có một chút thay đổi. Thường thì bốn con người phòng 208 sẽ đi ăn ngoài và đến thư viện tự học, nhưng Hứa Tĩnh Giai đang còn trong thời kì ngại ngùng nên không cùng mọi người đi ăn, thay vào đó thì tự học một mình ở trong phòng kí túc. Hứa Tĩnh Giai chăm chú làm bài tập, thậm chí phải coi chuyện đang xảy ra như là mây gió thoảng bên tai. Nói vậy Hứa Tĩnh Giai bắt đầu làm bài. Nhưng cũng không không được bao lâu, thì bụng của cô sôi sùng sục vì đói. Cô chợt nhận ra mình vẫn chưa ăn tối a!

Thế là Hứa Tĩnh Giai không đành lòng xỏ giấy đi ra bên ngoài mua đồ ăn. Vì không muốn ra ngoài lâu nên Hứa Tĩnh Giai chọn đến cửa hàng tiện lợi gần nhất để mua thức ăn nhanh. Nhưng không may cho Hứa Tĩnh Giai rằng.....cửa hàng này quá đông người nha!!!!

Hứa Tĩnh Giai thầm khóc trong lòng, cô đứng một góc ở chỗ tối người, đợi mọi người đi hết, cô sẽ đi vào mua. Nghĩ vậy, Hứa Tĩnh Giai vừa đứng vừa liên tục nhìn vào cửa hàng, mãi một hồi vẫn chưa thấy người trong đó ít đi.

Hứa Tĩnh Giai có chút chán nản thở ra một hơi.

Quả nhiên mua đồ ăn chẳng dễ dàng vào thời điểm này!

Hứa Tĩnh Giai quyết định sẽ đứng thêm một lát nữa, nhưng bây giờ cũng không còn sớm, sương cũng dần xuống, Hứa Tĩnh Giai lại chỉ mặc một áo khoác mỏng, gió thu thổi đến mang theo hơi sương, cơn lạnh khiến Hứa Tĩnh Giai ôm mình xoa tay liên tục.

Vừa lạnh vừa đói, Hứa Tĩnh Giai có chút không kiên nhẫn nữa, định quay về kí túc xá, nhưng ngay lúc cô định xoay người đi, thì cảm nhận được sau lưng có người, lòng chưa kịp hoảng sợ thì giấy tiếp theo đó, có một cái áo trùm lên đầu cô, Hứa Tĩnh Giai theo bản năng giật mình. Vội vàng vén áo nhìn người, lại không ngờ người đứng trước mặt cô chính là.....chính là đại thần?!!

Hứa Tĩnh Giai "..."

Tại sao lại trùng hợp quá vậy?

Hứa Tĩnh Giai nhìn thấy khuôn mặt nam tính của đại thần ngay trước mắt, có chút bối rối không biết phải làm sao, anh nhìn cô không chớp mắt, hai người nhìn nhau mãi một hồi đến khi Hứa Tĩnh Giai da mặt mỏng ngại ngùng không thể ngại ngùng hơn. Cô theo bản năng đưa tay sờ mặt.

Mặt cô có dính gì sao?

Nhưng mà, sao đại thần lại xuất hiện ở đây nhỉ?

Cô chần chừ nghĩ rằng có nên chào hỏi không? Dù sao lần trước ở thư viện anh ấy cũng là người cho cô mượn bút, nếu không chào.....có phải thất lễ quá không nhỉ?

Nhưng mà sau một hồi quyết định sẽ lên tiếng chào hỏi, lại bị người nào đó mở lời trước, vô cùng ngắn gọn và đúng chủ đề.

Từ Trạch "Em muốn mua gì?"

"..."

Đại.....đại thần đang hỏi cô sao?

Giọng anh trầm quá! Nhưng nghe lại rất dễ chịu.

Hứa Tĩnh Giai đưa mắt nhìn xung quanh vắng lặng không có người, thầm nghĩ quả nhiên là nói cô rồi! Hứa Tĩnh Giai nhìn vào ánh mắt của đại thần, sao anh ấy biết mình muốn mua đồ nhỉ?

Thấy cô im lặng nhìn anh mãi mà không thấy trả lời, Từ Trạch nhướn mày một cái.

Hứa Tĩnh Giai liền căng thẳng, cô nuốt nước miếng một cái, sao đó lắp bắp trả lời "Em.....em muốn mua một ít đồ ăn."

"Vẫn chưa ăn tối?"

Hứa Tĩnh Giai gật đầu một cái, rồi liền nhìn mũi giày, không dám ngẩng đầu, sao cô thấy chuyện này rất ngại ngùng a!

Cô nắm chặt hai bàn tay, trong đầu thầm đoán anh sẽ nói gì, nhưng mãi vẫn không thấy đại thần nói gì, đúng lúc cô định lên tiếng để không khí bớt ngại ngùng, thì bàn tay của cô bị một bàn tay khác lồng vào, một lực mạnh kéo tay cô khiến cô đi theo.

!!!

Đại thần.....lại đang nắm tay cô!

Mặt Hứa Tĩnh Giai khảng định sắp bốc khói đến nơi, đây là lần đầu tiên của cô!

Tay đại thần vừa lỏng lại còn ấm áp, khiến Hứa Tĩnh Giai đắm chìm mà vô thức không để ý xung quanh, cho đến lúc Từ Trạch đứng lại, Hứa Tĩnh Giai mới trở lại ý thức, nhận ra mình cùng đại thần đang đứng trước một tiệm cháo ở gần trường.

Đại thần quay đầu nhìn cô, nói ra một câu "Đợi một lát." Sau đó buông tay cô ra bước vào trong.

"..."

Hứa Tĩnh Giai chẳng kịp phản ứng gì hết!!

Mọi chuyện đang xảy ra quá nhanh, và Hứa Tĩnh Giai không theo kịp, cô vỗ nhẹ mình hai cái, quả thật không phải do bản thân tưởng tượng mà!

Hứa Tĩnh Giai đưa mắt vào trong quán, nhìn thấy đại thần đang đứng thẳng tắp đợi mua cháo, sau đó Hứa Tĩnh Giai lại đưa mắt liếc nhìn xung quanh. Cũng thật may bây giờ cũng khá trễ, thời gian này có rất ít bạn học ở ngoài trường, đa số sẽ tự học hoặc là đến những quán thịt nướng hay quán lẩu ăn, còn nơi bán cháo như vậy, chỉ có các người lớn tuổi thường xuất hiện.

Hứa Tĩnh Giai vui vẻ thở phào ra một cái, chưa được lâu, cô liếc mắt thấy đại thần đang đi ra thì sự vui vẻ tắt hẳn, lại tiếp tục căng thẳng.

Đại thần đi đến trước mặt cô rồi buông một câu "Đi thôi, tôi đưa em về kí túc xá!"

Lần này đại thần không có nắm tay Hứa Tĩnh Giai nữa, hai người chỉ bước song song nhau, nhưng không nói gì cả, cho đến khi đến cửa kí túc xá, Từ Trạch đưa hộp cháo vừa mua cho Hứa Tĩnh Giai.

Hai người nhìn nhau vẫn không ai nói gì cả, Hứa Tĩnh Giai định chạy trốn lên lầu, nhưng không may đại thần lại mở miệng nói.

Từ Trạch "Buổi tối sợ ăn nhiều dầu mỡ không tốt nên mới mua cháo cho em"

"Vâng"

Hứa Tĩnh Giai ngại ngùng, cảm thấy không còn chuyện để nói, nên muốn rút lui trước "Thế.....em lên lầu trước!" Dứt lời liền chạy đi mất.

Hứa Tĩnh Giai chạy một mạch lên lầu, đóng sầm cửa lại. Tay để trước ngực cảm nhận tim đập liên hồi. Cô thở một hơi lớn để lấy lại bình tĩnh, sau đó rón rén đi đến bên cửa sổ, hé hé mở ra, lại nhận thấy rằng đại thần vẫn chưa đi!

....

Lại còn đang nhìn lên cô!!

Hứa Tình Giai chui tọt vào trong chăn. Quả nhiên là xấu hổ quá!

Sao cô lại làm hành động đáng cười như vậy nhỉ?

Hứa Tình Giai chôn mặt mãi một hồi rõ lâu, vẫn chưa có ý định ngồi dậy. Nhưng cô lại đột nhiên nghĩ đến gì đó, bật dậy tức khắc.

Cô vẫn chưa trả áo và bút cho đại thần a!!!!

Hứa Tình Giai thật muốn nước mắt đầm đìa mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Tráng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tình hình hiện tại ở phòng kí túc xá đại học Gia Thiên phòng 208, đang trở nên rất khó hiểu. Ba con người Đường Phân, Dương Linh và Tống Vy đang chụm đầu vào cửa phòng vệ sinh, nghe ngóng điều gì đó. Trong phòng vệ sinh không có bất kì động tĩnh nào cả ngoài tiếng giặt tay ma sát với quần áo. Ba con người ở ngoài dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nhau, sau họ lại lắc đầu. Sau đó họ lại tiếp tục nhìn nhau, rồi họ di chuyển từ trước cửa phòng tắm ra một góc xa.

Dương Linh là người mở miệng đầu tiên "Các cậu có nghĩ giống với những gì tớ đang nghĩ không?"

Cả Đường Phân và Tống Vy cùng gật đầu.

"Rõ ràng là điều bất thường đúng không?"

Đường Phân và Tống Vy lại tiếp tục gật đầu.

Dương Linh nghiêng ngẫm suy tư, tay còn gãi gãi cằm, sau đó chỉ vào Đường Phân nói "A Phân, cậu nói thử xem, không phải do chuyện trên diễn đàn khiến Giai Giai sinh ra chứng uất ức chứ? Sao cậu ấy ở trong nhà vệ sinh hơn một tiếng rồi vẫn chưa đi ra?"

Đường Phân lắc đầu "Giai Giai chỉ bị bệnh da mặt mỏng thôi! Cậu ấy cũng không để tâm quá nhiều chuyện trên diễn đàn đâu!"

"Thế sao Giai Giai lại ở trong nhà vệ sinh lâu như vậy?"

Đường Phân và Tống Vy đồng loạt lắc đầu, cả ba người nhìn nhau thờ dài chán nản. Lúc này, một tiếng cạch được phát ra, Tống Vy nhanh nhẹn để ý cửa phòng vệ sinh đã được mở ra, vội vàng ba người đều di tản, mỗi người một nơi. Đường Phân cầm quả tạ nhỏ đựng đưa đựng đưa, Dương Linh cầm ngay quyển sách ngồi trên giường giả vờ chăm chú đọc, còn Tống Vy ngồi xuống bàn học quay bút suy nghĩ phương pháp giải bài tập. Cánh cửa nhà vệ sinh được kéo ra, theo sau là Hứa Tình Giai bước ra ngoài. Ánh mắt Hứa Tình Giai nhìn mọi người ẩn chứa nét bối rối, cô vội vàng lấy chiếc áo mới giặt tay xong, mùi hương của nước xả thơm nồng, rụt rè đem ra phía lan can bên ngoài phơi.

Ba người còn lại nhìn Hứa Tình Giai ở phía ngoài, cả ba đều nhìn nhau, giống như có một sự ăn ý đến lạ kì, ba người đều cười cười và như hiểu ra được điều gì đó thật hấp dẫn, lúc này Hứa Tình Giai trở vào, cả ba lập tức ho khò khò rồi giải vờ quay lại việc của mình.

Hứa Tình Giai đưa mắt nhìn Đường Phân không còn cầm tạ nhỏ khi nãy, mà bây giờ lại đang lúng túng đổi áo, Hứa Tình Giai liền lên tiếng "A Phân, áo đó không phải cậu bảo sẽ đem đi giặt sao?"

Đường Phân "..."

Hứa Tình Giai bước qua Đường Phân, lại thấy Dương Linh đang đọc sách, Hứa Tình Giai tròn mắt ngạc nhiên nói "Tiểu Dương cầm sách ngược rồi!"

Dương Linh "..."

Còn lại một mình Tống Vy đang chăm chú giải bài tập, nhưng.....tay cô nàng đang cầm bút màu nghịch ngoạc viết "Vy Vy, cậu đang cầm bút màu đây!"

Tống Vy "..."

Hứa Tĩnh Giai ngờ nghệch khó hiểu đến bản học lấy sách vở ra học.

Sơ sót sơ sót, quả thật sơ sót!

Lại để cho Hứa Tĩnh Giai ngờ nghệch thấy được ba người họ đang giả vờ!

Cả ba người nhìn nhau, thầm nghĩ rằng sẽ phải tường tận tìm hiểu về cái áo khoác kia!

Thế là đã qua năm ngày kể từ tối hôm đó, Hứa Tĩnh Giai trong năm ngày này không gặp qua đại thần, cô nghe nhiều bạn học nói cuộc sống của đại thần rất bận rộn từ hai năm trước, khi anh còn là sinh viên năm hai, anh đã chấp nhận thử sức với công ty Từ Hoảng, vì thế mà số lần anh xuất hiện ở trường chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cuộc sống của Hứa Tĩnh Giai cũng đang dần trở lại bình thường, nhưng trong lòng cô có một chút gì đó mất mát, mà ngay cả cô cũng không hiểu.

Hai ngày trước đáng lẽ cả phòng bọn cô sẽ đi ăn cơm cùng bạn trai Vy Vy, nhưng vì công việc của anh ta bận đột xuất, mà bữa cơm ấy phải dời lại tháng sau, chuyện ba người cô cùng Đường Phân và Dương Linh đi mua quà cho Vy Vy cũng bị hoãn lại. Hôm nay, mọi người đều có tiết một vào buổi chiều nên không thể đi xa ăn, vì sẽ không vào lớp kịp giờ, nên cả bốn người cô xuống căn tin của trường ăn cơm.

Không khí nhà ăn của trường lúc nào cũng ồn ào như vậy, vì nơi đây tập trung toàn bộ sinh viên, bốn người bọn cô chia hai nhóm vào hai dãy khác nhau để lấy cơm. Đến khi mọi người đều lấy cơm được thì chân Hứa Tĩnh Giai cũng đã nhũn ra hết cả. Bọn cô chọn một bàn gần cửa ngồi, nay có món canh trứng mà Hứa Tĩnh Giai yêu thích nên bữa ăn này cũng không có quá tệ. Lúc bọn cô đang trò chuyện vui vẻ thì có một sự việc đã lôi kéo sự chú ý của nhiều bạn học.

Dương Linh nhanh nhẩu thấy được việc diễn ra liền tranh nói trước "Nhìn kia, hoa khôi khoa Kinh tế Trịnh Kỳ Kỳ đang ở đằng kia kia!"

Mọi người tập trung ánh mắt về hướng Dương Linh chỉ. Toàn bộ sự việc là như thế này.

Hoa khôi Trịnh Kỳ Kỳ cùng cô bạn xuống căn tin ăn trưa, trong lúc xếp hàng thì một bạn nữ khác bị ai đó đẩy, thế là tô canh trứng nóng hổi đổ hết lên chiếc váy mắc tiền của hoa khôi Trịnh Kỳ Kỳ. Tình hình bây giờ là bạn nữ làm đổ tô canh trứng đang vội vã xin lỗi, đầu của bạn nữ ấy ngai đến nỗi không thể ngẩng lên, tay liên tục dùng khăn giấy lau đi vết canh trên chiếc váy của Trịnh Kỳ Kỳ. Còn khuôn mặt Trịnh Kỳ Kỳ lạnh như băng, chẳng thể hiện một cảm xúc gì cả, cô ta bỏ đi ra ngoài, bỏ sau những ánh mắt của các bạn học đang nhìn cô ta.

Dương Linh nhai một miếng thịt, vừa nhai vừa nói "Khẳng định cô ta sẽ không dễ dàng cho qua vụ này."

Đường Phân nhướn mày, cả cô và Tống Vy cũng quay lại nhìn Dương Linh với ánh mắt khó hiểu "Sao lại nói như vậy?" Đường Phân lên tiếng.

"Cô ta sẽ tìm cách trả đũa thôi, đừng đến cô ta coi như là xui xẻo. Tớ nghe nói năm ngoái có một bạn nữ vô tình làm trầy xe cô ta, sau đó vài ngày trên diễn đàn trường đều là tin nóng bạn nữ ấy có thai với bạn trai, từ đó cô ta nổi danh thành hoa khôi thù dai đấy!"

Ba người bọn cô tròn mắt ngạc nhiên, nhưng trong lòng mỗi người bọn cô chỉ nghĩ Dương Linh thích phóng đại mọi chuyện, nên cũng không để tâm gì nhiều. Nhưng quả thật Dương Linh đã nói đúng, hoa khôi mắc bệnh thù dai, sau đúng bốn ngày, thì bây giờ diễn đàn trường đang tràn ngập toàn bộ thông tin và gia cảnh của bạn nữ kia. Bạn nữ có tên Đặng Ninh Hân, toàn bộ thông tin từ trình độ học vấn đến bạn bè, thậm chí kể cả chuyện mẹ cô ấy là tiểu tam, bây giờ được khai bày trên diễn đàn trường. Tin này rò ra, tạo thành một chủ đề hot được các bạn học bàn tán, nhiều bình luận tiêu cực xuất hiện, cũng có chê bai Đặng Ninh Hân khi mẹ cô là người ba, cũng có chê bai hành động của hoa khôi đã xâm phạm đến thông tin cá nhân của bạn nữ ấy.

Bốn người bọn cô lúc này đang ngồi trên giường, nhìn vào chiếc máy tính của Đường Phân đang bật diễn đàn của trường, nhìn từng bình luận nhảy liên tục.

Sau đó bốn người không hện mà cùng thờ dài, Đường Phân liền đóng máy tính lại.

Quả nhiên là con nhà có gia thế, nên có thể tùy tiện điều tra thông tin và lắng nghe một người một cách dễ dàng như vậy, không sử dụng những lời nói thô nhả, nhưng lại để cư dân mạng thay mình nói. Quả nhiên phụ nữ chính là đoá hồng có gai mà.

Những ngày sau đó, cuộc sống của Hứa Tĩnh Giai lại yên tĩnh một cách lạ thường, cũng có thể là do các bạn học bị thu hút bởi tin của Đặng Ninh Hân, nên chuyện của cô cũng không còn trở thành tâm điểm chú ý như trước. Hôm nay như thường ngày, Hứa Tĩnh Giai vẫn giữ thói quen dậy sớm đi chạy bộ, nhưng không phải ở sân vận động của trường, vì lúc trước ở thời điểm ngai ngồi, không muốn các bạn học trêu chọc nên mới chuyển sang chạy bộ ở một công viên gần trường.

Một mình Hứa Tĩnh Giai thức dậy sớm, Đường Phân cũng đi chạy bộ, nhưng cô nàng phải chạy ở sân vận động của trường để điểm danh hộ hai con heo lười Dương Linh và Tống Vy. Hứa Tĩnh Giai hôm nay có tiết thứ 3, nên thời gian vô cùng thong thả. Cô chạy dọc trên con đường vòng hoa của công viên, sau đó lại ngồi xuống ghế ở gần đó, lau mồ hôi và uống nước, cảm giác không khí vào buổi sớm thật tuyệt, lại càng tuyệt hơn khi nhìn ngắm những bông hoa đủ màu sắc ở đây. Cô ngồi một lúc lâu, sau lại không hiểu rơi vào trạng thái ngẩn ngơ. Đã hơn một tuần kể từ hôm gặp đại thần, cô vẫn không thấy bóng dáng của đại thần đâu cả, cô chỉ muốn trả lại anh chiếc áo khoác và cây bút nhưng đại thần lại quá khó tìm.

Hứa Tĩnh Giai chợt nghĩ tới giấc mơ hôm qua, trong mơ cô nhìn thấy đại thần Từ Trạch, khoác lên mình một áo choàng của vua, đầu đội vương miện, đang đưa tay về phía cô, sau đó đại thần dắt cô đi khắp nơi có cánh đồng hoa, nơi có cả núi sách mà Hứa Tĩnh Giai vẫn hằng mong ước, sau đó, sau đó.....Hứa Tĩnh Giai thấy đại thần đột nhiên quỳ xuống, anh lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ, rồi anh mở ra, trong đó chính là một chiếc nhẫn, rồi đại thần.....đại thần lại cầu hôn cô.

Bất giác Hứa Tĩnh Giai cảm thấy mặt cô đang nóng bừng bừng, thật là ngại ngùng quá!

Hứa Tĩnh Giai đưa hai tay che mặt, ngượng đến độ những người xung quanh cũng không dám nhìn.

Lúc này cô lại nghe đâu đó một tiếng ho khù khụ, giọng điệu có vẻ như là một ông lão lớn tuổi. Hứa Tĩnh Giai đưa mắt nhìn xung quanh, thấy lấp ló bên kia vòm hoa là một ông lão tóc trắng, được chải vuốt vô cùng gọn gàng, bộ đồ thể thao ông đang mặc và cả những nếp nhăn trên mặt, cũng không khiến khí chất lịch lãm của ông bị nhạt nhòa, ông lão tuy ho lụ khụ, nhưng trông vẫn vô cùng khoẻ khoắn, thấy ông có ý định muốn ngồi xuống ghế, Hứa Tĩnh Giai liền chạy lại, nhanh chóng đỡ ông ngồi xuống.

Ông lão cũng phối hợp với Hứa Tĩnh Giai, hai người sau khi đã an vị, ông lão liền nở nụ cười, nụ cười khiến khuôn mặt luôn cau có của ông được thư giãn. Ông lên tiếng nói "Cảm ơn cháu, cháu tên là gì?"

Hứa Tĩnh Giai theo khuôn chuẩn lễ phép đáp lời "Cháu tên Hứa Tĩnh Giai"

Ông lão gật gù đầu "À, tiểu Thỏ!"

Hứa Tĩnh Giai "..."

"Sao ạ?"

"Cháu ở đâu, đến tập thể dục ở công viên này lâu chưa? Lần đầu ta mới gặp cháu!"

"Cháu ở đại học Gia Thiên, cháu chỉ mới đến đây vài ngày thôi."

"Thì ra là thế!" Ông lão gật gù, cười rõ tươi.

"Ông cũng đến đây tập thể dục ạ"

"Phải, ta đi cùng với thằng cháu. Nó không biết lại chạy đi đâu rồi! Thằng nhóc này hay chạy lung tung lắm, ít khi nào ở nhà với ta cả!"

"Con nít thì phải hoạt bát ạ, cháu của ông bao nhiêu tuổi, ông ngồi đây để cháu đi tìm giúp cho!"

Ông lão liền lắc đầu liên tục "Không không, rồi thằng nhóc ấy cũng phải đi tìm ta thôi, cháu mua giúp ta một chai nước nhé!"

Hứa Tĩnh Giai gật đầu, dặn ông phải ngồi yên không nên đi lung tung, sau đó Hứa Tĩnh Giai mới chạy đi mua nước ở một cửa hàng tiện lợi gần đó. Lúc Hứa Tĩnh Giai đang đợi trả tiền, cô lại nhìn thấy bóng dáng ai đó!

!!!

Trùng hợp vậy sao?!!

Hứa Tĩnh Giai nhìn thấy đại thần đang đứng ở chỗ máy bán nước, một tay anh thao tác với máy, một tay thì cầm điện thoại gọi điện với ai đó, mặt anh vẫn luôn lạnh nhạt không một cảm xúc nào cả.

Hứa Tĩnh Giai liền khẩn trương, cô mau chóng trả tiền chai nước, vừa đợi nhân viên đưa lại tiền dư vừa liếc nhìn đại thần, xem anh có để ý thấy mình không.

Nhưng lại không may cho Giai Giai, một giây trước khi cô bỏ chạy, đại thần đã trông thấy cô mất rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Tráng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hứa Tĩnh Giai nhận lấy tiền dư, định bỏ chạy, thì ánh mắt đại thần lúc này chuyển hướng trên người cô, anh dường như có vẻ bất ngờ khi thấy cô ở đây, tay cầm điện thoại đang nói cũng bị ngừng trệ vài giây khi thấy Hứa Tĩnh Giai.

Hứa Tĩnh Giai đỏ mặt, quyết định như không nhìn thấy đại thần, trực tiếp bỏ chạy.

Hứa Tĩnh Giai chạy một mạch đến chỗ ông lão, vì nghĩ đến chuyện khi nãy gặp đại thần, nên cô không để ý trên mặt của ông lão có vẻ khác thường. Cô đưa nước cho ông lão, sau đó nói vài câu, rồi lại dùng lý do sắp vào giờ học để thoái lui.

Lúc Hứa Tĩnh Giai về đến phòng, cũng vừa lúc Đường Phân từ sân vận động trở lại, hai người Dương Linh cùng Tống Vy đã ra ngoài ăn sáng, nên sau

khi tắm xong, Hứa Tĩnh Giai và Đường Phân cũng cùng nhau đi ăn. Hai người chọn một quán ăn gần trường, nhưng để đến được quán đó thì phải đi qua công viên, lúc thấy công viên trước mặt, làm Hứa Tĩnh Giai nhớ lại chuyện khi này gặp đại thần, khuôn mặt liền ửng hồng, Đường Phân bên cạnh như nhận ra điều gì đó liền nói.

"Giai Giai không khoẻ à?"

Hứa Tĩnh Giai liền giật thót, lắc đầu nhìn Đường Phân. Đường Phân không nói gì nữa, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi dấy lên sự tò mò.

Tuy quán ăn gần trường, nhưng đi bộ cũng mất tận 10 phút, Cũng thật may Hứa Tĩnh Giai mặc một bộ đồ khá thoải mái, theo dáng thể thao, nên đi bộ như vậy cũng không khiến cô cảm thấy khó chịu chỗ nào cả.

Khi cả hai đến quán, lúc này trong quán đã chật kín người, Hứa Tĩnh Giai và Đường Phân phải đứng chờ một lúc, hai người cô mới có chỗ ngồi. Hứa Tĩnh Giai gọi một phần cơm trứng, còn Đường Phân chọn ăn cháo. Chắc có lẽ do hiện giờ khách đông, nên đợi mãi cũng chưa thấy đồ ăn Hứa Tĩnh Giai gọi đưa lên, bụng Hứa Tĩnh Giai đang gào thét vì đói, ngồi thật lâu đợi thức ăn khiến cô mất kiên nhẫn, Hứa Tĩnh Giai muốn gặp nhân viên hỏi xem đã có đồ ăn chưa, nhưng khi dáo dác đảo mắt nhìn xung quanh, từ một quán đông người như vậy, cô lại phát hiện ra.....đại thần cũng đang ngồi ăn cơm ở đây!!!

Hứa Tĩnh Giai "..."

Không được không được rồi! Ở chỗ cửa hàng tiện lợi đã không hành xử phải phép, bây giờ cô không có mặt mũi gặp đại thần a!

Hứa Tĩnh Giai liền hoảng hốt, mặt cúi gằm xuống, nhường người đến chỗ Đường Phân đang ngồi đối diện, lí nhí nói.

"A Phân, chúng ta đi nơi khác ăn được không?"

Đường Phân cau mày, cô nàng cố gắng ghé sát miệng Hứa Tĩnh Giai để nghe, nơi đây ồn ào như vậy, Hứa Tĩnh Giai lại e thẹn nói lí nhí như thế, thật cũng quá khó cho cô nàng rồi.

"Không muốn ngồi đợi nữa sao?"

Hứa Tĩnh Giai lắc đầu, khuôn mặt càng có vẻ như khẩn trương hơn khi cô nhìn thấy đại thần đang thanh toán tiền, chỗ bọn cô ngồi ở ngay cửa, khẳng định lát nữa đại thần đi ra cũng sẽ bắt gặp bọn cô.

Đường Phân tuy khó hiểu suy nghĩ của Hứa Tĩnh Giai, thấy cô khẩn trương nhìn xung quanh, cô nàng cũng đưa mắt nhìn nhưng không thấy có gì bất ổn cả, tại vì đi khá xa cũng phải đứng đợi để có chỗ ngồi, mà đồ ăn lại sắp có, Hứa Tĩnh Giai muốn ăn ở chỗ khác, cô nàng có chút không muốn phải đi nữa!

Đường Phân "Cậu ráng đợi một chút, đồ ăn sẽ được mang lên."

Nhưng dường như Hứa Tĩnh Giai không còn quan tâm đến đồ ăn đã được đem lên chưa, vì bây giờ đại thần đã đứng dậy và hướng đi ra cửa rồi, Hứa Tĩnh Giai gấp đến độ liền kéo Đường Phân đi mà có chút không chần chờ, Đường Phân là một người dễ tính, nên trước hành động của Hứa Tĩnh Giai cũng liền thuận theo, mà điều đặc biệt là, lúc quay người rời khỏi quán, cô nàng có thấy đại thần a!

Đường Phân cười thầm trong lòng, quả nhiên là có bí mật nhỏ.

Hai người chạy đi một khoảng xa mới dừng lại, cả hai đều thở một thở mạnh, Đường Phân và Hứa Tĩnh Giai thuận theo ngồi xuống chiếc ghế ở vệ đường.

Đường Phân vừa thở không ra hơi vừa nói "Giai Giai, nếu cậu không cho tớ một lời giải thích, và không kể ra tại sao lại trốn tránh đại thần, thì cậu đừng mong tớ bỏ qua cho cậu vụ này!"

Hứa Tĩnh Giai nghe hai chữ đại thần thì liền trợn mắt!

Không phải chứ? Đường Phân nhận ra rồi ư?

Đường Phân dùng nụ cười trêu đùa nói với cô "Tớ thấy đại thần có ở trong quán, xem biểu hiện của cậu, chắc chắn là có mờ ám!"

Hứa Tĩnh Giai gấp gấp khoả tay múa chân phủ nhận "Không có....."

Đường Phân nheo mắt nhìn Hứa Tĩnh Giai "Không có? Vậy sao khi nhìn thấy người ấy lại chạy trốn như vậy?"

Hứa Tĩnh Giai lắp bắp trả lời, mắt cũng không dám nhìn thẳng vào Đường Phân "Tớ.....là do trong quán có người quen, không muốn phiền phức nên....."

"Hứa Tĩnh Giai! Cậu nghĩ tớ là trẻ con sao?"

"....."

"Mau khai thật cho trăm!"

"....."

Đường Phân nhìn Hứa Tĩnh Giai, cô bắt gặp ánh mắt cô nàng nhìn cô, như đã thấu hết thấy mọi chuyện, Hứa Tĩnh Giai cảm thấy cũng không cần giấu diếm gì nữa, đành thờ dài rồi kể toàn bộ sự việc cho Đường Phân nghe, tất nhiên với người da mặt mỏng như Hứa Tĩnh Giai việc kể hết thấy cũng khá khó khăn với cô.

Khi đã hiểu toàn bộ sự việc, Đường Phân cũng chỉ chép miệng nói "Quả nhiên là đại thần, theo đuổi con gái cũng khác người!" Khi vừa dứt câu, liền bị Hứa Tĩnh Giai da mặt mỏng chọt chọt vài cái. Miệng Hứa Tĩnh Giai lí nhí nói "Không phải theo đuổi, cậu nghĩ gì thế!"

Đường Phân cũng chỉ cười cười, không đáp lại lời của Hứa Tĩnh Giai. Cô nàng biết Hứa Tĩnh Giai ngây thơ sẽ chưa hiểu tình cảm nam nữ là gì cả.

Nhưng mà, vấn đề quan trọng ở đây lại là.....sắp bắt đầu giờ học của Hứa Tĩnh Giai rồi. Kết quả là.....Đường Phân và Hứa Tĩnh Giai ngồi gặm bánh mì.....!!

Hứa Tĩnh Giai chạy vội vã lên lớp, tuy đây chỉ là môn tự chọn, nhưng cô rất có hứng thú với môn tâm lý học này a! Cũng thật may cho Hứa Tĩnh Giai, cô đã vào lớp kịp trước thầy. Vì tính cách Hứa Tĩnh Giai khá trầm, nên lần nào đến tiết tự chọn cô cũng chọn một chỗ trong góc ít ai để ý, và lần này cũng không ngoại lệ. Chỗ này thường ít ánh sáng và ở xa bảng, nên cho dù có đi trễ, thì chỗ này cũng chẳng ai ngồi cả, Hứa Tĩnh Giai trong lòng vui vẻ, từng bước chân cũng nhẹ nhõm hơn.

Hứa Tĩnh Giai lấy vở ghi chép đặt lên bàn, lúc này giáo sư từ bên ngoài bước vào, sau khi chào lớp ông đến bàn và đặt tài liệu lên, tay ông lấy trong túi áo ra một cái mắt kính, sau khi đeo lên ông mới nhìn quanh lớp một lượt, rồi lại chậm rãi tìm danh sách trong tập tài liệu để điểm danh.

Hứa Tĩnh Giai nghe một lượt các tên được hô lên, từng tiếng đáp cũng nói theo sau đó, cứ lần lượt như thế liền xong hết danh sách, nhưng lần này không hiểu sao, giáo sư lại cau mày chưa chịu đóng danh sách lại, ông nhìn lên phía sinh viên từng người, rồi lại nhìn xuống danh sách, sau đó ông mới do dự đọc lên cái tên cuối cùng, cái tên này khi vang lên, làm cho cả lớp học chấn động.

Giáo sư nói lớn, dường như ông cũng không tin vào mắt mình "Từ Trạch!"

Hứa Tĩnh Giai cũng bị sững sốt không kém, các bạn học ở bên cạnh đã bắt đầu bàn tán tạo ra tiếng xì xào khắp khán phòng.

"Không phải tôi nghe nhầm chứ? Đại thần người ta bạn như vậy, đến trường đã là một điều hiếm hoi, anh ấy còn đến học môn tự chọn này sao?"

"Danh sách này mới này có phải nhầm lẫn chỗ nào không? Tại sao lại có tên của đại thần ở đây?"

"Chẳng lẽ còn người khác trùng tên cùng đại thần!"

Giáo sư cau mày mấy lần, cứ nhìn vào danh sách. Tưởng chừng như hô ra cái tên Từ Trạch, sẽ không có lời đáp trả, nhưng sự thật luôn khiến cho người ta bất ngờ. Từ Trạch cư nhiên lại xuất hiện.

Tiếng mở cửa vang vọng khắp phòng, các bạn học bị thu hút bởi âm thanh đó, lập tức các âm thanh bàn tán đều bị dừng lại, im lặng đến nỗi Hứa Tĩnh Giai có thể nghe thấy nhịp tim của bản thân, bây giờ mọi sự tập trung đã dồn về hết cánh cửa ở cuối căn phòng. Lúc này, cánh cửa được đẩy ra, theo sau đó chính là đại thần Từ Trạch đang ung dung bước vào lớp.....

Anh đeo một bên vai là cặp, một tay anh cho vào túi quần, khi bước vào cũng không quên đáp lời giáo sư, trước bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên đang đổ dồn về phía anh, nhưng dường như anh không có vẻ để ý, từng bước của anh vô cùng thong thả. Hứa Tĩnh Giai nhìn đại thần không hề chớp mắt, cô cũng giống như bao bạn học khác bị anh làm cho bất ngờ. Khuôn mặt cứ ngỡ ngàng nhìn anh, đến lúc lấy lại tinh tảo và sự chú ý, thì Hứa Tĩnh Giai mới nhận ra rằng, đại thần đang ngồi trước mặt cô!!!

Đoạn nhỏ bị cắt

Trong một diễn biến khác khi Hứa Tĩnh Giai đi mua nước cho ông lão.

Sau khi thấy Hứa Tĩnh Giai đã đi được một đoạn, ông nội Từ liền vội vàng lấy điện thoại trong túi ra, mau chóng bấm dãy số của thằng cháu trai nghịch ngợm, khi điện thoại vừa được thông, ông đã vội vã lên tiếng.

"Thằng oát con, mau lại đây!" Lòng ông sốt ruột, nhìn xung quanh tìm người bên đầu dây kia.

"Chưa mua nước xong!" Từ Trạch mới kết thúc chuyến đi công tác ở Mỹ, mệt mỏi day day huyết thái dương, một tay anh cầm điện thoại một tay đút tiền vào máy bán nước tự động.

"Không cần mua nữa, ta tìm được cháu dâu rồi, mau lại đây xem có vừa mắt không!"

"Ông nội, ông già đến độ lắm cảm rồi?"

"Ta đảm bảo người nhìn sẽ thích, lại mà làm quen cháu dâu đi!"

Từ Trạch không nhanh không chậm, bấm chọn loại nước, lon nước cách một tiếng được thả xuống, anh lấy ra hai lon. Giọng ông nội ở đầu bên kia không thấy Từ Trạch trả lời, lại tiếp tục hét lớn.

"Đâu rồi? Thằng oắt con!"

Từ Trạch không một chút vội vã xoay người định về lại công viên, nhưng trong một cái nhìn lướt thoáng qua, anh lại bắt gặp được ai đó. Anh có chút bất ngờ, có ngưng trệ một vài giây.

Hứa Tĩnh Giai với khuôn mặt đỏ bừng, bối rối nhận lấy tiền thừa, sau đó lại bỏ chạy mất. Bộ dáng cứ như nhìn thấy xã hội đen vậy!

Từ Trạch nhếch nhẹ môi cười, nhìn theo bóng lưng cô chạy đi, mãi đến khi bóng lưng ấy bị khuất đi bởi dòng người.

Ông nội Từ lại dường như đã vô cùng cau có khó chịu và cũng khần trương, vì đã thấy bóng dáng Hứa Tĩnh Giai từ xa chạy lại. Giọng ông trở nên gấp gáp.

"Mau lại đây! Tiểu thỏ đang quay lại rồi, nguoi mau lại đây, vợ tương lai đã dang trước mặt mà nguoi còn không đến đón?"

Từ Trạch chỉ để lại một câu "Cháu qua chỗ ông!" Sau đó liền cúp máy. Ông nội Từ thấy ai đó đã chạy đến đây liền nhét điện thoại vào trong túi, ngồi nghiêm thẳng khuôn mặt chẳng tỏ ra một biểu cảm gì hết, ấy vậy mà Hứa Tĩnh Giai chỉ để lại nước còn nhanh chóng bỏ đi, ông nội Từ âm thầm khóc thầm trong lòng.

Quả nhiên tiểu tử thôi kia lại bỏ mất cơ hội ngàn vàng như vậy!

Đây là cuộc đối thoại của ông nội Từ và Từ Trạch sau khi Từ Trạch đi mua nước quay lại chỗ ông

- Để lạc mất cháu dâu rồi?

- Thằng trời đánh, cứ nhiên lại để tiểu thỏ chạy mất! Tại nguoi, cũng đều tại nguoi! Hừ!

-!Đi thôi, cháu đưa ông về!

-Không về!

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Tình hình là.....khuôn mặt của Hứa Tĩnh Giai đỏ đến độ sắp rì ra máu rồi!! Cô năm lần bảy lượt chạy trốn đại thần, ấy vậy mà đại thần cứ xuất hiện trước mặt cô. Hứa Tĩnh Giai nảy lên một ý nghĩ, đó là lên ra khỏi đây, nhưng rất tiếc cho Giai Giai trước giờ lá gan của cô rất nhỏ, không dám trốn học a! Thế nên, suốt cả tiết học, Giáo sư phía trên nói rất nhiều nhưng Hứa Tĩnh Giai chẳng tiếp thu được một chữ nào cả.

Lúc này, các bạn học đang dọn sách vở, giáo sư đã ra khỏi lớp, một số bạn học vẫn còn chần chờ nán lại một lát để liếc nhìn đại thần, Hứa Tĩnh Giai đang ngồi ở một góc, cô luôn có thói quen đợi các bạn học đi hết, rồi mới bắt đầu dọn sách vở đi ra, khi trong phòng học lớn chỉ còn mỗi Hứa Tĩnh Giai, cô mới bắt đầu chậm rãi thu dọn đồ, từ sáng đến giờ, đây là thời điểm lòng Hứa Tĩnh Giai thả lỏng hơn bao giờ hết, vì khi này cô để ý đại thần đã đi rồi a!

Hứa Tĩnh Giai mang một tâm trạng vui vẻ đứng dậy đi đến mở cửa phòng ra ngoài, nhưng chính cái khoảnh khắc cô mở cửa ra, lại làm cho Hứa Tĩnh Giai một phen hết hồn!

Câu chuyện là như sau. Hứa Tĩnh Giai mở cửa, thì cô chợt nhận ra rằng, đại thần ra ngoài trước, chính là đợi cô ở cửa phòng học!! Giây phút đó, Hứa Tĩnh Giai đơ ra vài giây, và phản ứng của Hứa Tĩnh Giai vô cùng khiến cho đại thần Từ Trạch bất ngờ, chính xác là Hứa Tĩnh Giai sau khi hoàn hồn đã đóng cửa lại thật mạnh. Tiếng vang của cửa khi bị đập mạnh lan toả khắp phòng, cô cảm giác được tiếng tim của mình còn đang đập mạnh hơn thế nữa, hai tay cô đặt lên ngực, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Ban đầu bạn học Giai Giai còn có ý định sẽ ở trong lớp cho đến khi nào đại thần đi thì cô sẽ bước ra. Nhưng càng nghĩ thì càng thấy không được, trốn tránh không phải là một cách hay. Thế nên Hứa Tĩnh Giai quyết tâm đối mặt với chuyện này.

Được rồi Hứa Tĩnh Giai, không thể trốn tránh mãi như vậy, thật không phải phép gì cả và bây giờ Hứa Tĩnh Giai vô cùng xấu hổ về hành động của bản thân mình, không lịch sự một chút nào cả. Hứa Tĩnh Giai hít sâu một hơi để lấy can đảm một lần nữa mở cửa ra.

Hứa Tĩnh Giai nhìn thấy đại thần vẫn đứng đó, tư thế chẳng thay đổi một chút nào cả, khuôn mặt anh là một nét bình thản, nhưng cũng có chút lạnh lùng. Anh đứng đó với trên tay là một chai nước, khi thấy cô mở cửa, cô để ý thấy miệng anh nhếch lên một tí, ánh mắt anh trước sau vẫn dán lên người cô.

Hứa Tĩnh Giai lắp bắp mở miệng, mắt nhìn xung quanh, có khi cũng nhìn xuống đất, không dám chạm mắt anh, giọng cô run run, nghe ra được vô cùng khản trương "Sur huynh.....xin chào!"

Từ Trạch gật đầu, sau đó đưa chai nước đến trước mặt Hứa Tĩnh Giai nói "Chạy mệt như vậy, uống nước đi!"

Hứa Tĩnh Giai "..."

Chạy?!!

Ý đại thần là sao?

Đại thần là đang nói đến lúc ở cửa hàng tiện lợi ư?

Hứa Tĩnh Giai nhận lấy nước, miệng còn không quên cảm ơn. Hứa Tĩnh Giai đưa tay mở nắp chai thì nhận ra nắp chai đã được mở sẵn. Cô có chút ngạc nhiên đưa mắt nhìn đại thần, Hứa Tĩnh Giai bối rối uống một ngụm nước, sau đó đóng nắp lại.

Từ Trạch có vẻ hài lòng, lên tiếng nói muốn cáo từ "Tôi đi trước!" Dứt lời liền quay đi, nhưng khi bước được hai bước, đã nghe thấy Hứa Tĩnh Giai gọi lại.

"Từ sư huynh"

Bước chân của đại thần dừng lại, anh quay đầu, nhìn thấy Hứa Tĩnh Giai đang vô cùng lúng túng.

"Sư huynh.....có rảnh không? Em.....muốn trả lại cây bút và áo khoác cho anh." Hứa Tĩnh Giai lắp bắp nói, khuôn mặt càng lúc càng ửng đỏ.

Từ Trạch nhìn cô một hồi, sau đó không nhanh không chậm lên tiếng "Được, bây giờ tôi có cuộc họp, 7 giờ tôi đến kí túc của em."

Hứa Tĩnh Giai chỉ đáp một chữ "Vâng!" Nhìn anh quay người đi, dáng anh cao vai rộng in hằn xuống nền nhà, Hứa Tĩnh Giai nhìn mãi, cho đến khúc quẹo cô không còn nhìn thấy được nữa. Lúc này Hứa Tĩnh Giai mới thở ra một hơi, xong bắt đầu đi về hướng kí túc xá.

Lúc Hứa Tĩnh Giai trở về kí túc xá, việc đầu tiên cô làm chính là tìm túi để đựng áo khoác và bút của đại thần, nhưng túi của cô thì cái nào cũng không phù hợp, Hứa Tĩnh Giai phải đành ra bên ngoài mua túi mới. Cô mua một chiếc túi vải trắng không có hoạ tiết, kích cỡ vừa đựng với chiếc áo khoác kia. Hứa Tĩnh Giai đặt chiếc túi lên bàn, sau đó lấy áo khoác từ trong tủ ra, nhẹ nhàng và cẩn trọng đặt vào trong, cô cũng không quên để cây bút vào trong túi, sau đó Hứa Tĩnh Giai đặt chiếc túi vào góc bàn, rồi đứng ngắm ngía chiếc túi đó. Một điều mà Hứa Tĩnh Giai không hề nhận ra chính là.....cô lại nhìn chiếc túi đó mà mơ màng cười a!

Nhưng ở một diễn biến khác, ba con người không khí ở trong phòng bị Hứa Tĩnh Giai cho ăn quả bơ từ khi cô vào phòng đến giờ, Đường Phân, Dương Linh và cả Tống Vy vẫn luôn nhìn chăm chăm nhất cử nhất động Hứa Tĩnh Giai không rời một giây nào. Ấy vậy mà bạn học Giai Giai chẳng quan tâm đến ba cô nàng, lại đi chú tâm vào chiếc túi đựng áo đó. Ba con người bị đờ từ đầu đến cuối, Dương Linh đang ngồi trên giường ăn vặt, tay cô nàng cầm gói khoai tây, cô nàng vừa nhìn Hứa Tĩnh Giai vừa chăm chăm di chuyển sang chỗ Đường Phân. Tống Vy đang gọi điện cho bạn trai, cũng đờ người tắt điện thoại, sau đó di chuyển đến chỗ Đường Phân. Ba con người bị coi là không khí đang ngồi chung với nhau, cùng nhìn Hứa Tĩnh Giai ngơ ngác cười. Sau đó cả ba người nhìn nhau, rồi lại nhìn Hứa Tĩnh Giai. Khăng định bạn học Giai Giai không bao giờ biết, bộ dạng của cô chẳng phải là đang yêu sao?

"..."

Dương Linh ghé sát đầu đến hai người còn lại, dùng giọng nhỏ nhất có thể nói "Này, Giai Giai bị sao thế?"

Tống Vy một tay lấy miếng khoai tây của Dương Linh, một tay búng trán của cô nàng nói "Không phải quá rõ ràng sao? Giai Giai là đang yêu a!"

"Yêu?Giai Giai như vậy mà yêu gì chứ?" Dương Linh kinh ngạc trợn mắt.

"Hồi tớ còn thăm mền bạn trai tớ, tớ vẫn hay ngẩn ngơ thế thôi, chẳng qua là lúc đó không biết, sau này bạn học có kể lại lúc đó trông tớ có bao nhiêu khờ khạo, bao nhiêu tâm tư đều viết hết trên mặt."Tống Vy bĩu môi liếc nhìn Dương Linh.

Dương Linh xuy một tiếng, hướng Đường Phân nói"A Phân cậu nói thử xem!"

Đường Phân im lặng, nhìn Dương Linh rồi đến Tống Vy, cô nàng có vẻ lúng túng trả lời "Giai Giai đang yêu không phải rất tốt sao?"

Cả Tống Vy và Dương Linh đều không hện mà lên tiếng một chữ "Tốt?"

Dương Linh liếc mắt "Chỗ nào tốt? Con mắt nào của cậu thấy tốt chứ? Giai Giai ngây thơ như vậy, trước giờ chưa yêu ai, đã vậy còn xinh như thế, cậu không nghĩ Giai Giai là bị một tên sỏ Khanh lừa ư?"

Đường Phân trong lòng thầm nghĩ, hoá ra đại thần chính là tên sỏ Khanh!

Tống Vy nhìn về hướng Hứa Tĩnh Giai, mắt không rời nhưng vẫn lên tiếng nói cùng Dương Linh và Đường Phân "Chắc chắn là liên quan đến chiếc áo khoác ấy! Các cậu nhìn mà xem, giặt chiếc áo ấy cả tiếng đồng hồ, cẩn thận xếp vào tủ, bây giờ còn đi mua túi đựng vào, quả nhiên ngay từ đầu chúng ta

phải nên để ý hơn với Giai Giai rồi!"

"Các cậu nói xem, tên sở khanh dụ dỗ Giai Giai, có khi nào từ lâu đã ăn sạch sành sanh Giai Giai rồi không?"

Dương Linh lắc đầu "Không được! Chúng ta không thể để Giai Giai đi vào con đường xấu. Đi, phải hành động ngay, phải tìm ra tên đó bằng mọi cách!"

Đường Phân "..."

Tống Vy "Vậy chúng ta làm gì bây giờ?"

Dương Linh "..."

"Chờ hành động tiếp theo của Giai Giai, nhưng Mà trước tiên vẫn nên đi tìm chủ nhân của chiếc áo đó!"

Tống Vy gật đầu, cùng tay với Dương Linh một cái, cười vô cùng thâm ý.

Đường Phân "... cô nàng vẫn chẳng biết phải nói gì với hai người này!!

"Ày, đây là chuyện riêng của Giai Giai, chúng ta có nhất thiết phải can thiệp vào không?" Đường Phân thật muốn vừa cười vừa khóc mà!

Cả Dương Linh và Tống Vy đều đồng thanh nói "Nhất thiết!"

Đường Phân "..."

Dương Linh xoay miếng khoai tây chỉ vào Hứa Tĩnh Giai rồi nói "Người chả có một chút kinh nghiệm yêu đương như Giai Giai, chúng ta là chị em thì càng phải quan tâm Giai Giai, phải ra tay ngăn chặn điều xấu trước khi nó xảy ra!"

"Phải!" Tống Vy gật đầu.

Đường Phân "..."

Dương Linh "Kế hoạch này không thể để Giai Giai biết được, đây là bí mật giữa ba chúng ta."

"Được!"

"Nhưng vấn đề là làm thế nào để biết được thân phận người kia. Nếu đối tượng là nữ thì phải dùng chổi quét cô ta ra khỏi cuộc sống của Giai Giai, dụ dỗ Giai Giai phát triển sai giới tính là không được. Còn nếu là nam, thì chúng ta sẽ điều tra ba đời của anh ta, chỉ là một lỗi nhỏ cũng phải loại!"

Đường Phân "... Sao cảm giác cứ như lo lắng cho con gái đến tuổi yêu đương vậy!

Lúc này, Hứa Tĩnh Giai nhìn đồng hồ, sau đó ba người họ thấy Hứa Tĩnh Giai cười cầm túi đi ra ngoài, lúc đóng cửa còn không quên chào bọn cô một tiếng.

Cả ba người trong phòng nhìn nhau, xong lại vội vàng đứng dậy đi theo. Ba người đi xuống lầu, thấy Hứa Tĩnh Giai đang đứng ở phía bên kia hàng cây, cả ba lập tức dừng bước núp vào sau bức tường ở cửa, he hé đầu ló ra nhìn.

Vì Hứa Tĩnh Giai đứng quay lưng với bọn cô, cũng vô tình che đi người đang đứng cùng cô nói chuyện, nên không thể thấy được khuôn mặt của tên kia nhưng cả ba người Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy có thể khẳng định đây là nam, dáng rất ngon lành, rất cao, trông cũng có một chút khí chất. Nhưng nhìn thoát tốt cũng không có nghĩa nhân cách tốt.

Hứa Tĩnh Giai vẫn chưa đưa chiếc túi cho tên kia, bọn họ nói gì đó, xong rồi di chuyển đi đâu đó. Tất nhiên ba người bọn cô nàng cũng đi theo ở phía sau.

Trông tên ấy vô cùng thư thái với dáng đi cho một tay vào túi quần, Dương Linh nhìn tên đó có chút quen mắt, nhưng cô nghĩ mãi vẫn không thể nhận ra là ai. Dương Linh cũng không nói ra, chỉ âm thầm tiếp tục quan sát, bọn cô nhìn thấy Hứa Tĩnh Giai cùng tên đó đi đến một quán ăn cũng khá xa trường, đây chỉ là một quán ăn bình thường, Dương Linh và Tống Vy nhìn nhau nói "Quả nhiên gia thế cũng chỉ bình thường, một lí do để loại!"

Đường Phân "..."

Ba người bọn cô không vào quán, chỉ đứng ở bên ngoài nhìn vào trong qua khung cửa sổ, nhưng vẫn không thể thấy được mặt của tên đó, lần này tên đó lại ngồi đối lưng với bọn cô, Dương Linh và Tống Vy khá hậm hực về chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thước Dục Trắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Hứa Tĩnh Giai nhìn đồng hồ, cũng đã sắp đến giờ hẹn. Cô xách lấy túi vải có đựng chiếc áo khoác bước ra khỏi phòng. Khi đóng cánh cửa, Hứa Tĩnh Giai còn vui vẻ tạm biệt ba người còn lại ở trong phòng.

Hứa Tĩnh Giai đến sớm hơn 10 phút trước giờ hẹn để đợi đại thần, nhưng cô không nghĩ là khi vừa xuống dưới cổng, đã thấy đại thần đứng ở phía bên kia đường rồi, cô ngạc nhiên đi nhanh đến phía anh. Hứa Tĩnh Giai cảm thấy đại thần vẫn luôn nhìn về phía cô, từ lúc cô xuống, đến khi cô chạy lại và bây giờ đứng trước mặt anh cũng vậy, ánh mắt anh vẫn không một giây nào di chuyển đi chỗ khác. Cô thấy lúng túng với ánh mắt đó, nhẹ nhàng vuốt một ngọn tóc ra sau tai mới ngập ngừng nói "Sur huynh có đợi lâu không?"

Anh thoải mái cho tay vào túi quần như thói quen. Sau đó gật đầu đáp lời cô "Tôi mới đến."

Hứa Tĩnh Giai thăm thò phào trong lòng, cũng may là cô xuống sớm một tí, không lại để cho đại thần chờ, như vậy thì không phải phép cho lắm. Cô nắm chiếc túi vải trong tay, đưa lên trước về phía đại thần, không được tự nhiên nói "Cái này.....là của sur huynh!"

Từ Trạch nhìn chiếc túi trên tay Hứa Tĩnh Giai, không vội cầm lấy mà lại hỏi "Đã ăn tối chưa?"

Hứa Tĩnh Giai ngơ ngác lắc đầu, sau đó nhìn đại thần.

Từ Trạch nhìn vào mắt cô, mãi một lúc, không một tiếng động nào anh nắm lấy góc túi kéo cô đi, Hứa Tĩnh Giai như bị đơ ra một vài giây, cuối cùng cũng là bước đi theo anh.

"Sur huynh?" Hứa Tĩnh Giai nhủ mày, vô cùng không hiểu đại thần hành động như vậy là muốn làm gì!

Anh đi ở phía trước, cô chỉ nghe thấy anh trầm trầm nói, giọng có một chút mệt mỏi "Xong việc đã qua đây tìm em, đúng lúc em cũng chưa ăn gì nên giờ tôi dẫn em đi ăn tối."

Thì ra là thế! Anh xong việc đã đi thẳng qua đây luôn. Anh có vẻ rất bận rộn. Đột nhiên lúc này trái tim của Hứa Tĩnh Giai nảy lên một cái, sau đó là toàn bộ cảm giác ấm áp bao trùm trong lòng. Cô bị gì thế nhỉ?

Từ Trạch dẫn cô đến một nhà hàng Trung cạnh một khu vui chơi. Cô để ý khi hai người chúng cô bước vào, bà chủ khi thấy đại thần liền cười một cái rồi đi vào bếp, Hứa Tĩnh Giai nảy lên một tia nghi hoặc, không lâu sau đó cô thấy bà ấy bước ra với đồ ăn nóng hổi ở trên tay, nhưng mà cô chợt nhận ra là cô và đại thần này giờ vẫn chưa gọi đồ ăn, điều này khiến sự nghi hoặc của Hứa Tĩnh Giai tăng thêm.

Hai người họ biết nhau từ trước sao? Rồi sau đó Hứa Tĩnh Giai đã chắc chắn khẳng định suy nghĩ của cô là đúng, vì cô thấy bà chủ trước khi đi vào trong có vỗ nhẹ lên vai đại thần nói "Dì hằm canh gà cho con, lát nữa đi thì nói đi đưa, tối có đói thì lấy ra mà uống." Sau đó cô thấy đại thần gật đầu, bà chủ ấy đi vào trong.

Đi? Đây là dì của đại thần sao? Cô gặp mặt người nhà đại thần?? Nghĩ đến đây đỉnh đầu Hứa Tĩnh Giai như xì khói, mặt cô nóng ran và cô biết rằng bây giờ khuôn mặt này đỏ bừng cả lên rồi!!

Quá nhanh quá nhanh, ở bên cạnh đại thần thật nguy hiểm.

Hứa Tĩnh Giai đang đắm chìm với suy nghĩ và sự ngượng ngùng của bản thân, thì giọng nói của đại thần truyền đến khiến cho Hứa Tĩnh Giai giật mình nhẹ.

"Dì ấy lúc trước là đầu bếp nhà tôi!"

Hứa Tĩnh Giai bị giật mình đơ ra vài giây, nhưng cũng tiếp thu được lời đại thần nói, cô âm thầm thở phào ra một cái, hoá ra là đầu bếp, nếu thật sự là người thân của đại thần, cô sợ họ sẽ hiểu lầm quan hệ giữa chúng cô mất. Hứa Tĩnh Giai vỗ nhẹ ngực, sau đó cầm ly nước trên bàn định uống một ngụm, nhưng ánh mắt cô lại vô tình đảo qua và thấy đại thần đang chăm chú nhìn cô.

"..."

Không phải đại thần vẫn luôn nhìn cô chứ?

Chắc là không đâu nhỉ?

!!!

Ôi thật sự ngại quá, anh ấy thấy biểu cảm ngốc nghếch đó của cô!

Hứa Tĩnh Giai khụ khụ vài tiếng, sau đó uống vài ngụm nước để trấn tĩnh bản thân. Kết quả sau đó là đại thần gần như ăn hết, Hứa Tĩnh Giai chỉ ăn được vài miếng vì phần lớn đều là những món liên quan đến gan heo, Hứa Tĩnh Giai không thể ăn được gan heo a!

Hứa Tĩnh Giai và đại thần đã rời khỏi quán một canh giờ sau đó. Đại thần lên tiếng đưa cô về kí túc xá. Cô và cả đại thần cả hai đều trầm mặc suốt con đường đi, đến khi cô thấy cổng trường phía trước thì vội vàng nói với đại thần.

"Sư huynh đến đây là được rồi ạ, em sẽ một mình về kí túc xá."

Từ Trạch đang đi thì dừng lại, anh quay đầu nhìn cô, sau đó không nhanh không chậm đáp "Ban tối, tôi không yên tâm để em về một mình." Dứt lời lại bước tiếp. Hứa Tĩnh Giai chỉ còn cách đi theo anh.

Cuối cùng cũng đến trước kí túc xá, Hứa Tĩnh Giai ngại ngần đưa lại chiếc túi có đựng áo khoác và cây bút cho đại thần "Cái này của sư huynh, cảm ơn vì đã cho em mượn."

Sau đó Hứa Tĩnh Giai như nghĩ ra gì đó, lại bổ sung thêm "Còn có.....cảm ơn vì đã đưa em về kí túc xá." Từ Trạch gật đầu, nhìn một lúc chiếc túi ấy mới đưa tay cầm lấy, sau đó liền nhét hũ canh gà hầm cho Hứa Tĩnh Giai, cô ngạc nhiên, không để cho Hứa Tĩnh Giai kịp phản ứng, anh để lại vài câu rồi quay đi "Trước khi ngủ uống sẽ dễ ngủ hơn, tôi đi trước, lần sau gặp."

Nhưng đây là canh dành cho anh mà???

Hứa Tĩnh Giai trở về phòng, lúc cô tiến vào, đã thấy ba người kia ngồi cùng một chỗ nhìn chăm chăm lấy cô. Hứa Tĩnh Giai theo bản năng sờ sờ gương mặt, rồi lại hỏi "Mặt tớ dính gì sao?"

Cả ba đồng loạt lắc đầu.

"...Hứa Tĩnh Giai bỏ đi tã luôn."

Suốt tối hôm đó, Hứa Tĩnh Giai bị mất ngủ. Chắc là do lần đầu được đi ăn cùng người khác giới, Hứa Tĩnh Giai có chút tiêu hoá không nổi những chuyện đã xảy ra. Kết quả là sáng hôm sau Hứa Tĩnh Giai mang mắt gấu trúc đi học. Quả nhiên đại thần không phải người bình thường, chỉ đi ăn cùng một tí, mà đã khiến cho Giai Giai thẹn thùng cả đêm.

Lúc này Hứa Tĩnh Giai đang ăn trưa tại căn tin của trường và cô đang đối mặt với hai ánh mắt đang nhìn cô chăm chăm. Điều đó khiến cô không thoải mái một chút nào. Hứa Tĩnh Giai liền xua tay nói "Tiểu Linh và Vy Vy mau ăn đi, mọi người xung quanh đã nhìn tớ còn chưa đủ sao, bây giờ còn đến lượt hai cậu chơi trò đối mắt với tớ!"

Hứa Tĩnh Giai không hiểu sao, mấy ngày nay Dương Linh cùng Tống Vy thường xuyên nhìn cô, sao đó lại nhìn xung quanh như tìm kiếm ai đó. Mỗi lần ra ngoài cả hai người họ đều hỏi cô khát khao, lại còn hay kể cho cô những chuyện tình yêu lừa đảo, sau đó lại khuyên cô phải tránh những kẻ xấu. Rốt cuộc là hai người họ bị sao thế nhỉ?

Vì khi ăn Hứa Tĩnh Giai không bao giờ nói chuyện, khi nãy lên tiếng, Hứa Tĩnh Giai cũng không có ăn thêm gì nữa, chỉ ngồi đợi ba người còn lại ăn xong. Bọn cô nói một lúc về chuyện học, sau đó Dương Linh đột nhiên quay sang hỏi Tống Vy rằng khi nào bạn trai cô ấy mới mời com chúng cô. Tống Vy nghe thế mới sực nhớ đến hai ngày nữa là đã đến ngày hẹn đi ăn cùng nhau rồi.

Thế nên là ngày hôm sau sau khi kết thúc tiết học cuối cùng trong ngày, bọn cô đã gấp rút đi chọn quà cho Tống Vy. Hứa Tĩnh Giai, Đường Phân và Dương Linh đi đến trung tâm mua sắm, đi dạo vài vòng thì mua được một chiếc váy màu hồng nhạt cho Vy Vy. Sau đó bọn cô cũng không còn gì để mua nữa, liền trở về kí túc xá.

Vào hôm ngày hẹn, Tống Vy đã mặc chiếc váy mà bọn cô tặng, tuy nước da của cô nàng khá kém màu, nhưng đa phần chiếc váy làm toát lên vẻ nữ tính và rạng rỡ của Vy Vy, nên cũng không quá tệ. Bây giờ cả bốn người Dương Linh, Đường Phân, Tống Vy và cả Hứa Tĩnh Giai đang đi đến chỗ ăn. Đó là một quán lẩu tứ xuyên rất nổi tiếng cách trường Gia Thiên khoảng 25 phút đi xe. Nhưng cũng may hôm nay không phải là ngày đặc biệt, nên quán cũng không quá đông đến nỗi không còn chỗ ngồi. Chúng cô bước vào quán, Tống Vy đã vội chạy đi mua, khuôn mặt vui vẻ tươi cười khó giấu nổi khi thấy bóng lưng người nào đó.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Hứa Tĩnh Giai vừa đóng cửa phòng tắm, cả ba người đồng loạt chụm lại thảo luận. Cuộc thảo luận là như sau.

Dương Linh "Có nên tra hỏi Giai Giai ngay bây giờ không?"

Tống Vy liền lắc đầu "Chưa phải lúc!"

Dương Linh "Thế khi nào mới phải lúc?"

Tống Vy "Không phải vội, chuyện này cậu phải nhẫn nại!"

Dương Linh "Nhẫn nại cỡ như Giai Giai bị bắt đi mất luôn thì sao?"

Đường Phân "Các cậu tưởng tượng quá rồi đấy!"

Dương Linh "Một con người chưa từng yêu đương như cậu không hiểu đâu. Tình yêu rất đẹp nhưng cũng rất nguy hiểm, Giai Giai xinh như vậy, lỡ như bị lừa thì mất cả đời con gái!"

Đường Phân ".....Tớ thấy người đi cùng Giai Giai cũng đâu có tệ!"

Tống Vy "Tệ! Rất tệ là đằng khác. Trông hần rất lạnh lùng với Giai Giai, cảm thấy chẳng ga lăng chút nào, đã vậy dẫn Giai Giai đến một nhà hàng bình thường mà chả có một tí lãng mạn nào cả, ít nhất cũng phải uống rượu vang dưới ánh nến chứ!"

Dương Linh gật đầu phụ hoạ "Đúng đúng, người như vậy sẽ không có đủ khả năng để chăm sóc cho Giai Giai của chúng ta!"

Đường Phân "... "Đại thần luôn được ca tụng từ khi nào trở nên tệ như vậy rồi???"

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Tiếng tin nhắn báo đến, Từ Trạch dừng lại việc đánh máy cầm lên điện thoại ở kế bên. Lúc này đã là nửa đêm, tin nhắn từ Di Phương gửi đến.

- A Trạch nhớ uống canh gà hầm, đi biết con còn thức! Uống xong thì phải chụp hình cho đi coi.

Từ Trạch định không trả lời, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến gì đó, tay lại soạn chữ.

- Đợi khi nào vợ tương lai trả lại hũ canh, cháu sẽ chụp lại!

- Thế là thế nào? Di không hiểu?- Tin nhắn được trả lời lại ngay sau đó, nhưng Từ Trạch chỉ nhếch mép cười, đặt điện thoại trong tay xuống, tiếp tục đánh máy.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.3*~~~~

Tiểu Tôn đứng tại trước cửa lớn của công ty Từ Hoàng, nhìn thấy Từ Trạch từ xa bước đến liền vẫy tay gọi "Trạch Gia ca, phía bên này!" Khi thấy Từ Trạch bước đến gần, anh ta nhận ra Từ Trạch khoác một chiếc áo khoác mới mà anh ta chưa bao giờ thấy Từ Trạch mặc lần nào cả, anh ta nói "Trạch Gia, hôm nay nóng thế này, anh mặc áo khoác không thấy nóng sao?"

Từ Trạch không nói gì, nhếch miệng cười sau đó bước đi vào trong. Tiểu Tôn kinh ngạc nhìn theo hướng Từ Trạch đi mà thầm nghĩ, áo mới.....có mùi hương rất nữ tính nha! Trạch ca không biết điều này kì lạ lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Bạn trai của Tống Vy ăn mặc rất lịch lãm, rất giống với người ở trên thương trường. Nhưng khuôn mặt của anh ta thì hoàn toàn ngược lại, trông anh ta có phần hơi trẻ con với cái tính cách hoạt ngôn và vui vẻ. Tống Vy khoác tay anh ta như kiểu đó là một thói quen, mặc dù họ vẫn luôn yêu xa. Gương mặt tươi sáng của Tống Vy không giấu nổi mấy phần rạng rỡ hơn hẳn mọi ngày.

"Đây đều là bạn cùng phòng của em, Dương Linh, Đường Phân và Hứa Tĩnh Giai."

"Còn đây là bạn trai tớ Trần Hy Đình."

Tống Vy giới thiệu mọi người với nhau, bọn cô chỉ cười nói xin chào, Trần Hy Đình với kiểu cười tiêu chuẩn mời bọn cô ngồi vào bàn ăn.

Bọn cô cùng nhau ăn cơm và nói chuyện. Được biết Trần Hy Đình, đang làm việc tại công ty của chú, chức vụ khá cao nên thường rất bận rộn. Lần này qua thành phố A cũng là do có công việc ở đây. Anh ta ở đây một tuần nhưng để sắp xếp một bữa ăn với bọn cô cũng không dễ dàng gì.

Trần Hy Đình rất thoải mái và phóng khoáng, tuy thường nói chuyện hài hước nhưng anh ta lại có suy nghĩ khá là chính chắn, cách nói chuyện rất thu hút khiến cho Dương Linh và Đường Phân từ đầu đến cuối cứ luôn chăm chú lắng nghe. Vì mọi người ở đây đều là khoa kinh tế nên trên bàn ăn cũng không đến mức tẻ nhạt không có gì nói, Hứa Tĩnh Giai âm thầm thở dài nhẹ nhõm vì một người không có kinh nghiệm như cô thì không biết phải ứng xử làm sao trong những tình huống này, cũng may có Dương Linh và Đường Phân luôn là những người rất khéo trong những việc này. Họ luôn nhanh nhạy với những câu chuyện đang được nói đến, chỉ riêng Hứa Tĩnh Giai lại không để tâm lắm câu chuyện, vì tâm trí Hứa Tĩnh Giai lúc này không muốn lắng nghe a!

Hứa Tĩnh Giai ngồi sát cửa kính sát đất, nên có thể dễ dàng nhìn ra bên ngoài đường, nhìn thấy mọi người đang qua lại. Cũng vì thế mà suy nghĩ của Hứa Tĩnh Giai cũng bị cuốn theo bởi dòng người ấy. Cô ngồi thần thờ mà không nghĩ gì cả. Rồi sau đó lại không hiểu sao, bị giật mình nhẹ một cái, một suy nghĩ liền hiện lên trong đầu.

Đại thần bây giờ đang làm gì vậy nhỉ?

Hứa Tĩnh Giai thờ dài trong lòng một cái. Thầm nghĩ chắc hẳn đại thần đang làm việc, người ta cũng không thành thạo như cô.

Mấy ngày nay Hứa Tĩnh Giai cũng không thấy đại thần ở đâu cả. Quả nhiên đại thần không phải người phạm, thoát ản thoát hiện khiến cho Hứa Tĩnh Giai nhiều khi lầm tưởng những chuyện xảy ra chỉ là tưởng tượng của cô.

Hứa Tĩnh Giai thở dài thêm một cái. Sau đó cô liền ngồi thẳng dậy, đập nhẹ vào hai má để tỉnh táo. Nhưng lúc này cô nhận ra một chuyện, và chuyện này khiến cô cảm thấy thật ngượng ngùng.....đó là.....bốn người kia đang trở mắt nhìn những hành động ngớ ngẩn của cô a!

"..."

Bị họ thấy rồi!

"..."

Hứa Tĩnh Giai cảm thấy thật xấu hổ, cúi gằm mặt như muốn đào một lỗ lớn ở dưới đất để chui vào. Miệng lắp bắp lên tiếng nói "Các cậu nhìn gì vậy?"

Ánh mắt của bọn họ vẫn không dời đi một giây này, Tống Vy lúc này lên tiếng hỏi "Giai Giai, cậu làm gì mà ngồi thẫn thờ suy nghĩ thế? Bọn tớ đã gọi cậu mấy lần mà cậu không nghe!"

"Có.....có sao?" Sao cô không nghe thấy nhỉ? Hứa Tĩnh Giai hơi cúi đầu, hai ngón tay trở đan vào với nhau. Ánh mắt như không thể dừng ở một chỗ mà di chuyển xung quanh như tránh ánh mắt của mọi người. Cô thật sự cảm thấy xấu hổ quá!

Sau đó mọi người rời khỏi nhà hàng, Trần Hy Đình lên tiếng trước muốn chờ bọn cô về trường. Bọn Dương Linh và Đường Phân tất nhiên là đồng ý, cũng không cần bắt xe rất lâu mới có. Bọn cô đứng đợi bạn trai Vy Vy đi lấy xe, cho đến khi xe anh ta đỗ trước cửa nhà hàng, Dương Linh lại muốn đi vệ sinh, nhưng cô nằng nặt ngại đi một mình nên Đường Phân đành phải đi cùng. Tống Vy vì mang giày cao gót nên đã lên xe ngồi trước. Trần Hy Đình rất lịch thiệp đã mở cửa sau để Hứa Tĩnh Giai có thể ngồi vào, nhưng khoảnh khắc khi Hứa Tĩnh Giai bước đến gần xe đã bị ai đó dùng tay chặn lại trước mặt cô. Hứa Tĩnh Giai bị giật mình không nhỏ, cô ngẩng đầu muốn nhìn người đối diện rồi chợt nhận ra là ai mà lại lỗ mãng như thế thì lúc này cô nhận ra người lỗ mãng này lại chính là đại thần a!

"..."

Sao đại thần lại xuất hiện ở đây nhỉ?

Nhưng rất tiếc cho Giai Giai, vẫn chưa kịp lý giải sự có mặt của đại thần, lại bị hành động của đại thần làm cho kinh ngạc một phen.

Sự việc là như sau, đại thần kéo Hứa Tĩnh Giai lại gần, đặt tay ở trên vai cô, sau đó anh lại nhìn Trần Hy Đình, chỉ cho anh ta một cái gật đầu, sau đó đại thần lại quay sang Hứa Tĩnh Giai hỏi.

"Đợi có lâu không? Tôi bận việc ở công ty nên đến đón em trễ, về thôi!"

Hứa Tĩnh Giai "...." Chuyện gì vậy?

Dứt lời, đại thần đã nắm tay Hứa Tĩnh Giai kéo đi mà không nói thêm gì cả. Anh kéo cô đến chiếc xe màu đen dừng ở bên đường đối diện. Anh mở cửa xe, sau đó là một loạt những động tác mở cửa xe để Hứa Tĩnh Giai ngồi vào. Đại thần đứng với tư thế một tay đặt lên thành xe một tay đặt ở cửa xe, ép Hứa Tĩnh Giai ở giữa chỉ có thể lựa chọn ngồi vào mà không phản kháng được gì cả.

Hứa Tĩnh Giai im lặng ngồi lên xe, ngơ ngác nhìn chăm chăm đại thần lái xe.

Đến lúc này cô mới có thể định thần lại và suy nghĩ những hành động và lời nói của đại thần khi nãy. Đại thần làm vậy là có ý gì chứ?

Vì chứng da mặt mỏng hay ngại ngùng, nên Hứa Tĩnh Giai chẳng đủ can đảm để lên tiếng hỏi đại thần, thế nên là Hứa Tĩnh Giai bé nhỏ chỉ đành ngồi ngoan ngoan không động đậy di. Ánh mắt Hứa Tĩnh Giai đảo nhìn xung quanh vì chán nản. Lúc này cô mới để ý xe của đại thần không phải loại mà có thể dễ mua được, trong lòng Hứa Tĩnh Giai chỉ âm thầm tấm tắc, quả nhiên là đại thần, mọi thứ của đại thần đều hơn vạn lần của người khác.

Lúc này Hứa Tĩnh Giai nghe được giọng của đại thần truyền đến, vẫn là cái chất giọng không lạnh không nhạt như vậy "Em muốn về đâu? Đến thư viện?"

Sao đại thần biết cô muốn đến thư viện nhỉ?

Hứa Tĩnh Giai cũng muốn đến thư viện luôn, nhưng dù sao giờ này còn khá sớm, với cả cô cũng muốn thay đồ nữa, nên đành trở về kí túc xá vậy.

"Em muốn về kí túc xá, anh để em trước trường được rồi ạ."

Từ Trạch không đáp lời, chỉ gật đầu một cái tỏ vẻ biết rồi, cũng không lên tiếng nữa. Giữa hai người lại rơi vào trạng thái trầm mặc. Mãi một lúc sau, tiếng chuông điện thoại của đại thần đã phá vỡ bầu không khí ngại ngùng đến khó thở này, Hứa Tĩnh Giai hít sâu một cái, sau đó liền nghe thấy tiếng đại thần nói.

"Cậu đang ở đâu?"

"Được, tôi sẽ qua đó trong vòng 2 phút."

Rồi đại thần cúp điện thoại, anh đánh tay lái rẽ vào phía bên phải, đi một đoạn ngắn rồi dừng lại trước một nhà hàng rất lớn. Từ Trạch vừa tháo dây an toàn vừa nói với cô.

"Đưa điện thoại của em cho tôi."

Hứa Tĩnh Giai bị bất ngờ, chỉ biết ngơ ngác nhìn đại thần.

"Không mang theo điện thoại?"

Cô lắc đầu, sau đó cô nhìn vào ánh mắt đại thần vội vàng lấp bắp nói thêm "Em bị mất điện thoại lúc nhập học!"

Đại thần nhìn Hứa Tĩnh Giai, cũng không có động tĩnh gì, sau đó chậm chậm gật đầu nói "Tôi có công việc, sẽ có người đưa em về, tám giờ tôi sẽ đến kí túc xá của em." Dứt lời đại thần mở cửa xe bước ra ngoài rồi đi vào trong nhà hàng.

Hứa Tĩnh Giai vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Lăng Tự đến chỗ của Lăng Tôn để lấy dữ liệu của dự án, liền thấy cậu ta không làm việc mà lại cầm điện thoại bàn luận gì đó cùng với mấy đồng nghiệp khác. Lăng Tự vỗ nhẹ lên đầu cậu ta nói.

"Này tiểu Tôn, không làm việc mà nhiều chuyện cái gì đó?"

"A Tự? Em kể anh nghe cái này! Khi nãy em gặp được nữ thần trong veo hoa khôi khoa chúng ta đấy!"

"Tiểu Tôn làm việc đi đừng buôn chuyện nữa!" Lăng Tự vỗ đầu cậu ta có ý định quay người đi, nhưng lại bị Lăng Tôn kéo lại.

"Anh không tin à? nhìn xem, cô ấy ở ngoài xinh lắm, em có chụp lại này!"

"Cậu không làm việc mà lại đi bàn những chuyện này, tôi sẽ báo cáo với Trạch Gia đấy!"

"Này, anh nhìn một chút thôi, em không có nói xạo đâu. Cô ấy đang ăn cơm ở nhà hàng tứ xuyên Huyền Tuyên a!" Lăng Tôn kéo Lăng Tự lại, chỉ vào chiếc điện thoại cậu ta đang cầm.

Lăng Tự thuận mắt cũng nhìn một cái theo ý cậu ta, sau đó nhìn Lăng Tôn với vẻ tội nghiệp "Tiểu Tôn, người ta có bạn trai rồi, hình cậu chụp rõ như vậy sao còn mộng tưởng người ta nữa chứ?" Trong điện thoại là bức ảnh Hứa Tĩnh Giai ngồi ăn cơm cùng với một người đàn ông.

Lăng Tự vỗ vai cậu ta hai cái, lần này xoay người đi tìm Từ Trạch bàn công việc, nhưng anh ta không nghĩ rằng Từ Trạch đã đứng đây từ khi nào rồi, anh ta ngạc nhiên lên tiếng nói "Trạch Gia? Đứng lúc tôi tìm cậu, có chỗ này có vấn đề cần bàn bạc với cậu.....ơ này Trạch Gia! Cậu nghe tôi nói không thể?" Lăng Tự đang luyên thuyên nói, vừa nói vừa mở tài liệu, nhưng khi ngẩng đầu lên lại thấy bản thân đã bị Từ Trạch phốt lờ, Từ Trạch đi đến dành lấy điện thoại của Lăng Tôn, nhìn một lúc rõ lâu nhưng khuôn mặt chẳng thể hiện gì cả, sau đó lại bỏ đi mất.

"Này! Cậu đi đâu vậy?" Lăng Tự hỏi.

"Trạch Gia ca anh đi đâu vậy?" Lăng Tôn cũng không khỏi thắc mắc hỏi theo.

"Huyền Tuyên" Từ Trạch chỉ đáp vồn vện hai chữ.

"Trạch Gia! Ra ngoài trong giờ làm việc là không phải phép đâu đấy!" Lăng Tự nói vọng theo bóng lưng của Từ Trạch.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Tổng Vy ngồi ở trên xe nhìn ra phía bên ngoài. Cô nàng thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy một người đàn ông đi về phía này, lúc đầu cô nàng còn tưởng đó là bạn của Trần Hy Đình, nhưng sau người đó lại bắt Hứa Tĩnh Giai đi mất tiêu. Cô nàng vô cùng kinh ngạc trợn mắt. Vội vã bước xuống xe đến nỗi trật cả chân, cuối cùng lại chỉ nhìn thấy chiếc xe đen đậu phía bên đường từ từ phóng đi.

Tổng Vy:!!!

Cô nàng quay sang bạn trai ngơ ngác hỏi.

"Ai vừa mới đưa Giai Giai đi thế?"

Trần Hy Đình:!!!

"Anh nhớ không nhầm hình như là Trạch Gia của công ty Từ Hoàng."

"Trạch Gia? Đại thần?!! Anh có nhìn lầm không?" Cô nàng nhặc nhien trợn mắt, không thể tin những gì vừa được nghe.

"Anh ta nổi tiếng ở ngành này như vậy anh có thể nhận nhầm sao?"

"Đại thần quen biết Giai Giai sao?"

"Câu này anh nên hỏi em mới đúng, bạn em quen biết với Trạch Gia à?"

Sau đó cả hai đều nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.3*~~~~

Từ Trạch bước vào nhà hàng, bắt gặp Giang Lục đang đi về phía anh. Từ Trạch móc trong túi chìa khoá xe ném cho Giang Lục sau đó bước tiếp mà chỉ để lại một câu.

"Đưa người của tôi về giùm, cảm ơn!"

Giang Lục "... "Người của cậu ta???"

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Trắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Giang Lục tiếp nhận chìa khoá xe của Từ Trạch trong tay, anh ta ngạc nhiên xoay người nhìn bóng lưng đang đi xa dần của Từ Trạch. Không phải anh ta đang mơ chứ? Xe của Từ Trạch chưa có ai được chạy, mà cũng không có ai dám mở lời mượn xe chạy, ấy vậy mà lại giao chìa khoá cho anh ta. Người ở trong xe hẳn là nhân vật đặc biệt. Nghĩ thế Giang Lục đã 5 bước thành 3 bước nhanh chóng đi ra cửa chính.

Quả nhiên chỉ đứng từ xa Giang Lục đã nhận ra trong xe là một cô gái.

Giang Lục trở mặt nhìn, thầm tâm đắc "Quả nhiên tên hoà thượng mặt lạnh này hành động âm thầm mà có kết quả nhanh gọn lẹ à nha!"

Giang Lục đi đến mở cửa xe ngồi vào. Hành động của anh ta vô cùng tự nhiên, nhưng cũng khá phấn khích nên dùng lực khá mạnh khiến cho Hứa Tĩnh Giai bị giật mình. Anh ta ái ngại gãi gãi đầu, trong lòng trầm trồ "Quả nhiên lão hoà thượng kia lại được một cực phẩm nhìn trúng như vậy!"

Giang Lục vui vẻ lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngại ngùng "Xin chào, anh là Giang Lục, bạn của Từ Trạch."

Hứa Tĩnh Giai không được tự nhiên gật đầu, lắp bắp trả lời "Xin chào, em là Hứa Tĩnh Giai, em.....em là.....sư muội của Từ sư huynh."

Giang Lục "Aaaaaaaa~ sư muội, hoá ra là vậy!" Giọng của Giang Lục nghe như ẩn chứa ẩn ý gì đó, nhưng Hứa Tĩnh Giai lại không rõ nó là có ẩn ý gì, cô chỉ biết cúi đầu im lặng không lên tiếng.

Giang Lục khởi động xe, khẽ liếc sang Hứa Tĩnh Giai hỏi "Anh phải chờ em đi đâu đây?"

Hứa Tĩnh Giai vội vã trả lời "Đến đại học Gia Thiên ạ!"

Nhìn thấy Hứa Tĩnh Giai khẩn trương, Giang Lục cười lớn "Em không cần căng thẳng như vậy, đều là người một nhà cả!"

Hứa Tĩnh Giai "... "

"Em cũng học ở Gia Thiên? Khoa nào thế?"

Hứa Tĩnh Giai gật đầu "Là khoa kinh tế!"

"À~ thế thi tốt! Rất tốt~~" Từ Hoàng đang triển khai chiêu mộ thêm thực tập sinh, năm sau có lẽ được làm cùng chỗ với em dâu rồi!

"Thế nhưng mà, chúng ta gặp nhau lần nào chưa? Trông em rất quen mắt!" Giang Lục nhìn thấy Hứa Tĩnh Giai rất quen, nhưng không thể nhớ ra mình đã gặp ở đâu.

Đối với câu hỏi này, Hứa Tĩnh Giai chỉ đành lắc đầu, cô chưa bao giờ thấy Giang Lục a. Thế là Giang Lục lại đổi đề tài nói chuyện.

"Trạch Gia hẳn ta phải xử lý công việc giúp anh. Em đừng để bụng nhé! Lần sau anh mời cơm em cùng Trạch Gia vậy!"

"Không có việc gì ạ! Từ sư huynh chỉ tiện đường chờ em về, quả thật em có chút ngại khi làm phiền anh ấy!"

"Làm phiền? Em nghĩ quá nhiều rồi, trách nhiệm của hấn ta mà!" Giang Lục cười nghĩ đến một điều thâm sâu.

Hứa Tĩnh Giai ngược lại với Giang Lục, cô ngo ngắc hỏi "Trách nhiệm? Trách nhiệm gì cơ ạ?"

Giang Lục "Hả?" một tiếng, khiến anh ta ngừng cười, không được tự nhiên trả lời "À..... trách nhiệm của người đàn ông là phải giúp đỡ phụ nữ."

Thấy Hứa Tĩnh Giai vẫn ngo ngắc chậm chậm gật đầu, Giang Lục lại gấp gáp bổ sung "Em đừng hiểu lầm, Từ Trạch không phải đối với phụ nữ nào cũng vậy đâu. A! Không không không! Là hấn ta chưa bao giờ đối như vậy với bất kì người khác giới nào. Ngay cả xe hấn ta, đây cũng là lần đầu anh được chạy.....không.....không phải Từ Trạch kệt xi.....mà cho dù Từ Trạch có cho mượn xe, cũng không ai dám mượn cả.....A!!! Mình đang nói gì vậy!!"

Hứa Tĩnh Giai "..."

Cô đột nhiên rất muốn cười, Giang Lục nói lộn xộn như vậy, còn đáng vẻ lúng túng đó, thật giống với Dương Linh mà!

Giang Lục đưa tay gãi gãi đầu, cười ngượng ngùng nói "Càng nói càng ngốc, để em chê cười rồi!"

Hứa Tĩnh Giai cười nhẹ lắc đầu "Không có gì đâu ạ!"

"Phía trước là tới rồi!" Giang Lục ngại ngùng, thấy điểm dừng ở phía trước thì vội nói.

Hứa Tĩnh Giai nhìn lên đã thấy công kí túc xá ở phía trước, liền vội vàng cảm ơn Giang Lục "Cảm ơn Giang sư huynh, cho em xuống ở đây được rồi ạ!"

"Em cần gì khách khí như vậy! Cứ gọi anh là Lục ca là được!"

Hứa Tĩnh Giai gật đầu, tháo dây an toàn bước xuống xe, lại bị Giang Lục gọi lại.

"Từ Trạch bảo rằng về đến hãy gọi điện thoại cho cậu ta yên tâm. Số của Từ Trạch đây em mau cầm lấy!"

Vừa nói Giang Lục vừa đưa một tấm thẻ cho Hứa Tĩnh Giai, cô liền đưa tay nhận lấy. Thấy Hứa Tĩnh Giai đã đi vào trong, Giang Lục lấy điện thoại ra gửi đi một tin nhắn cho Từ Trạch, sau đó mới bắt đầu khởi động xe phóng đi. Nội dung tin nhắn là "Cậu nợ tôi một bữa ăn đấy nhé!"

Hứa Tĩnh Giai trở về phòng, cô nhớ đến đi với đại thần cũng không có nói nhiều như vậy, người này lại cứ liên tục nói khiến Hứa Tĩnh Giai nhiều lúc cũng không biết phải làm sao. Bước lên đến cửa phòng cô nghĩ ba người kia chắc hẳn là chưa về nên trong lòng cứ thông thả đi vào. Nhưng lại không ngờ, khi Hứa Tĩnh Giai vừa bước vào đã bị một phen làm cho giật mình. Cả ba người Dương Linh, Tống Vy và Đường Phân đang đứng chống tay ở trước cửa chờ đợi Hứa Tĩnh Giai đi vào.

Hứa Tĩnh Giai nuốt nước bọt một cái thầm nghĩ, phen này coi như xong rồi!

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Giang Lục khi về công ty, đã thấy một nhóm người Lăng Tự cùng Lăng Tôn đang bàn tán xôn xao cái gì đó, lúc Giang Lục đi lại thì nhận ra còn có thêm ba người nữa là Lục Thương, Khương Từ Minh và cả Tiết Tiểu Khôn nữa, hội anh em đều có mặt đông đủ ở đây.

Thấy Giang Lục đi lại, Lăng Tôn liền nhanh nhẩu nói "Lục ca, đằng này! Có tin nóng hỏi anh có muốn nghe không?"

Giang Lục nhếch mép thích thú hỏi "Chuyện gì?"

"Khi nãy khi nghe chuyện nữ thần trong veo ăn cơm cùng người đàn ông khác ở nhà hàng Huyền Tuyên, Trạch Gia đã lập tức bỏ đi sau khi nhìn thấy tấm hình này, còn bảo là đi đến Huyền Tuyên." Lăng Tôn chỉ tay vào bức ảnh trong điện thoại.

Giang Lục cầm lấy đưa điện thoại sát lại gần, như không thể tin vào mắt mình, sau đó còn dùng tay phóng bụi ra để nhìn rõ hơn.

Giang Lục:.....Đây không phải là Hứa Tĩnh Giai anh ta mới đưa về sao?

Quả nhiên là nhìn quen mắt như vậy. Lúc trước diễn đàn ở trường đã rầm rộ cặp đôi Từ-Hứa. Lúc đó chỉ nghĩ tin rác được nhiều người quan tâm. Anh ta không nghĩ Từ Trạch là thật lòng. Quả nhiên Từ Trạch là âm mưu từ lâu!

Lăng Tôn "Anh nói xem Trạch Gia là đi tìm lý lẽ ở nữ thần trong veo hay ở người đàn ông đó đây!"

Giang Lục liền liếc cậu ta một cái "Trạch Gia cho dù có là hoà thượng, thì cũng không có xu hướng thích đàn ông đâu! Để Trạch Gia nghe được thì cậu chết chắc!"

Lăng Tôn nuốt nước miếng "Vậy chẳng lẽ Trạch Gia đi tìm nữ thần trong veo sao? Họ có quen biết nhau à?"

Giang Lục lúc này ra vẻ đắc ý nói "Tôi có tin hot các người có muốn nghe không?"

Tất cả đồng loạt đều gật đầu.

Giang Lục cười vô cùng xảo trá "Mỗi người 1000 đồng mau đưa tiền."

Mọi người đều là về chán nản nói "Lại nữa à? Sao lại mắc như vậy?"

Lăng Tự liếc Giang Lục một cái nhưng vẫn lấy ví cầm tiền đưa cho Giang Lục "Cậu quả nhiên vẫn không quên làm ăn nhì?"

Giang Lục cười "Tất nhiên! Chuyện này không nghe thì các người sẽ hối hận đấy!"

Đội mọi người chung đủ tiền, Giang Lục mới chậm rãi nói "Tôi vừa đưa nữ thần trong veo về kí túc xá!"

"..." đột nhiên tất cả mọi người muốn đánh tên Giang Lục này một cái.

Tiết Tiểu Khôn xuy một cái "1000 đồng chỉ để nghe cậu ở đây khoe mẽ chờ mỹ nhân về sao?"

Lục Thương và Khương Từ Minh đều nhất quyết đòi tiền lại, nhưng Giang Lục lại nói "Cứ từ từ, mọi người đừng nóng! Chuyện sẽ chả có gì nếu tôi chỉ đưa nữ thần trong veo về cả, cái cần đáng quan tâm chính là tôi đưa cô ấy về bằng-xe-của-Trạch-Gia đấy!"

Tất cả:!!!

Lăng Tôn "Lục ca, anh là đang đùa sao?"

Giang Lục "Trông tôi có giống đang đùa không?"

"...."

Nhóm người Lăng Tôn cùng Lăng Tự, Tiết Tiểu Khôn, Khương Từ Minh và Lục Thương đều trở mắt nhìn Giang Lục, như không thể tin điều vừa được nghe, đồng thanh hỏi "Thật sao? Cậu không phải mượn xe của Trạch Gia để khoe mẽ với phụ nữ đấy chứ?"

Giang Lục thật muốn cho mỗi người một cú đá, anh ta là người như vậy sao? "Chính Trạch Gia bảo tôi đưa em ấy về! Nguyên văn là "Đưa người của tôi về giùm, cảm ơn!" Tôi có thể cam đoan với trời với đất, những điều tôi nói là sự thật! Núi sông chứng giám!"

"..."

Lăng Tôn "Vậy Trạch Gia hoà thượng của chúng ta là đang theo đuổi nữ thần trong veo sao?"

Giang Lục gật đầu.

Lăng Tự "Bắt đầu từ khi nào?"

Giang Lục "Không biết!"

Lục Thương "Quả nhiên là tính khí của cậu ta, chuyện gì cũng âm thầm làm, để cho người ta thấy một kết quả thật ngạc nhiên!"

Giang Lục làm tay kiểu "like".

Khương Từ Minh "Thế là hai người họ đã bên nhau chưa?"

Giang Lục "Không rõ!"

Tiết Tiểu Khôn "Tôi nghĩ là rồi!" Anh ta vừa mở miệng, toàn bộ ánh mắt đã đều tập trung về phía anh ta. Tiết Tiểu Khôn lại đành phải nói tiếp "Nếu không thì sao lại để cho cô ấy ngồi ở trên xe. Cậu ta còn quý xe hơn vàng mà!"

"..."

Giang Lục "Đồng ý xe cậu ta rất mắc tiền, nhưng không phải cậu ta keo kiệt không cho mượn, căn bản chúng ta không dám mượn!" Xe mắc tiền như vậy, trầy một tí cũng bị mất cả chục ngàn đồng, rất đau lòng a!

Kết quả là mấy ngày sau trên dưới công ty đều biết chuyện của Từ Trạch theo đuổi con gái, quả nhiên chuyện của cấp cao luôn luôn là chủ đề nóng hổi ở văn phòng. Cuối cùng vì tiếng đồn ngày càng lớn Từ Trạch biết được, mà Giang Lục kẻ đầu xỏ tiết lộ thông tin đã bị điều đi công tác một tuần.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Từ Trạch đang ngồi cùng đối tác là Triệu tổng của Triệu thị thì tiếng tin nhắn báo đến. Từ Trạch cũng chỉ là nhàm chán mở ra xem, lại thấy là tin nhắn từ Giang Lục gửi đến. Anh nhấn mở ra xem. Đọc xong Từ Trạch không có biểu cảm gì, chỉ nhẹ nhàng để điện thoại qua một bên, rồi lại cầm ly rượu kế bên nâng ly với Triệu tổng. Từ Trạch không vội vàng uống mà như đang chờ đợi điều gì đó, anh không nói ra cũng chẳng biểu hiện gì. Cho đến khi chiếc điện thoại trên bàn rung lên, màn hình hiển thị một dãy số là điện thoại bàn, anh liền nhếch mép cười, cầm điện thoại lên đi ra ngoài.

Đến khi anh trở lại, đã gửi một tin đi cho Giang Lục, nội dung ngắn gọn chỉ vồn vện vài chữ "Công tác tư tưởng rất tốt, thưởng!"

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Tiếng tút tút vang lên đều đặn từ đầu dây bên kia vẫn chưa có người trả lời, mỗi tiếng vang lên là tim của Hứa Tĩnh Giai lại như nhảy dựng lên một cái, Hứa Tĩnh Giai đang cảm thấy hồi hộp, cô rụt rè rất muốn chạy trốn, nhưng khi vừa quay đầu lại đã thấy ba người nào đó nhìn chăm chăm cô với ánh mắt uy hiếp, như muốn nói với Hứa Tĩnh Giai rằng cậu-thử-ngắt-máy-xem-có-điều-gì-xảy-ra! Thế là Hứa Tĩnh Giai chỉ đành lòng nuốt nước miếng tiếp tục chờ người ở đầu dây bên kia bắt máy, nhưng cuối cùng là vẫn không có ai bắt máy cả. Thế nhưng Hứa Tĩnh Giai chưa kịp vui mừng, người ở đầu dây bên kia đã gọi lại. Hứa Tĩnh Giai giật mình run rẩy bắt máy.

1 giây im lặng.....

2 giây im lặng.....

Ba người Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy nôn nóng hỏi thúc Hứa Tĩnh Giai lên tiếng. Nhưng đã bị người bên đầu dây dành trước. Một chất giọng lạnh lạnh rất quen thuộc truyền đến.

"Giai Giai?"

Aaaaaaaa! Hứa Tĩnh Giai cảm giác được mặt mình có thể rỉ ra máu a!

Hứa Tĩnh Giai hít sâu một hơi, nhưng vẫn không tránh khỏi bị lấp bắp nói "Từ sư huynh."

"Ừm?" Cô cảm nhận dường như đại thần dùng giọng mũi để trả lời, có vẻ như tâm trạng anh đang rất tốt.

"Em.....em đã về đến kí túc xá, cảm ơn sư huynh."

"Không có việc gì!"

"Thế.....em cúp máy trước đây!"

"Được!"

"Chờ một lát!" Hứa Tĩnh Giai định gác máy, nghe thấy giọng đại thần lại truyền đến, cô lập tức đưa lên tai nghe.

"Vâng?"

"7 giờ tôi đến chỗ em"

"Vâng!"

Lần này trả lời xong, Hứa Tĩnh Giai gác máy thật nhanh, chỉ sợ đại thần còn muốn nói gì nữa, sau khi gác máy, Hứa Tĩnh Giai thở ra một hơi thật dài đầy nhẹ nhõm, ngồi hẫ hẫ xuống nền nhà. Sau đó Hứa Tĩnh Giai nhìn lên ba con người với ánh mắt tò mò kia, thấy cô cúp máy, đã nháo nhào hỏi sự tình.

"Đại thần nói gì, Giai Giai cậu phải khai báo thành thật!"

Hứa Tĩnh Giai ảo não, ép cung cô từ lúc vào phòng đã hơn nửa tiếng, còn sợ cô nói dối ư?

"Anh ấy nói 7 giờ sẽ đến đây!"

Dương Linh nheo mắt, có vẻ không tin tưởng cho lắm "Giai Giai không phải cậu hẹn hò với một người không tốt rồi lấy đại thần làm bia đỡ đạn chứ?"

"Hẹn hò gì chứ? Tớ chưa đến mức ấy!" Hứa Tĩnh Giai đỏ mặt ngại ngùng. Là quan hệ trong sáng, trong sáng! Sao họ lại nghĩ như thế chứ!

Tuy lời Hứa Tĩnh Giai nói có vẻ hợp lý, nhưng Dương Linh và Tống Vy vẫn nghi ngờ, Dương Linh có bố là doanh nhân, bạn trai Tống Vy cũng trong ngành kinh doanh, người như Từ Trạch quả nhiên rất hiếm gặp, từ các bữa tiệc, hay các cuộc họp, đều là những người khác đi thay, may mắn mới gặp anh vài lần ở đại học Gia Thiển, thế nên sao Hứa Tĩnh Giai có thể quen biết đại thần chứ, Hứa Tĩnh Giai chỉ quanh quẩn ở thư viện và kí túc xá thôi!

Cả Dương Linh và Tống Vy đều quyết định đợi đến 7 giờ, để xem người đến tìm Hứa Tĩnh Giai là ai, có thật sự đúng như Giai Giai nói đó là đại thần? Thế là khi đến 7 giờ, Dương Linh và Tống Vy nhìn xuống dưới qua cửa sổ, thấy một bóng người đang đứng ở dưới, hai người liền nhanh chóng hỏi thúc

Hứa Tình Giai đi xuống dưới. Hứa Tình Giai ra ngoài, ba người còn lại cũng theo sau. Nhưng khác với Hứa Tình Giai là cô sẽ sang bên kia đường đến trước mặt đại thần, ba người còn lại chỉ là núp ở một chỗ khuất lên xem.

Hứa Tình Giai âm thầm thở một hơi, sau đó mới mạnh mẽ đi về phía bên kia đường nơi đại thần đang đứng. Lần này anh mặc áo sơ mi đen, nhưng lại đứng ở chỗ có ánh sáng, nên trông anh nổi bật hẳn mà không bị chìm vào màn đêm. Anh cho tay vào túi như mọi lần, sau đó lại đứng thẳng tắp chờ Hứa Tình Giai đến. Đến khi Hứa Tình Giai đã đứng trước mặt Từ Trạch rồi, cô mới nhận ra, trên tay anh còn cầm một chiếc túi nhỏ, thấy Hứa Tình Giai đến liền đưa cho cô.

Hứa Tình Giai bị đơ mắt vài giây.....

Gi thế này?

Từ Trạch thấy phản ứng của cô, như có như không Hứa Tình Giai thấy anh nhếch mép cười.

!!!

Hứa Tình Giai đỏ mặt!

"Cái này cho em!" Giọng anh trầm, nhưng vẫn nghe ra được anh đang rất thoải mái.

Hứa Tình Giai bối rối, vẫn cầm lấy, sau đó mới nhận ra đó là một chiếc điện thoại, còn là cái mới ra gần đây, Hứa Tình Giai thật không biết nên khóc hay nên cười!

"Từ sư huynh, món quà này mắc quá, em không dám nhận." Hứa Tình Giai đưa lại sang cho anh. Nhưng đại thần lại dường như không có ý định cầm lấy. Khiến cho Hứa Tình Giai càng thêm bối rối.

"Giữ đi, không xài nữa đưa cho em dùng trước, sau này em mua cái khác trả lại cũng không muộn."

Hứa Tình Giai "..."

Chiếc điện thoại này màu hồng.....đại thần đã xài qua sao? Chắc chắn là không!

"Thế.....thế sư huynh đợi một lát, em lên lấy tiền trả cho anh ngay!" Dứt lời, Hứa Tình Giai đã xoay người định chạy đi. Lại bị đại thần lớn tiếng gọi lại.

"Không cần!" Hứa Tình Giai dường như ngờ ngác nhìn đại thần.

"Cầm lấy, sau này tôi tìm em ăn một bữa cơm."

Hứa Tình Giai "... Đại thần có chịu thiệt quá không nhỉ?

Thế là, Hứa Tình Giai đành gật đầu.

"Mau vào trong đi, ngoài đây rất lạnh, lên phòng liền uống canh, tôi phải đi rồi!"

"Sao ạ?"

Hứa Tình Giai ngờ ngác, nhưng đại thần đã đi xa, vẫn là điệu bộ cho tay vào túi ấy. Hứa Tình Giai đứng thêm một chút nữa, vẫn là đi vào trong kí túc.

Khi cô bước vào phòng, quả nhiên là hai con người Dương Linh và Tống Vy nhìn Hứa Tình Giai với ánh mắt vô cùng hâm mộ. Họ lôi kéo Hứa Tình Giai vào, đặt cô ngồi xuống ghế, rất nhanh lại những câu hỏi liên tiếp, khiến Hứa Tình Giai ngại ngùng. Hứa Tình Giai chỉ đành nhìn Đường Phân cầu cứu, cuối cùng mới có thể hít thở một chút không khí yên tĩnh.

Dương Linh và Đường Phân dùng ánh mắt long lanh nhìn Hứa Tình Giai nói "Giai Giai, mở hộp ấy ra xem đi!"

Hứa Tình Giai dở khóc dở cười, nhưng vẫn làm theo lời bọn họ. Hứa Tình Giai mở ra, bên trong là một chiếc điện thoại. Lúc này cô mới để ý thêm, phía dưới còn thêm một hũ canh còn rất nóng. Thì ra lúc này đại thần nói chính là ý này. Đột nhiên Hứa Tình Giai cảm thấy trong lòng thật vui vẻ.

Dương Linh và Tống Vy nhìn nhau,.....bọn họ liền nháy mắt với nhau, sau đó chính là một hồi trêu chọc Hứa Tình Giai.

~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~

Ba người núp ở một chỗ tối, nơi này lại nhìn rất rõ đại thần đứng ở bên đường. Dương Linh và Tống Vy vô cùng phấn khích, duy chỉ có kẻ bị lôi đi theo là Đường Phân lại chẳng có gì kinh ngạc, vì cô nàng đã biết chuyện này rồi a!

Hai người Dương Linh và Tống Vy như không thể tin vào mắt mình. Quả nhiên Hứa Tình Giai là nói thật, đại thần làm việc cũng thật âm thầm, vào học mấy tháng đã bắt cóc Hứa Tình Giai đi mất!

Lúc này Dương Linh dường như nhớ ra việc gì đó, liền quay sang Tống Vy nói rất nhỏ "Lần trước đại thần và Giai Giai đi cùng nhau, tớ đã thấy rất quen

mất, quả nhiên là đại thần!"

"Không thể tin được đại thần thật thần công quảng đại, đến cả theo đuổi con gái, cũng là nắm chắc 10 phần thắng, đánh nhanh thắng nhanh!" Tống Vy trầm trồ.

Hai người quay sang Đường Phân, người vẫn luôn im lặng từ lúc tra hỏi Hứa Tĩnh Giai đến giờ, Dương Linh hỏi "Cậu thấy sao A Phân?"

Đường Phân được hỏi, cô nàng không nhanh không chậm trả lời "Đại thần rất lợi hại!"

Dương Linh nheo mắt, dùng giọng nghi ngờ nói "A Phân, có phải cậu đã biết chuyện này từ lâu rồi đúng không?"

Thế mà Đường Phân với khuôn mặt vô cùng tinh bơ trả lời một chữ "Đúng!"

Dương Linh, Tống Vy:.....

Đột nhiên hai người họ rất muốn đánh người. Nhưng ra tay với Đường Phân họ lại không dám, vì Đường Phân biết võ thuật a! Kiểu gì người chịu thiệt cũng là bọn cô.

Dương Linh "Thế tại sao không thấy cậu nói gì hả?"

Đường Phân "Các cậu không hỏi!"

"..."

Đường Phân đột nhiên nhếch mép lại tiếp tục nói "Tớ nhớ không nhầm có người nào đã nói đại thần không phải là người tốt a!"

Dương Linh giật mình liên miện nói "Tốt tốt tốt tốt, đại thần rất tốt!"

"Thế..... đại thần là tên sở khanh?"

"Tất nhiên là không phải sở khanh!"

"Thế..... đại thần rất bình thường?"

"Không bình thường chút nào, gia thế rất tốt, rất hợp với Giai Giai!"

"Vậy sao cũng có người nói đại thần rất tệ a! Không đủ khả năng chăm sóc cho Giai Giai!"

"Ai nói? Ai lại không biết mồm miệng như vậy? Đại thần là cực phẩm, cần được bảo tồn, ai lại dám chê đại thần?"

Đường Phân liền liếc xéo Dương Linh một cái, sau đó vô cùng khinh thường nói "Chính là cậu Dương Linh, cậu còn chối? Tại sao lúc biết là đại thần lại ca tụng như vậy, lỡ như không phải đại thần, có phải cậu đã ngăn cản Giai Giai rồi không?"

Dương Linh ngịch ngợm đảo mắt, sau đó liền dần dần di chuyển ra chỗ khác, miệng lẩm bẩm rất nhỏ "Người ta chỉ sợ Giai Giai bị lừa đi mất!"

Đường Phân "..."

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Một lần Dương Linh vô tình thấy một bản tin cũ, chính là bản tin về việc tương phu thê của đại thần Từ Trạch và Hứa Tĩnh Giai. Dương Linh sau khi đọc lại, mới thấy quả nhiên ánh mắt nhìn người của các bạn học Gia Thiên thật là tốt! Quả nhiên tốt, rất tốt!

Thế là Dương Linh vui vẻ lại một lần nữa chia sẻ bài viết này lên forum của trường, cùng với dòng cảm nghĩ "Couple Từ-Hứa!"

Sau đó mấy giờ, liền có hàng trăm bình luận xuất hiện ở bên dưới, vì Hứa Tĩnh Giai đang được rất nhiều sự quan tâm của các bạn học, nên thân là bạn cùng phòng với Hứa Tĩnh Giai như Dương Linh cũng được khá nhiều người biết đến. Động tĩnh này của Dương Linh, khiến cho một số trong hội "Từ-Hứa" sôi sục hẳn lên.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.3*~~~~

Hứa Tĩnh Giai khi khởi động điện thoại, thấy trong danh bạ đã có một số được lưu đề tên là "Từ Trạch"

Tối hôm đó Hứa Tĩnh Giai đã lấy hết can đảm gửi đi một tin nhắn cho đại thần. Nội dung là.

"Cảm ơn món quà của Từ sư huynh, hôm nào anh rảnh sẽ mời anh một bữa cơm."

Thế nhưng Hứa Tĩnh Giai đợi mãi vẫn không thấy đại thần trả lời lại, đợi một hồi vẫn là ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Hứa Tĩnh Giai liền mở điện thoại ra kiểm tra tin nhắn. Đã thấy đại thần trả lời lại vào lúc 11 giờ 38 phút đêm.

"Tôi vừa về đến nhà, không cần khách sáo, ngủ ngon."

Ngày hôm đó Hứa Tĩnh Giai cười cả ngày.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.4*~~~~

Từ Trạch vừa trả lời tin nhắn của Hứa Tĩnh Giai, định tắt điện thoại thì lại có một tin nhắn được gửi đến. Không phải là Hứa Tĩnh Giai, mà là từ đi Phuong.

- Uống canh xong thì để ở trên bếp, mai đi qua nhà con lấy!

Từ Trạch soạn một tin gửi đi.

- Không cần, hũ canh không ở chỗ con.

- Con lại đẩy cho ai uống hộ đúng không?lần trước cũng vậy, lần này lại tiếp tục!

- Không, con chỉ là bồi bổ cho vợ tương lai!

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Trắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

"Bạn học Hứa!" Tiếng vang vọng giọng nam từ đằng xa, Hứa Tĩnh Giai đang cùng ba người Dương Linh, Tống Vy và Đường Phân đi ăn trưa, khi nghe thấy tiếng gọi, không chỉ Hứa Tĩnh Giai mà ba người kia cũng quay đầu lại nhìn xem ai là người đã lên tiếng.

"Trần lớp trưởng?" Dương Linh cau mày, nhìn Trần Ngự đang nở nụ cười đi về phía này. Anh ta cười chào khách sáo với ba người bọn cô, sau lại hướng Hứa Tĩnh Giai nói.

"Là như vậy bạn học Hứa, giáo sư Triệu muốn gặp cậu sau giờ cơm trưa, ông ấy nói tôi đến đón cậu."

Bốn con người đang lắng nghe kia trơ mắt nhìn.....

Dương Linh liếc nhìn Hứa Tĩnh Giai, sau đó lại nhìn Đường Phân và Tống Vy nói "Các cậu có nghe thấy những gì tớ nghe không?"

Đường Phân và Tống Vy đồng loạt gật đầu.

"Thế.....nửa tiếng nữa tôi đến đâu để đón cậu đây?" Trần Ngự ái ngại, tay theo bản năng gãi đầu nhìn Hứa Tĩnh Giai.

Hứa Tĩnh Giai cười nhẹ, cũng đáp lại "Vây ở chỗ thư viện nhé!"

Trần Ngự khá ngượng ngùng, mặt anh ta hơi ửng đỏ, như có như không trả lời một chữ "Được!" Sau đó xoay người bỏ đi mất.

Dương Linh nhìn Hứa Tĩnh Giai, không một tí biểu cảm nói "Giai Giai, cậu thật là phi thường!"

Hứa Tĩnh Giai không hiểu ý nghĩa của câu nói đó lắm, nhưng cô cũng không để tâm nhiều. Sau đó cả bốn người họ cùng đi ăn. Đến lúc này, coi như Hứa Tĩnh Giai mới hiểu ra đôi chút vì sao mọi người lại ngạc nhiên như vậy.

Giáo sư Triệu là cổ đông của một công ty tại nước ngoài, ông làm giáo sư mấy năm gần đây lại muốn chiêu mộ những học sinh có tài năng. Người nào được ông chú ý đến, hẳn là tương lai sáng chói, vì giáo sư Triệu sẽ trực tiếp giảng dạy và truyền đạt kiến thức chuyên sâu, hơn nữa đi theo ông thì sau này tốt nghiệp sẽ ra nước ngoài làm việc, quả nhiên là quá tốt. Mà hiện tại lớp trưởng Trần Ngự cũng đang là học sinh ưu ái của ông. Đã theo ông từ khi anh ta còn là học sinh cấp ba. Thế nên, việc Hứa Tĩnh Giai bị gọi đến gặp, chắc chắn là muốn thu nạp Hứa Tĩnh Giai. Cũng là lẽ thường tình thôi, vì bài thi gần đây đã có kết quả, Hứa Tĩnh Giai trông tinh lực như vậy, nhưng quả nhiên sức học thật trâu bò, là đứng thứ hai toàn bảng.

Bốn người sau khi ăn xong, đưa Hứa Tĩnh Giai đến thư viện, bọn người Dương Linh mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Lúc Hứa Tĩnh Giai đến, Trần Ngự đang đứng dựa vào một cái cây rất lớn ở trước thư viện. Vừa thấy Hứa Tĩnh Giai, anh ta đã vội vàng chạy tới.

"Đi thôi!" Trần Ngự nói giọng khá cao, xem ra anh ta có bao nhiêu phần khích.

Hai người đi song song với nhau nhưng lại có một khoảng lớn giữa hai người, nhiều lần Trần Ngự cũng có cố ý giảm khoảng cách nhưng Hứa Tĩnh Giai

vẫn là chung quy cách xa. Thấy vậy Trần Ngu cũng đành không cố gắng nữa, chỉ cười gượng nói "Chắc bạn học Hứa cũng biết lí do vì sao giáo sư Triệu gọi bạn đến nhỉ?"

Hứa Tĩnh Giai gật đầu "Khi nãy mới biết!"

Trần Ngu chỉ "Ồ!" Một tiếng, sau đó cả hai không ai nói với nhau câu nào cả. Có lẽ với tính cách năng động như Trần Ngu cảm thấy thật khó xử khi đi cùng với một người tĩnh lặng như Hứa Tĩnh Giai, hoàn toàn không nói một lời nào cả, chỉ trầm mặc nhìn đất mà đi. Cho đến khi đến trước văn phòng của giáo sư Triệu, Trần Ngu đứng bên ngoài chỉ để cô đi vào một mình.

Cũng đã là một tiếng sau đó, khi Hứa Tĩnh Giai bước ra, bất ngờ rằng Trần Ngu vẫn đứng đợi ở phía bên ngoài. Hứa Tĩnh Giai là cho rằng anh ta cần gặp giáo sư nên mới đứng đợi, thế nên mới lên tiếng bảo anh ta có thể vào trong rồi.

"Ngoại quá, để lớp trưởng đợi lâu, không làm phiền nữa cậu vào trong đi."

Ấy vậy mà Trần Ngu vội vàng xua tay nói "Không cần không cần. Tôi không cần gặp ông ấy, tôi.....tôi đang đợi cậu!"

Hứa Tĩnh Giai cảm thấy thật ngại ngùng, chỉ cười gượng nói "Làm phiền Trần lớp trưởng quá!"

"Không phiền không phiền, không cần khách khí như vậy, cứ gọi tôi là Trần Ngu là được!"

"Được! Hứa Tĩnh Giai!" Hứa Tĩnh Giai nở nụ cười, đưa tay đến trước mặt Trần Ngu. Anh ta bị hành động của Hứa Tĩnh Giai làm cho luống cuống, hai người bắt tay nhau, Trần Ngu cười rạng rỡ nói "Tôi đưa cậu về!"

Hứa Tĩnh Giai và Trần Ngu cùng nhau đi ra ngoài cho đến khi ra đến cửa, mới nhận ra trời chuẩn bị mưa. Vì dạo này đã có điện thoại, nên thời tiết thất thường như vậy luôn được điện thoại nhắc nhở, nên lúc sáng khi ra khỏi phòng Hứa Tĩnh Giai đã mang theo dù để trong tủ.

Hứa Tĩnh Giai lấy dù ra, Trần Ngu định cầm lấy nhưng lúc này điện thoại của Hứa Tĩnh Giai vang lên, tay cô đang cầm dù, lúc này có điện thoại nên không để ý tay của Trần Ngu đưa lên định đón lấy dù.

Hứa Tĩnh Giai thấy trên điện thoại hiển thị hai chữ "Từ Trạch" thì liền trở nên căng thẳng, tim đập thình thịch, cô hít sâu vài hơi mới nhận cuộc gọi. Vừa đưa lên tai nghe đã thấy bên kia lên tiếng hỏi.

"Em đang ở đâu?" Chính là cái giọng trầm đáy.

"Em đang ở toà nhà khu D." Hứa Tĩnh Giai vì ý thức được còn có người bên cạnh, nên ngại ngùng đầu lại cúi thấp hơn, giọng có vẻ nhỏ hơn.

"Chỗ em có gặp mưa không?"

"Có, nhưng em có mang theo dù. Sư huynh.....cũng đang gặp mưa sao?" Lúc hỏi xong câu này, Hứa Tĩnh Giai thật muốn chôn đầu xuống đất, thật quá mất mặt. Hứa Tĩnh Giai lại không ngờ, đại thần lại trả lời vô cùng tự nhiên.

"Ừm! Nhưng chỗ tôi lại không có dù!"

Không có dù? Không có dù sao? Đại thần đang ở ngoài?

"Thế.....thế em qua chỗ anh!" Hứa Tĩnh Giai ngập ngừng nói, mặt Hứa Tĩnh Giai đã đỏ như trái cà chua.

"Được! Tôi đang ở cửa hàng tiện lợi gần thư viện."

Nhưng mà, sau khi tắt máy, Hứa Tĩnh Giai chợt nhận ra bên cạnh cô vẫn có một người cũng đang cầm dù. Hứa Tĩnh Giai ngại ngùng nhìn Trần Ngu, Trần Ngu có nghe thấy cô nói chuyện không nhỉ? Hứa Tĩnh Giai thật không biết phải xử lí ra sao, may mắn là Trần Ngu là một người thông minh, anh ta cũng lờ mờ đoán ra được chuyện gì, anh ta chỉ nở nụ cười nói rằng "Không sao, cậu bạn thì cứ đi trước, tôi còn đứng đây đợi người, là bạn cùng phòng của tôi."

Hứa Tĩnh Giai cảm thấy áy ngại, nhưng mà đã lỡ nói với đại thần, Hứa Tĩnh Giai cảm thấy bản thân thật bất lịch sự, cuối cùng cũng chỉ cười yếu ớt với Trần Ngu "Vây tớ đi trước, hẹn gặp lần sau!" Hứa Tĩnh Giai vẫy tay chào, rồi mở dù bước đi vào làn mưa.

Từ chỗ Hứa Tĩnh Giai đến chỗ đại thần cũng khá gần, nhưng Hứa Tĩnh Giai không tránh khỏi bị ướt chân, lan lên cả trên quần, trời mưa lớn nên Hứa Tĩnh Giai không nhìn rõ đường, đến khi đến chỗ đại thần cũng mất cả 15 phút.

Lúc cô bước đến, đại thần đang ngồi ở hàng ghế dài trước cửa hàng, khi nhìn thấy cô liền đứng dậy. Từ Trạch đỡ lấy Hứa Tĩnh Giai bước vào, vừa phải đi những giọt nước trên người cô đại thần Từ Trạch vừa nói "Cố lạnh không?"

Hứa Tĩnh Giai lắc đầu, nhưng cũng không tránh khỏi run lên nhè nhẹ.

Ngay tức khắc Hứa Tĩnh Giai cúi đầu nhìn mũi chân của mình, không phải là đại thần biết mình đang nói dối chứ? Thế là Hứa Tĩnh Giai từ từ ngừng đầu nhìn mặt đại thần xem xét tình hình, nhưng đại thần chỉ chăm chăm nhìn cô mà không nói hay phản ứng một cái gì cả. Trong lúc cô nghi hoặc thì Hứa Tĩnh Giai bị một bất ngờ. Tượng sáp đại thần đưa cây dù bảo Hứa Tĩnh Giai cầm lấy, cầm lấy rồi đại thần cư nhiên lại bế cô lên đặt trên hàng ghế dài kế bên.

Hứa Tình Giai ngo ngác chưa phản ứng kịp, đại thần đã quay lưng về Hứa Tình Giai cho hai chữ "Lên đi!"

Hứa Tình Giai "...? Lên? Lên gì cơ?"

Thấy Hứa Tình Giai chần chừ, đại thần nhếch mép nói "Tôi công em về!"

Hứa Tình Giai "..."

Mặt Hứa Tình Giai lại bắt đầu nóng lên, giọng cũng trở nên lắp bắp "Vây.....vây thì không phải phép đâu ạ.....mọi người sẽ hiểu lắm!"

Nhưng dường như lời nói của Hứa Tình Giai cũng không có tác dụng, đại thần liền trực tiếp kéo Hứa Tình Giai lên lưng, thế là khiến cho Hứa Tình Giai căng thẳng, đến dù cũng cảm không vững. Kết quả là đại thần bị ướt gần hết người, điều này làm Hứa Tình Giai thật xấu hổ. Hứa Tình Giai lí nhí nói xin lỗi, cô chỉ thấy đại thần cười nhẹ, cũng không nói gì thêm. Đại thần cứ như vậy công cô về tới kí túc.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1~~~~

Từ Trạch ghé qua thư viện một lát, nghĩ rằng Hứa Tình Giai hôm nay không có tiết vào buổi chiều thường sẽ đến đây, nhưng anh đi vài vòng trong thư viện vẫn không thấy Hứa Tình Giai đâu. Đến lúc Từ Trạch trở ra ngoài, trời đã bắt đầu đổ mưa, anh đi vào cửa hàng tiện lợi gần đó trú mưa, tiện thể mua một cây dù, thật may mắn vì đây chính là chiếc dù cuối cùng. Từ Trạch định mở dù ra, nhưng lại nghĩ gì đó mà ngừng động tác lại, sau đó lại lấy điện thoại trong túi ra quay số Hứa Tình Giai gọi.

Đầu dây bên kia kêu rất lâu mới có người trả lời, Từ Trạch đã vội vàng mở miệng trước.

"Em đang ở đâu?"

"Chỗ em có gặp mưa không?" Từ Trạch cũng nghe ra được từ đầu dây bên kia có tiếng mưa rơi, nhưng anh vẫn hỏi Hứa Tình Giai.

"Ừm! Nhưng chỗ tôi lại không có dù!" Từ Trạch nhìn chiếc dù đang cầm, mặt vẫn không biến sắc mà nói.

"Được!" Từ Trạch âm thầm nhếch miệng cười.

Đúng lúc này có hai bạn học nữ từ đâu chạy đến, người cũng đã ướt nhẹp. Hai người họ vào mua dù nhưng chiếc cuối cùng đã bán cho Từ Trạch, bọn họ nhìn nhau thở dài. Từ Trạch cầm cây dù, một tay cho vào túi quần, đi lại gần hai bạn học nữ ấy.

Từ Trạch vừa hướng cây dù đưa tới vừa nói "Có thể dùng cái này!"

Bỗng nhiên hai bạn gái muốn hét lên vì cảm động, hai người nhận lấy cũng không quên cảm ơn Từ Trạch. Anh chỉ gật đầu, xong cũng lại quay ra ngồi xuống hàng ghế dài trước cửa hàng. Khoảng nửa khắc sau, đã thấy Hứa Tình Giai từ xa đang cầm dù chạy lại, trông có một chút đáng yêu.

Hứa Tình Giai chạy đến, Từ Trạch liền đứng dậy đỡ lấy cô. Một tay cầm lấy dù trên tay Hứa Tình Giai, một tay đang gấp rút phui đi những giọt nước trên áo của cô. Anh buột miệng hỏi một câu.

"Có lạnh không?"

Nhưng Hứa Tình Giai chỉ lắc đầu, Từ Trạch có thể nhận ra cơ thể Hứa Tình Giai đang run nhè nhẹ. Quần áo đã thấm không ít nước, giấy đã ướt nhẹp còn lan lên quần. Từ Trạch bỗng nghĩ đến gì đó, hướng cây dù đến Hứa Tình Giai "Cầm lấy nó!" Sau đó.....sau đó thì các bạn hẳn biết rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Hứa Tình Giai nhìn điện thoại thờ dài, cô nằm dài ra bàn, chưa bao giờ Hứa Tình Giai lại có cảm giác chán nản như vậy. Hôm trời mưa ấy, khiến đại thần bị ướt, Hứa Tình Giai có nhắn tin xin lỗi nhưng mấy hôm nay đại thần vẫn chưa trả lời lại. Có khi nào.....có khi nào đại thần giận cô mất rồi không?

Hứa Tình Giai thật muốn khóc không nước mắt mà.

"Giai Giai, mau lại đây!" Dương Linh nở nụ cười bí hiểm. Hứa Tình Giai nằm trên bàn, nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại, đã thấy ba người bọn họ chụm lại một chỗ xem máy tính. Hứa Tình Giai ưỡ oải đứng dậy đi đến.

"Sao thế? Được đại thần công mà không vui sao?" Dương Linh chọc chọc ngón tay vào Hứa Tình Giai trêu chọc.

Hứa Tình Giai đỏ mặt ngẩn ngơ hỏi "Sao cậu biết?" Chẳng lẽ.....chẳng lẽ.....

Hứa Tĩnh Giai đi vội đến chỗ Đường Phân. Nhìn vào màn hình máy tính, quả nhiên lại là nó, bài đăng mới trên diễn đàn trường. Ở một tài khoản tên là Tú Vĩ Lan, đăng hai tấm hình khiến Hứa Tĩnh Giai nhìn vào rất xấu hổ, một tấm là ảnh chụp cây dù sau lưng đại thần, một tấm còn lại chính là chụp lúc đại thần đang công cô đi trong mưa, còn kèm theo dòng trạng thái "Hôm trời mưa to được đại thần tốt bụng tặng dù, không nghĩ đây lại là âm mưu phúc hắc của đại thần nhà ta!". Lần này thật sự Hứa Tĩnh Giai rất muốn khóc mà!!!

Các bình luận ở dưới đều đang nhào nhào cả lên, bình luận từ tài khoản Tú Vĩ Lan nói đến chuyện ngày hôm đó được đại thần tặng dù là có chủ đích cả do đại thần là muốn đi chung một dù với Hứa Tĩnh Giai, bình luận này đã được leo lên top đầu những bình luận được yêu thích.

Dương Linh ở bên cạnh trầm trồ "Quả nhiên mọi người ở bên dưới đều cho rằng bạn trai Giai Giai là đại thần rồi!" Sau đó Dương Linh quay sang vỗ vai Hứa Tĩnh Giai nói với một vẻ rất chắc chắn "Giai Giai giờ cậu và đại thần chưa đi tới bước đó nhưng giờ cả cái đại học Gia Thiên này ai cũng đều tin nó là sự thật rồi!"

Hứa Tĩnh Giai ngẩn ngơ.....

Làm sao mấy ngày tới Hứa Tĩnh Giai bước ra đường nhỉ?

Thế là không khỏi ngoài dự đoán, mấy ngày sau đó ngoại trừ có tiết cần lên lớp, Hứa Tĩnh Giai lại chỉ trốn ở trong phòng kí túc xá. Vừa buồn bực vì không thấy đại thần trả lời tin nhắn, vừa lo ngại vì các bạn học đang bàn tán về cô. Khiến cho Hứa Tĩnh Giai cứ rầu rĩ suốt mấy ngày. Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy lúc đầu cũng chỉ nghĩ Hứa Tĩnh Giai sẽ chỉ buồn bực một tí, lại không ngờ nó lại kéo dài nhiều ngày như vậy. Bọn họ cảm thấy lo lắng, nên mới đề nghị Hứa Tĩnh Giai rằng cuối tuần bọn họ đều ở lại kí túc xá cùng nhau đi chơi, nhưng kế hoạch đã định này, hình như có vẻ là không thực hiện được.

Quả nhiên yêu đương có thể vực dậy cái xác sống mà! Nếu muốn biết vì sao thì câu chuyện xảy ra như sau.

Trong một lần vào buổi sáng, lớp trưởng Trần Ngự gửi một tin nhắn cho Hứa Tĩnh Giai, đại khái là giáo sư Triệu cần gặp cô. Không hiểu vì sao lớp trưởng Trần Ngự lại biết được số điện thoại của Hứa Tĩnh Giai, nhưng Hứa Tĩnh Giai cũng không suy nghĩ nhiều về nó. Trần Ngự muốn qua đón Hứa Tĩnh Giai, nhưng bị Hứa Tĩnh Giai từ chối. Cô thay đồ liền đi đến khu D gặp giáo sư Triệu. Lúc trở ra cũng đã đến giờ ăn trưa. Hứa Tĩnh Giai liền đến chỗ hẹn để ăn trưa cùng Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy. Nhưng lúc Hứa Tĩnh Giai ra ngoài, bị Trần Ngự chặn lại.

"Giai Giai, cũng đến giờ ăn trưa rồi, có muốn đi ăn gì không?"

Hứa Tĩnh Giai cười gượng lắc đầu "Rất xin lỗi, tớ đã có hẹn rồi!" Vừa dứt lời, điện thoại Hứa Tĩnh Giai rung lên vài tiếng, cô lấy ra coi, thì nhận ra có tin nhắn đến, là tin nhắn của đại thần. Nội dung là "Chi cần mua cháo, mang đến chung cư X, lầu 28, số XX, cảm ơn!"

Hứa Tĩnh Giai nhũn mày không hiểu ý của đại thần, nói lời tạm biệt vội vã với Trần Ngự, sau đó mới nhấn xuống số của đại thần gọi đi. Điện thoại truyền đến vài tiếng đã được bắt máy. Hứa Tĩnh Giai lắp bắp lên tiếng.

"Ừ.....sur huynh?"

"Hửm?" Anh dùng giọng mũi trả lời, nghe có chút lười nhác.

"Cái đó.....cái đó.....tin nhắn....."

"Em muốn nói điều gì?" Từ Trạch cất tiếng, giọng anh khàn khàn, tràn đầy mệt mỏi.

Hứa Tĩnh Giai nghi hoặc hỏi "Sur huynh.....bị bệnh sao?"

Từ Trạch ở đầu dây bên kia, không nhanh không chậm trả lời "Chỉ là có chút mệt mỏi, tôi không sao!"

Thế đúng là đại thần bị bệnh rồi! Không phải.....không phải là do hôm trời mưa đấy chứ? Vậy là, đại thần không phải là giận mà là do anh bệnh nên mới không thể trả lời tin nhắn của cô. Hứa Tĩnh Giai cảm thấy thật có lỗi. Suy nghĩ lúc này trở nên rối rắm rồi liền gấp gấp nói.

"Đợi một lát, em sẽ mang theo đồ ăn đến." Dứt lời Hứa Tĩnh Giai liền cúp máy, cô chạy nhanh đến một nhà hàng gần nhất. Nhưng nhà hàng này rất đông, nên gần nửa tiếng xếp hàng Hứa Tĩnh Giai mới có thể mua được đồ ăn. Vì nhà đại thần cũng khá xa đại học Gia Thiên, nên Hứa Tĩnh Giai vội vã bắt taxi, nhưng vì quá khàn trương nên Hứa Tĩnh Giai bị té, hôm nay Hứa Tĩnh Giai mặc một chiếc đầm trắng để lộ chân, lúc té đã khiến cho đầu gối bị trầy một mảng. Đồ ăn đã bị đổ ra hết, nếu bây giờ quay lại mua thì phải xếp hàng rất lâu, nên Hứa Tĩnh Giai quyết định sẽ đến siêu thị mua đồ ăn để nấu. Tuy có chút đau nhưng Hứa Tĩnh Giai không để ý, cứ như vậy đi đến chung cư đại thần ở.

Lúc Hứa Tĩnh Giai đến, sau khi bấm chuông, cô mới nhận ra là cửa không khoá, lại còn để hở một tí. Thế nên Hứa Tĩnh Giai liền gan lớn đẩy cửa đi vào. Cũng chính là lúc này Từ Trạch nghe thấy tiếng chuông cửa từ phòng ngủ đi ra.

Nhưng mà.....nhưng mà.....sao đại thần lại cởi trần như thế?

Hứa Tĩnh Giai bối rối liền buông hết tất cả đồ ăn trên tay xuống, lấy tay che lại mặt. Miệng lắp bắp lên tiếng, khuôn mặt đã đỏ ửng như muốn bốc ra khói.

"Sur huynh.....sur huynh mau mặc áo vào....." Nhưng có lẽ Từ Trạch đã chú ý đến điều khác, nên hoàn toàn bỏ qua lời Hứa Tĩnh Giai nói. Anh bước

đến trước mặt cô. Nhìn từ trên xuống dưới một lượt. Nhận ra chiếc váy trắng có nhiễm một chút vết bẩn, ngay cả giày cũng bị xước một tí, còn ở đầu gối lại rỉ máu một mảng lớn. Đường như Từ Trạch cau mày hỏi.

"Tại sao lại bị như thế?"

Hứa Tĩnh Giai bị giật mình nhẹ, he hé mắt nhìn Từ Trạch. Nhận ra anh vẫn chưa mặc áo mà lại còn đứng trước mặt cô, Hứa Tĩnh Giai càng thêm khẩn trương.

"Sư huynh..... mau mặc áo vào đi!"

Từ Trạch trầm mặc vẫn không trả lời, anh chỉ nhíu chặt mày dùng tay nắm lấy tay Hứa Tĩnh Giai kéo xuống, để Hứa Tĩnh Giai có thể nhìn anh. Từ Trạch lên tiếng, nhưng không phải trả lời Hứa Tĩnh Giai, anh nói "Mau trả lời tôi!"

Hứa Tĩnh Giai như bị bắt ngờ, cô nhìn thấy.....hình như là đại thần đang tức giận rồi! Lúc này Hứa Tĩnh Giai ngẩn ngơ trả lời, cô chỉ âm thầm nghĩ, hoá ra đáng về đại thần tức giận là như thế này.

"Khi này mua đồ ăn xong, đi vội quá nên bị ngã, đồ ăn đã đổ hết xuống đường, nên.....nên em mua đồ đến để nấu!"

Từ Trạch dánh về mí mắt, kéo cô đến bên ghế sofa để Hứa Tĩnh Giai ngồi xuống. Sau đó đi lấy hộp thuốc sơ cứu, chính mình xử lý vết thương cho Hứa Tĩnh Giai. Mặc dù Từ Trạch đã cố gắng nhẹ tay, nhưng Hứa Tĩnh Giai vẫn cảm thấy đau, đôi lần đã rung rung nước mắt, nhưng vẫn chung quy là không kêu một tiếng nào. Từ Trạch nhìn điệu bộ Hứa Tĩnh Giai, nhếch miệng nói "Lần sau chú ý một chút!"

Hứa Tĩnh Giai gật đầu. Từ Trạch bôi thuốc mỡ và băng bó lại đầu gối của Hứa Tĩnh Giai. Sau đó liền đặt hộp sơ cứu qua một bên, Từ Trạch nhìn Hứa Tĩnh Giai mà không nói bất cứ một lời nào cả, làm cho Hứa Tĩnh Giai ngại ngùng, có một chút không tự nhiên. Thế nên theo bản năng Hứa Tĩnh Giai lại cúi đầu. Cơ mà đại thần quý một chân trước mặt cô, theo tầm nhìn của cô khi cúi xuống, vừa vặn lại nhìn thấy cơ thể của đại thần. Bất giác Hứa Tĩnh Giai nhận ra đại thần từ đầu đến giờ vẫn chưa mặc áo vào, này giờ rửa vết thương đã khiến Hứa Tĩnh Giai quên mất chuyện này. Hứa Tĩnh Giai liền quay đầu sang hướng khác, ngại ngùng nói.

"Sư huynh mau đi mặc áo vào đi!"

Đôi mắt Từ Trạch chỉ cười, sau đó lại như muốn trêu chọc Hứa Tĩnh Giai.

"Nhưng tôi đang rất mệt, không đi lấy được!"

Hứa Tĩnh Giai càng bối rối hơn "Nhưng.....nhưng anh cũng không thể để trần như vậy được!"

"Tại sao? Người tôi đang rất nóng, mặc áo sẽ ra mồ hôi, rất khó chịu!"

Đại thần nói như thế khiến cho cô không biết phải nên nói gì thêm, chỉ đành trốn tránh đi chỗ khác "Thế.....thế em đi làm thức ăn." Nói xong Hứa Tĩnh Giai cứ từ từ nhích sang một bên, cho đến khi không còn đối diện với đại thần nữa thì Hứa Tĩnh Giai liền đứng lên chạy vào bếp.

Từ Trạch lên tiếng "Từ từ thôi!"

Sau đó lại thấy Hứa Tĩnh Giai đi ra cầm túi thức ăn rồi lại đi vào bếp một lần nữa.

Từ Trạch cười vui vẻ.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Tin tức nữ thần trong veo cùng với đại thần hẹn hò trong mưa đang bùng nổ ở diễn đàn trường. Quả nhiên chuyện của đại thần và Hứa Tĩnh Giai chưa bao giờ được hết quan tâm. Hiện tại các bạn học ở trong FC couple Từ-Hứa đang lôi một loạt những khoảnh khắc đáng yêu. Trong đó có cả chuyện cái lần Dương Linh đã chia sẻ lại tin của đại thần và Hứa Tĩnh Giai cũng được nhắc đến. Đường Phân và Tống Vy khi ngồi đọc bình luận liền nhận ra, sau đó đó mắng Dương Linh một trận. Cô nàng chỉ cười trả lời "Quan hệ của họ là đường đường chính chính, có gì phải giấu diếm chứ!"

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Sau khi Hứa Tĩnh Giai gọi, Từ Trạch để điện thoại xuống, đi ra cửa âm thầm mở khoá, sau đó anh định vào phòng ngủ nằm tiếp. Lúc đi ngang qua bàn ở phòng khách, thấy được hũ cháo cùng với canh gà, Từ Trạch liền nghĩ đến di Phuong. Sau đó anh liền gọi một chuyến cho Lục Dương. Mới vừa bắt máy, Lục Dương đã nháo nhào hỏi Từ Trạch khi nào mới có thể đi làm. Nhưng khi nghe câu nói của Từ Trạch, Lục Dương lại im bật.

Từ Trạch nói "Có đồ ăn cho cậu, mau qua nhà tôi lấy!"

Lục Dương kinh ngạc, anh ta đưa điện thoại ra xa nhìn dãy số người gọi đến, rõ ràng là Từ Trạch rồi, nhưng Từ Trạch có bao giờ nói những câu như vậy với anh ta đâu chứ?

"Không phải chứ Trạch Gia, tôi nghe làm sao? Không phải cậu nói là qua nhà cậu lấy dự án gì đấy chứ?"

Từ Trạch chỉ lãnh đạm nói một câu "Cho cậu 10 phút!" Sau đó liền cúp máy.

Lúc Lục Dương đến, Từ Trạch đợi người lấy đồ ăn xong liền tiễn khách, Lục Dương tò mò không hiểu vì sao Từ Trạch lại gấp gáp như vậy nhưng anh ta cũng không hỏi, đến lúc anh ta ra xe liền nhận ra đã để quên chìa khoá xe và ví tiền ở nhà Từ Trạch, Lục Dương đành phải đi lên lại. Nhưng lúc đến khúc rẽ, anh ta lại thấy bóng dáng ai đó đứng ở trước cửa nhà Từ Trạch. Lúc này Lục Dương mới nhận ra vì sao Từ Trạch lại bảo anh ta đến lấy đồ ăn. Hoá ra là tiểu trong veo mang đồ ăn đến, liền đẩy đồ ăn này cho cậu ta, còn tiễn khách sớm như vậy là sợ tiểu trong veo nhìn thấy anh ta. Trạch Gia.....quả nhiên là phúc hắc!

~~~~*Ồ một diễn biến khác No.3*~~~~

Tôi đến, di Phương gửi tin nhắn đến.

- Lát đi qua nhà con đưa đồ ăn, nhớ ra mở cửa để đi vào!
- Không cần! Con vẫn còn thức ăn.
- Thức ăn? Con đặt bên ngoài sao?
- Không? Vội nấu!

Bạn đang đọc truyện *Thước Dược Trắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

"Giai Giai cậu đi đâu thế?" Dương Linh nằm ở trên giường, ló đầu ra nhìn thấy Hứa Tĩnh Giai có vẻ gấp gáp muốn ra ngoài. Cô nàng Dương Linh ngáp một cái thật lớn, nước mắt tràn ra khiến cô nàng cười hề hề.

Hứa Tĩnh Giai mỉm cười chỉ trả lời "Tớ có chuyện cần ra ngoài một lát!" Sau đó ngồi xuống cẩn thận mang giày vào.

Dương Linh cau mày, giọng có vẻ hơi dỗi nói "Hôm nay là cuối tuần mà cậu cũng đi sao? Cậu đã đi mấy ngày nay rồi!"

Thế nhưng Hứa Tĩnh Giai chỉ nhìn cô nàng cười, đứng dậy chuẩn bị ra ngoài. Lúc này Dương Linh lại nói lớn "Bảo đại thần đừng lây bệnh cho cậu nhé, Giai Giai mà bị bệnh thì bọn tớ buồn lắm đấy!"

Hứa Tĩnh Giai liền giật thót, sao Dương Linh biết được nhỉ?

Hứa Tĩnh Giai xấu hổ liền bước nhanh ra ngoài đi mất, chỉ để lại một câu "Cậu đừng nói bậy, tớ không có đến nhà đại thần đâu!"

Dương linh:!!!!

Giai Giai.....đến nhà đại thần sao?

Sau đó Dương Linh lập tức phóng xuống giường, chạy thật nhanh ra cửa, nói vọng theo hướng Hứa Tĩnh Giai đi "Cho tớ đổi lại câu khác, phải là nhẹ một chút, nhẹ một chút thôi nhé!"

Sau đó Dương Linh chỉ thấy Hứa Tĩnh Giai chạy đi rất nhanh. Dương Linh liền xì một tiếng, cứ mỗi lần xấu hổ liền chạy nhanh như thế!

Lúc Dương Linh đóng cửa lại, xoay người đã thấy Đường Phân và Tống Vy đang đứng sau lưng cô nàng, quan trọng hơn.....hai người ấy còn đang trừng mắt nhìn Dương Linh.

Dương Linh đột nhiên bật cười nói "Hi, hai cậu dậy rồi đấy à?"

Đường Phân không lạnh không nhạt nói "Cậu nói xem!"

Tống Vy liếc mắt "Cậu lại chọc ghẹo Giai Giai nữa, cậu ấy càng xấu hổ sẽ càng không nói gì cả, đến lúc có chuyện lớn với cậu ấy tớ sẽ không tha cho cậu!"

Dương Linh "...." chỉ muốn vui đùa một chút thôi mà!

Hứa Tĩnh Giai phồng má, vừa đẩy xe vừa lựa chọn một ít đồ ăn ở siêu thị. Hôm nay Hứa Tĩnh Giai phải về nhà, ba mẹ cô đi du lịch đã về nên muốn gia đình cùng ăn cơm. Nên Hứa Tĩnh Giai chọn thức ăn nhanh chóng rồi bắt xe đến nhà đại thần.

Vì đến đây mấy ngày nên Hứa Tĩnh Giai để ý nhà của đại thần không hề khoá cửa. Những lúc đến cô chỉ việc mở cửa đi vào, sau đó liền vào bếp làm

thức ăn. Chắc có lẽ là đại thần đang ngủ, đại thần bệnh lâu quá, đã mấy ngày rồi vẫn chưa thể đi làm. Đến lúc Hứa Tĩnh Giai bùng thức ăn ra bên ngoài, cô đã thấy đại thần ngồi ở ghế sofa dùng máy tính. Nhưng.....nhưng đại thần vẫn thật xấu tính, vẫn không chịu mặc áo!

Hứa Tĩnh Giai vừa bước ra thấy được cảnh tượng ấy thì lại quay phắt đi. Mặt Hứa Tĩnh Giai rất nóng, đến cả giọng cũng run run.

"Sur huynh, anh ra ngoài sao lại không mặc áo?"

Hứa Tĩnh Giai nghĩ rằng cô nói vậy thì đại thần sẽ giống mọi lần mà đi vào mặc áo. Nào ngờ, lần này Từ Trạch để máy tính qua một bên, đứng dậy liền đi đến trước mặt Hứa Tĩnh Giai, tay cầm lấy thức ăn trên tay cô, đi đến đặt lên bàn. Rồi mới không nhanh không chậm nói "Ồ nhà nên không muốn cầu kì."

Hứa Tĩnh Giai "... Cầu kì? Chỉ là mặc áo thôi mà!

Thấy Hứa Tĩnh Giai cứ đứng ngây người ra, Từ Trạch thăm thẳm nhếch mép lên tiếng, tay cũng thuận tiện mà kéo ghế ra, anh nói "Lại đây"

Hứa Tĩnh Giai cúi đầu thấp nhất hết sức có thể, sau đó nhìn xuống đất mà đi đến bên cạnh đại thần. Đến cả lúc ăn Hứa Tĩnh Giai vẫn cứ cúi đầu. Từ Trạch đành hết cách phải đi vào mặc áo.

Da mặt thật mỏng, thật dễ xấu hổ! Mấy ngày nay vẫn không quen!

Từ Trạch cầm chiếc áo bước ra, có lẽ Hứa Tĩnh Giai biết Từ Trạch đã chịu mặc áo vào nên cô đã thả lỏng thoải mái hơn. Đang lúc Từ Trạch mang áo thì ở ngoài cửa lại có một người bất ngờ tiến vào. Người ấy liền có ý định đi thẳng một mạch vào tận bếp, nhưng khi tiến vào nhìn thấy Hứa Tĩnh Giai thì đứng khựng lại, sau đó, sau đó lại trở mắt nhìn về phía Từ Trạch.

Hứa Tĩnh Giai "... thật muốn chôn mặt xuống đất mà!

Từ Trạch cau mày, giọng thật hoài nghi "Di Phương?"

Di Phương cười lên một tiếng đầy ngại ngùng "Không làm phiền các con chứ? Hay là ta ghé lại sau nhé?"

Hứa Tĩnh Giai liền vội vàng lên tiếng "Không.....không đâu ạ.....!" Hứa Tĩnh Giai có thể cảm nhận được sức nóng từ khuôn mặt của mình.

Di Phương bỗng muốn cười lớn!

Cô gái nhà ai lại dễ thẹn thùng như vậy?

Di Phương hướng Từ Trạch hỏi.

"Đang ăn cơm à? Di tướng con không có đồ ăn, tiệm hôm nay cũng không đông khách nên đi ghé qua đây một lát."

Từ Trạch gật đầu "Đi ăn cơm chưa?"

Thật ra Di Phương là đã có ăn trước đó, nhưng không hiểu sao lúc này lại gật đầu lia lịa. Thế là Từ Trạch mời Di Phương ngồi lại ăn cơm, anh nhếch mép cười nói "Cùng nhau ăn đi, cô ấy nấu rất ngon."

Hứa Tĩnh Giai theo lời của Từ Trạch vào bếp lấy thêm thức ăn. Di Phương lúc này thấy Hứa Tĩnh Giai đi liền há hốc vào tay Từ Trạch hỏi "Còn không định giới thiệu cho dì sao?"

Từ Trạch chỉ cười "Vẫn chưa phải lúc!"

Di Phương liền xuy một tiếng, liếc mắt nhìn Từ Trạch "Chả giống tác phong làm việc của con. Dì nhớ không lầm là cô bé lần trước cùng con đến ăn à?"

Từ Trạch gật đầu "Không sai!"

"Thật là chậm chạp quá!

Là mấy ngày nay con bé nấu cho con ăn à?"

Từ Trạch chỉ gật đầu.

"Thế mà di tướng con còn nói dối để không phải ăn đồ ăn dì nấu cơ đấy!"

Di Phương còn muốn tra hỏi thêm vài câu nhưng lúc này lại Hứa Tĩnh Giai từ trong bếp đi ra, những lời muốn nói đều được Di Phương nuốt ngược vào trong bụng. Hứa Tĩnh Giai ngồi xuống, cả ba lúc này cùng ngồi ăn.

Di Phương do đã ăn rồi nên không ăn được nhiều lắm, bà cảm thấy thật ái ngại vì sợ Hứa Tĩnh Giai nghĩ rằng bà chê đồ ăn cô nấu không ngon. Sau đó Di Phương cũng không ở lại lâu, trước khi đi bà còn bắt Từ Trạch đi lấy hộp thức ăn lần trước bà đem tới. Tranh thủ ngay lúc này bà quay về hướng Hứa Tĩnh Giai giờ ngón cái "Cám ơn vì bữa cơm, con nấu rất ngon!"

Hứa Tĩnh Giai ngai ngừng chỉ ngồi cắn đũa cảm ơn.

Di Phuong còn nói "Thật ra A Trạch rất dễ ăn, con không cần cầu kì, sau này chỉ có một con."

Hứa Tĩnh Giai "..."

Từ Trạch bỗng nhiên liên tiếng "Của đi đây!" Sau đó lại đưa hộp đựng thức ăn đến trước mặt của di Phuong. Bà nhìn Từ Trạch nháy mắt một cái, rồi lại quay sang nói với Hứa Tĩnh Giai câu cuối "Đi đi đây, con ở lại ngoan ngoan nhé!" Cuối cùng là di Phuong vẫy tay sau đó bước ra ngoài, còn không quên đóng cửa lại.

Hứa Tĩnh Giai vẫn còn mông lung với câu nói của di Phuong.....

Ngoan ngoan....? Ngoan ngoan sao??

"Đừng để ý lời di ấy nói! Mau lấy túi đi, tôi chở em về nhà!" Từ Trạch lên tiếng, anh lấy một chiếc áo khoác cùng màu với chiếc quần mang vào. Thấy Hứa Tĩnh Giai vẫn không có động tĩnh, Từ Trạch lại gần, tay anh lướt qua mái tóc phía sau đầu của Hứa Tĩnh Giai, dùng giọng rất trầm để nói "Không phải hôm nay nói phải về nhà sao? Tôi đưa em về!"

Hứa Tĩnh Giai bị đơ mắt vài giây, thật sự Hứa Tĩnh Giai như bị mê hoặc bởi ánh mắt ấy. Cô chỉ máy móc gật đầu, sau đó lấy túi rồi theo đại thần ra ngoài.

"Nhưng nhà của em cách đây rất xa!"

Đại thần ở phía trước chỉ gật đầu.

Hứa Tĩnh Giai đi đằng sau đại thần, nhìn thấy bóng anh thật to lớn, mặc dù anh mặc đồ thể thao rất rộng, nhưng cũng không thể che dấu được bờ vai to và vững chắc. Hứa Tĩnh Giai cứ đi sau đó lại chìm đắm sau bờ vai ấy, nhưng thật là lạ, bờ vai ấy rất rộng, rất rộng rồi bây giờ lại càng rộng hơn. Thật kì lạ!

"Oops!" Hứa Tĩnh Giai đụng trúng gì đó.

!!!

Hoá ra Hứa Tĩnh Giai đụng đầu vào lưng của đại thần. Cô thật không dám ngẩng đầu vì xấu hổ. Sao mỗi lần đi chung với đại thần đầu óc cô lại cứ mơ mơ màng màng thế nhỉ? Đề đại thần nhìn thấy những lúc ngốc của cô.

Hứa Tĩnh Giai đụng hai đầu ngón trỏ vào nhau, mặt vẫn chung quy là hướng về đất, vẫn không dám ngẩng đầu. Lúc này chỉ nghe giọng nói của đại thần từ đỉnh đầu truyền đến "Là do tôi đi nhanh?" Nên cô mới đi ở đằng sau lưng anh như vậy?

Hứa Tĩnh Giai bối rối, liền lắc đầu. Sao có thể đại thần đi nhanh được chứ?

Cuối cùng là Từ Trạch không nói gì nữa. Trục tiếp liền nắm tay áo Hứa Tĩnh Giai dắt đi. Cả hai xuống tới hầm gửi xe. Lúc đi ngang qua phòng bảo vệ, liền có tiếng nói được cất lên, giọng có một chút khàn khàn, nghe ra được chính là trên chộc "A Trạch! Sao trông con rạng rỡ như thế? Là vì có mỹ nhân bên cạnh à?" Nói rồi ông chú bảo vệ còn liên tục nháy mắt khen ngợi không ngớt.

Kết quả là, đại thần bỗng nhiên bước nhanh hơn hẳn, đại thần đang ngai ngừng sao?

Chẳng qua là Hứa Tĩnh Giai vẫn thấy khuôn mặt không nóng không lạnh của đại thần vẫn lãnh đạm như thường ngày, sao chú bảo vệ có thể nhìn ra sự rạng rỡ chứ?

Từ thành phố A đến thành phố B cũng phải mất 4 tiếng lái xe. Lúc Hứa Tĩnh Giai đến nhà cũng đã là 4 giờ chiều. Nhưng hiện giờ là cô đang ở ga thành phố B. Lí do là vì ba mẹ và cả ông Hứa Tĩnh Giai đều nghĩ rằng Hứa Tĩnh Giai sẽ đi bằng tàu điện, nên tài xế đã ở ga tàu điện chờ Hứa Tĩnh Giai. Thế nên đại thần chỉ có thể thả Hứa Tĩnh Giai xuống ở đây. Chỉ khi vừa mới đỗ xe ở gần khu vực chờ, cô đã thấy xe của nhà đang ở phía trước. Hứa Tĩnh Giai có vẻ vội vàng, nói cảm ơn với đại thần rồi bước xuống xe.

"Cảm ơn sư huynh đã đưa em về đây, anh lái xe cẩn thận nhé!"

Từ Trạch gật đầu "Ngày mai mấy giờ lại về?"

"7h tối em sẽ đi tàu về thành phố A."

"Được, tôi chờ em."

Hứa Tĩnh Giai "..."

"Sao ạ?"

Đáng tiếc Từ Trạch lại không nói gì thêm, mà lại phóng xe đi luôn. Hứa Tĩnh Giai nhướn mày tự hỏi "Ý đại thần là gì nhỉ?"

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Di Phương vừa rời khỏi nhà Từ Trạch không lâu, trong lúc đợi đón xe, di Phương thích thú lấy điện thoại gửi đi một tin nhắn cho Từ Trạch.

- Khá lắm chàng trai! Cứ theo tiến độ này mà làm việc, di tin tưởng năng lực của con.

Sau đó dường như cảm thấy còn thiếu, lại soạn thêm một tin gửi đi.

- Lần sau di sẽ làm thức ăn chia thành hai phần.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Hôm sau, vì biết Hứa Tĩnh Giai đã về thành phố B nên di Phương sợ Từ Trạch sẽ để bản thân chết đói. Thế nên cũng học Hứa Tĩnh Giai đi siêu thị mua đồ ăn để đến nhà Từ Trạch nấu. Nhưng lúc bà đến nhà mở cửa, cửa lại khoá. Di Phương liền gọi một chuyến cho Từ Trạch.

- Mau ra mở cửa cho kẻ thay thế tiểu trong veo nào!

- Ồ!

- Ồ là ý gì hả? Mau ra mở cửa cho di nào!

- Đã ra, nhưng con vừa nhận ra rằng mình không phải đang ở nhà.

- Không ở nhà? Vậy chứ con đang ở đâu?

- Thành phố B!

~~~~*Ở một diễn biến khác No.3*~~~~

Quả nhiên giống như lời di Phương nói, Hứa Tĩnh Giai đã tạo một tật xấu cho đại thần Từ Trạch. Tới đến Từ Trạch theo thói quen sẽ đi lục lọi đồ ăn mà Hứa Tĩnh Giai làm đem đi hâm nóng, nhưng lần này lại có một chút khác biệt, Từ Trạch không thấy đồ ăn đâu cả. Liền lấy điện thoại gọi cho Hứa Tĩnh Giai.

"Sur huynh?"

"Ừm!"

"Có chuyện gì sao ạ?"

"Chỗ tôi không có gì ăn!"

"Không.....không phải hồi sáng em nấu ở nhà sur huynh rồi ư? Ở trong tủ lạnh ấy, sur huynh xem thử xem!"

"Tôi không ở nhà, không có đồ ăn!"

".....Sur huynh đang ở ngoài sao?....."

"Phải! Tôi đang ở khách sạn Tuỳ Hoa Vạn Y."

"...."

(Khách sạn Tuỳ Hoa Vạn Y cách nhà Hứa Tĩnh Giai rất gần, là một khách sạn lớn uy tín tại thành phố B)

~~~~*Ở một diễn biến khác No.4*~~~~

- Khi nào cậu mới đi làm lại?-Giang Lục buồn chán nhìn một đồng văn kiện cần người xử lí, ngón tay chán nản nhấn tin cho Từ Trạch.

- Hiện đang có một dự án lớn hơn tôi cần tập trung, vẫn chưa thể đến công ty được.

- Dự án gì? Cậu muốn ăn một mình sao?

- Dự án này liên quan đến nửa đời còn lại của tôi.

- Quan trọng đến thế sao? Lợi như thế nào?

- Tuyệt đối chỉ có lợi không có hại!

Chương 17

"Giai Giai mau xuống đây, chỉ ta dùng cái này với!" Ông nội Hứa ngồi ở ghế sofa tại sảnh lớn, lớn tiếng gọi muốn Hứa Tình Giai đang ở trên phòng xuống. Ba của Hứa Tình Giai-Hứa Nghị ngồi đối diện với ông nội Hứa, thấy ông nội Hứa lên tiếng, Hứa Nghị đang đọc báo liền liếc mắt qua xem. Sau đó báo với quản gia đi lên gọi Hứa Tình Giai xuống.

Hứa Tình Giai vừa cúp điện thoại của đại thần. Vì khá mệt nên khi về nhà liền ngủ một giấc, cho đến tận lúc này. Hứa Tình Giai xuống giường, xỏ dép lột tọt chạy ra ngoài. Sau đó cùng quản gia đi xuống sảnh.

Ông nội Hứa vừa nhìn thấy Hứa Tình Giai đến liền lôi kéo Hứa Tình Giai ngồi xuống, sau đó đã hấp tấp hỏi "Mau, mau chỉ cho ông cách để gửi hình ảnh qua tin nhắn đi!"

Hứa Tình Giai cầm lấy điện thoại trên tay ông, cẩn thận chỉ từng bước một. Khi chỉ xong, ông nội Hứa hiểu ra, sau đó cười một tiếng vô cùng thích thú, còn không ngớt lời khen Hứa Tình Giai. Kết quả Hứa Tình Giai thấy ông nội đem những gì vừa học đều đem ra thực hành. Ông nội Hứa chạy tọt vào trong bếp, chụp một loạt ảnh thức ăn mẹ của Hứa Tình Giai đang chuẩn bị, gửi đi cho một người nào đó, Hứa Tình Giai đoán rằng ông nội Hứa sẽ gửi những tấm ảnh đó cho một người có tên hiển thị trong danh bạ là "Lão già Từ"

Quả nhiên, kết quả dường như rất tốt, Hứa Tình Giai có thể thấy được sự đặc ý của ông. Hứa Nghị ba của cô chỉ nhìn ông lắc đầu mà không nói bất cứ điều gì, sau đó lại tiếp tục xem báo. Ông nội Hứa vẫn là tiếp tục nhắn tin, cho đến khi mẹ của Hứa Tình Giai nấu ăn xong. Bàn cơm đã được dọn lên, lúc này cả Hứa gia đều ngồi xuống cùng nhau ăn cơm.

Cho đến lúc mọi người ăn xong, Hứa Tình Giai liền xin phép được ra ngoài. Mặc dù ông nội Hứa không quen khi thấy Hứa Tình Giai ra ngoài vào ban đêm, nhưng dù sao Hứa Tình Giai cũng đã lớn, một số việc cũng không thể quản mãi. Thế là Hứa Tình Giai thuận lợi ra ngoài. Trước khi ra khỏi sảnh, cô còn nghe thấy tiếng nói của mẹ nói vọng ra "Có cần chú Trương chờ con đi không?"

Hứa Tình Giai vui vẻ trả lời "Không cần đâu ạ, con đi gần nên không sao!"

Hứa Tình Giai đi bộ ra ngoài cho đến hết khu Tự Luân Viên, đã thấy xe của đại thần Từ Trạch đỗ cách đó không xa. Hứa Tình Giai đi lại, có vẻ như đại thần nhận thấy cô, liền từ trên xe bước xuống.

(Tự Luân Viên: đây là khu biệt thự tư nhân, an ninh rất tốt, dành cho những nhân vật quyền thế.)

Mẹ của Hứa Tình Giai lúc trước là tiểu thư, rất thích chăm chút ngoại hình, với cả bà có con gái như Hứa Tình Giai. Hoàn toàn coi Hứa Tình Giai như công chúa, trong tủ đồ của Hứa Tình Giai không vậy thì chỉ có đầm. Thế nên khi giờ đi ra ngoài, mặc hơi mỏng manh, bây giờ đã sắp sang đông, buổi tối như thế này toàn gió lạnh. Đại thần Từ Trạch cau nhẹ mày nói "Mau lên xe!". Nhưng Hứa Tình Giai vẫn chưa kịp nói gì thì đã bị đại thần kéo đi.

Từ Trạch vì lần đầu đến thành phố B, có chút không quen, nên toàn bộ suốt đường đi đều là do Hứa Tình Giai chỉ đường. Tưởng rằng đại thần muốn đến siêu thị, nhưng không ngờ lại nghe đại thần hỏi "Trung tâm mua sắm ở đâu?"

Hứa Tình Giai ngạc nhiên nhìn Từ Trạch "Sur huynh muốn mua đồ sao? Đi thẳng đến phía trước một tí chính là trung tâm mua sắm của thành phố này!"

Từ Trạch không nói gì, đi một chút xú đã thấy trung tâm ở phía trước. Từ Trạch đỗ xe ở gần đó. Cho Hứa Tình Giai một câu.

"Em ngồi đợi một lát, tôi sẽ trở lại!" Sau đó Từ Trạch liền bước xuống xe.

Hứa Tình Giai chỉ nghĩ là đại thần muốn mua đồ, nên cũng chỉ ngoan ngoãn ngồi đợi. Mãi một lúc sau, đã thấy đại thần đi ra, trên tay còn cầm một cái túi màu trắng. Cô nhận ra đây là thương hiệu quần áo mà mẹ hay mua cho cô. Trong lòng lúc này đột nhiên tim của Hứa Tình Giai đập mạnh, cảm giác vô cùng hồi hộp. Đến khi Từ Trạch đã vào trong xe, anh liền đưa chiếc túi đến cho Hứa Tình Giai, anh nói "Mau mặc vào, lát nữa sẽ rất lạnh."

Hứa Tình Giai mở ra, là một chiếc áo khoác nỉ màu sữa. Hứa Tình Giai không nói gì, chỉ biết cúi đầu, cô là đang ngại ngùng. Quả thật khi này ra ngoài không mang thêm áo khoác, cũng không nghĩ gì nhiều. Vậy mà đại thần lại chu đáo như vậy.

Hứa Tình Giai cùng đại thần đi siêu thị, mua đồ ăn còn thêm một chút hoa quả. Đáng lẽ Hứa Tình Giai sẽ dẫn Từ Trạch đi ăn ở bên ngoài, nhưng Hứa Tình Giai đã ăn rồi, Từ Trạch lại không muốn ăn một mình, thế nên là Hứa Tình Giai lại tiếp tục nấu ăn cho đại thần.

Phòng mà Từ Trạch ở, có một quầy bar nhỏ, phòng khách sạn không giống với chung cư của đại thần, tuy có là phòng cao cấp nhưng cũng không có bếp. Thế nên Hứa Tình Giai chỉ có thể làm salad cho đại thần ăn.

Từ Trạch ăn xong, đi vào phòng để tắm, để Hứa Tình Giai ngồi ở phòng khách xem ti vi. Đến lúc Từ Trạch đi ra, thật vẫn là thói quen không mặc áo, nhìn thấy Hứa Tình Giai đang ôm gối ngủ quên trên ghế. Từ Trạch nhìn Hứa Tình Giai một lát, lại không biết suy nghĩ như thế nào, chỉ âm thầm không

một tiếng động lại gần, ngồi xuống kế bên Hứa Tĩnh Giai. Không chút ngại ngùng ôm lấy người kế bên, để Hứa Tĩnh Giai dựa vào ngực mà ngủ.///_ ///

Từ Trạch nhìn đồng hồ trên tay, quả nhiên còn sớm, ôm một lát rồi đưa cô ấy về vậy!

Thế là Từ Trạch ôm Hứa Tĩnh Giai đang ngủ, còn anh thì xem ti vi, đến hơn nửa tiếng sau, Từ Trạch mới đứng dậy mặc áo vào, sau đó đi đến rờ má Hứa Tĩnh Giai gọi "Giai Giai, dậy đi, tôi đưa em về!"

Nhưng có vẻ Hứa Tĩnh Giai ngủ rất ngon, không có chút động tĩnh gì cả. Từ Trạch nhếch mép cười một cái, có lẽ là rất mệt, nên mới không tỉnh dậy. Kết quả là, đại thần Từ Trạch liền bế Hứa Tĩnh Giai đi.

Từ Trạch chi nghĩ: Quả nhiên là không có hại, chỉ có lợi!

Từ Trạch bế Hứa Tĩnh Giai xuống đến tận tầng hầm chỗ để xe, cẩn thận đặt Hứa Tĩnh Giai vào xe, nhà Hứa Tĩnh Giai cũng gần, chỉ mất 10 phút lái xe. Khi sắp đến nhà, Từ Trạch không kịp gọi Hứa Tĩnh Giai dậy đã bị kẻ khác cướp tay trên. Chính là kẻ đã gọi điện thoại cho Hứa Tĩnh Giai. Đúng là Hứa Tĩnh Giai bị giật mình mà dậy, lúc cô nghe điện thoại liền nói.

"Mẹ? Con đang ở ngoài cổng."

"Vâng!"

Từ Trạch "..."

Tắt điện thoại, coi như Hứa Tĩnh Giai đã tỉnh táo một chút. Cũng may khi này bắt điện thoại đã nhận ra bản thân đang ở trước nhà. Thế nên mẹ của Hứa Tĩnh Giai cũng không nói gì thêm.

Hứa Tĩnh Giai quay sang cảm ơn Từ Trạch, sau đó nhanh chóng xuống xe. Lúc đóng cửa xe dường như Hứa Tĩnh Giai lại nhớ đến điều gì đó liền nhìn đại thần hỏi.

"Sur huynh ngày mai chỉ ở khách sạn thôi sao?"

Từ Trạch chỉ gật đầu.

"Thế.....trưa em sẽ mang đồ ăn qua!"

Từ Trạch tiếp tục gật đầu nói "Được!"

"Vậy.....em vào trong đây! Ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!"

Đội Hứa Tĩnh Giai đi một đoạn xa, Từ Trạch mới quay đầu xe trở về. Yêu đương thật tốt!

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Lúc này Từ Trạch đang cùng Hứa Tĩnh Giai gọi điện.

"Từ sur huynh, anh có việc cần ở đây sao?" Hứa Tĩnh Giai giọng có chút run run, khuôn mặt đã không còn thể đỏ hơn.

"Ừm!" Từ Trạch chỉ nhẹ nhàng cho một chữ.

"Em.....nghĩ là anh đã về thành phố A rồi!"

"Tôi vẫn ở đây!"

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Tối đến, Từ Trạch nhận được một tin nhắn, là của Tiểu Tôn.

- Trạch Gia ca, nghe nói anh đang ở thành phố B. Có việc bên đó sao?

Từ Trạch nhếch mép, quả nhiên thông tin lại nhanh như vậy. Anh cũng tiện tay trả lời một chút.

- Ừm!

- Các anh lớn dự định tối nay công phá nhà anh, nhưng lúc qua lại chẳng thấy ai cả. Hỏi di Phương thì biết anh đi thành phố B rồi. Gấp đến mức không kịp thông báo cho mọi người sao?

- Tôi không gấp, nhưng Giai Giai thì có.

Từ Trạch cười nhẹ, tắt điện thoại liền không tiếp tục trò chuyện nữa, đám người nào bên thành phố A bây giờ chắc đang loạn lên rồi.

Bonus;))

Lục Tôn quả nhiên vừa đọc tin nhắn xong, bất ngờ hét lên "Hoá ra Trạch ca đi thành phố B là việc của tiểu trong veo a!"

Một đám người Giang Lục cùng bu lại giành giật chiếc điện thoại của Lục Tôn.

Khuong Từ Minh nheo mắt không cam lòng nói "Cứ tưởng tên hoà thượng ấy sẽ không thể làm chủ rở, với tình hình này, coi chừng chú ta lại làm chú rở đầu tiên rồi!"

Tiết Tiểu Khôn đang nướng thịt, cầm một xiên thịt lên ăn, không khỏi cau có nói "Bảy người chúng ta, lại chỉ có một mình Trạch Gia có bạn gái. Ai cho chúng ta công bằng đây?"

Giang Lục lại chỉ âm thầm cười, hắn cầm điện thoại gửi đi một tin cho Từ Trạch "Hắn là cậu biết bên đây đang loạn lên, cậu thoát kiếp hoà thượng cũng đâu cần chọc trúng nỗi đau của bọn tôi chứ T.T"

~~~~*Ở một diễn biến khác No.3*~~~~

Đây là đoạn tin nhắn của ông nội Hứa và ông nội Từ.

Ông nội Hứa: Nay con dâu với con trai đi du lịch về, con dâu đã xuống bếp nấu đồ ăn cho tôi rồi. Tay nghề con bé quả nhiên là đỉnh của đỉnh!

Sau đó ở dưới là một loạt hình ảnh.

Ông nội Từ: Cái lão già kia! Con dâu tôi nấu ăn cũng rất tốt. Chẳng qua là nó không ở đây, nếu nó ở đây con bé cũng sẽ nấu món ngon cho tôi ăn. Tất nhiên là ngon hơn mấy món ông gửi.

Ông nội Hứa: Chẳng phải lão già nào lúc trước cũng than rằng con dâu tuy tài hoa nhưng nấu ăn thì không thuộc phạm vi sở trường sao? Tại sao bây giờ lại tăng bốc nói con dâu nấu ăn ngon thế?

Ông nội Từ: Ai nói? Ai làm chứng?

Ông nội Hứa: Vậy cho tôi xem hình con dâu ông nấu ăn đi!

Ông nội Từ liền gửi qua một loạt ảnh.

Ông nội Hứa:.....

Ông nội Hứa nhìn mà lạnh cả sống lưng. Ông nhìn những món ăn trong tám ảnh được gửi qua thầm nghĩ: Mấy món đơn sì này có thể ăn sao? Sao lão ta có thể sống đến giây phút này cơ chứ?

~~~~*Ở một diễn biến khác No.4*~~~~

"A Nghị, anh nghĩ con bé là đi đâu?" Mẹ của Hứa Tĩnh Giai ngồi cùng chồng ở ghế sofa, bà vừa dứt táo cho Hứa Nghị vừa hỏi.

Ba của Hứa Tĩnh Giai nhìn chăm chăm vào báo, nhưng vẫn trả lời "Không rõ, chắc là đi gặp tiểu Như bạn học lúc trước của con bé!"

Mẹ của Hứa Tĩnh Giai cau mày, tay chọt vào cánh tay của chồng một cái "Sao anh lại ngốc như vậy? Tiểu Như đang ở thành phố A, con bé có thể gặp sao?"

"Vậy em nói xem!"

Mẹ của Hứa Tĩnh Giai liếc Hứa Nghị một cái, cắn một miếng táo mới bắt đầu nói "Em nghĩ chắc là đi gặp bạn trai!"

Ba Hứa Tĩnh Giai đột nhiên đóng mạnh tờ báo lại, làm cho Thiên Nhu bà phản ứng không kịp "Anh làm gì thế?"

Hứa Nghị chỉ quay sang vô cùng nghiêm túc hỏi "Em nói cái gì?"

"Cái gì là cái gì? Vui như vậy đi gặp bạn trai chứ còn gì nữa?"

"Sao em có thể khẳng định như thế?"

Thiên Nhu liếc chồng mình một cái "Lúc trước khi hẹn hò với anh em cũng như con bé thôi!"

"Nhưng việc đó và việc này không giống nhau!"

Mẹ của Hứa Tĩnh Giai cau mày "Sao lại không giống? Khác chỗ nào?"

Hứa Nghị liền đánh mặt lại, mặt ông tối đen. Quả nhiên con gái mà giống ông thì không dễ bị lừa đi rồi. Ông buông một câu rồi liền đứng dậy "Anh ra ngoài một lát!"

"Anh muốn đi đâu?" Thiên Nhu vội vàng hỏi.

"Bấm chết tên lằng băm dụ dỗ tiểu Giai!"

"Này! Anh cũng từng là tên lằng băm như vậy, còn mặt mũi mà nói người ta?"

"...."

Kết quả là ba của Hứa Tĩnh Giai về lại chỗ ngồi, cầm báo đọc tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Tráng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Sáng nay Hứa Tĩnh Giai đã dậy rất sớm, tuy được nuôi dạy như tiểu thư khuê các, nhưng về việc ngủ hay việc ăn, cả ba mẹ lẫn ông nội rất yêu chiều Hứa Tĩnh Giai, thế nên lúc trước khi còn ở nhà ngày nào không cần đi học, ông nội Hứa luôn không cho người giúp việc làm phiền đến giấc ngủ của Hứa Tĩnh Giai. Vì vậy hiếm khi Hứa Tĩnh Giai dậy sớm, hôm nay không những Hứa Tĩnh Giai dậy sớm mà còn chủ động vào bếp cùng Thiên Nhu bà chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà.

Tuy rằng ngạc nhiên, thế nhưng mẹ của Hứa Tĩnh Giai vẫn chẳng lên tiếng hỏi. Vì là thị trường thành phố B không giống như các tổng tài, nên thời gian vào buổi sáng của ba Hứa rất thoải mái, ông ra khỏi nhà trễ, nên thời gian ăn sáng ở Hứa gia cũng khá trễ. Lúc cả nhà ăn xong, nghỉ ngơi một lúc cũng đã 10 giờ, lúc này ba Hứa phải đi, ông nội thì đã đi đọc sách khi mới ăn xong, chỉ còn mẹ Hứa và Hứa Tĩnh Giai. Thiên Nhu bà ngồi xem ti vi ở đại sảnh, vừa xem vừa dùng trái cây, nhưng lại không thấy con gái bảo bối ở đâu. Bà đứng dậy tắt ti vi, sau đó đi một vòng vào trong bếp. Không ngờ lại thấy được Hứa Tĩnh Giai đang ở trong. Bà lên tiếng hỏi.

"Hứa Tĩnh Giai con đang làm gì thế?"

Thiên Nhu bà thấy Hứa Tĩnh Giai đang hì hục làm gì đó, động tác vô cùng tỉ mỉ xếp từng miếng thức ăn mà bà đã làm cho vào trong một chiếc hộp. Chỉ thấy Hứa Tĩnh Giai gật mình nhẹ một cái vì giọng của bà truyền đến, khi quay lại nhận ra là bà, Hứa Tĩnh Giai mới thở nhẹ ra một hơi. Sau đó hình như tâm trạng rất phấn khởi nói.

"Con ra ngoài một chút nhé!"

Dứt lời Hứa Tĩnh Giai đặt đôi đũa xuống, bắt đầu đóng hộp thức ăn lại.

Thiên Nhu bà chưa bao giờ thấy con gái vui vẻ như vậy a!

Bà có một chút lo lắng!

Hứa Tĩnh Giai cho hộp đựng thức ăn vào trong một cái túi, sau đó xách túi ấy đi ra sảnh lớn. Con bé còn quay lại chào bà, trông thấy rằng tâm trạng đang rất vui vẻ.

Quả nhiên kiểu này là đi yêu đương cái chắc! Nhìn mặt hớn hở chưa kìa!

Bà thở dài buồn bã. Nhà có con gái xinh đẹp đến tuổi kết giao liền thay đổi, quả nhiên có chút không ổn.

Hứa Tĩnh Giai ra ngoài, lúc này mẹ của Hứa Tĩnh Giai đuổi theo, nhất quyết đòi cô để cho tài xế đi theo. Hứa Tĩnh Giai có chút khó xử nhưng cũng đành lòng đồng ý. Hứa Tĩnh Giai nhìn đồng hồ trên tay, sắp giữa trưa rồi, đại thần chắc cũng dậy rồi. Hứa Tĩnh Giai nhanh chóng tạm biệt mẹ Hứa, cùng tài xế rời đi.

Tuy nhiên Hứa Tĩnh Giai chỉ muốn xuống siêu thị gần khách sạn đại thần đang ở, rồi cũng để tài xế quay về. Khi xác định tài xế đã rời đi, Hứa Tĩnh Giai mới bắt đầu di chuyển về hướng chỗ đại thần đang ở.

Không hiểu sao.....Hứa Tĩnh Giai lại có cảm giác bản thân đã ngày càng hư rồi! T.T

Như mọi lần, lúc Hứa Tĩnh Giai đến, phòng của đại thần vẫn luôn mở, càng khiến Hứa Tĩnh Giai nghĩ đại thần chắc chắn đã dậy rồi. Hứa Tĩnh Giai đẩy cửa bước vào, đặt túi thức ăn lên bàn, sau đó gọi đại thần ra ăn, nhưng kì lạ là cô đã lên tiếng mấy lần, nhưng vẫn không thấy ai đáp lại.

Lúc này Hứa Tĩnh Giai rón rén đến gần cửa phòng ngủ, sau đó bồng rỏi cùng hít một hơi thật sâu đến lấy can đảm gõ nhẹ lên cửa hai cái. Nhưng.....nhưng vẫn không có ai đáp lại cả.

Chẳng lẽ đại thần đã ra ngoài sao?

Thế là Hứa Tĩnh Giai mạnh dạn đẩy cửa phòng ra. Không ngờ Hứa Tĩnh Giai lại thấy đại thần vẫn đang nằm trên giường ngủ. Hứa Tĩnh Giai ngại ngùng gọi "Tù sư huynh?"

"...." Đại thần vẫn bất động.....

Không phải.....không phải lại phát sốt nữa chứ??

Hứa Tĩnh Giai lại gần, do anh nằm úp người, nên một nửa mặt của anh bị che bởi gối, cô chỉ có thể nhìn thấy nửa mặt còn lại. Quả nhiên mặt anh có một chút đỏ, càng khiến Hứa Tĩnh Giai tin rằng Từ Trạch lại phát sốt.

Hứa Tĩnh Giai đưa một tay lên trán Từ Trạch, tay còn lại đặt lên trán của mình, nhưng cô lại không cảm thấy có khác biệt gì cả. Thế nên là không một chút đắn đo Hứa Tĩnh Giai liền áp trán mình lên trán của đại thần.

Lạ nhỉ? Đầu có nóng đâu?

Đột nhiên lúc này.....Hứa Tĩnh Giai lại thấy đại thần mở mắt.

Hứa Tĩnh Giai "..."

Đại thần đang nhìn vào mắt cô!!!

Khuôn mặt Hứa Tĩnh Giai bỗng chốc đỏ bừng, cô nhanh chóng lui ra sau nhưng lại bị cách tay của đại thần giữ lại. Hứa Tĩnh Giai chỉ còn có thể nhìn đại thần, thật xấu hổ mà!

Hứa Tĩnh Giai bồng rỏi lắp bắp giải thích "Em.....em nghĩ.....anh lại sốt.....không phải.....em....."

Không xong rồi!!!! Có khi nào đại thần sẽ nghĩ Hứa Tĩnh Giai cô thừa cơ hội lúc anh đang ngủ mà giờ trò đùa với anh không? Lỡ.....lỡ như đại thần có ý nghĩ xấu về cô thì sao? Hứa Tĩnh Giai thật muốn khóc mà!

Nhưng lại ngoài dự đoán của Hứa Tĩnh Giai, Từ Trạch nhếch mép, lại vô cùng thoải mái nói "Tôi biết! Không cần khăn trương như vậy.

Hứa Tĩnh Giai mím môi, yếu ớt nói.

"Thế.....thế anh.....có thể thả em ra không?" Thật sự, mặt của Hứa Tĩnh Giai và mặt đại thần cách rất gần nhau, cái này.....có chút không được tự nhiên.

Quả nhiên, Hứa Tĩnh Giai liền cảm thấy vòng tay của đại thần lỏng ra một chút. Hứa Tĩnh Giai cũng vì vậy mà dần lui ra sau. Từ Trạch ngồi dậy, tay anh liền day day huyệt thái dương, trông anh khá mệt mỏi, giống như tối qua anh ngủ không được ngon. Hứa Tĩnh Giai định lên tiếng hỏi, nhưng lúc này lại có một việc khác hấp dẫn ánh mắt của cô. Đó là.....Hứa Tĩnh Giai nhận ra đại thần không có mặc áo. Anh ngồi dậy, khiến cho chiếc chăn trượt xuống, toàn bộ cơ thể anh đập vào mắt Hứa Tĩnh Giai @@

Hứa Tĩnh Giai liền khăn trương đứng dậy, chạy nhanh ra khỏi phòng, chỉ để lại câu "Sư huynh mau đi đánh răng, em dọn thức ăn cho anh!"

Từ Trạch chỉ cười, vẫn chưa quen được việc này, vẫn dễ xấu hổ mà.

Sau đó Từ Trạch liền đứng dậy.

Lúc đại thần ăn xong, Hứa Tĩnh Giai xem ti vì từ lúc nào lại ngủ quên mất. Trước đó mẹ của Hứa Tĩnh Giai có báo rằng hôm nay bà ra ngoài cùng bạn nên buổi trưa Hứa Tĩnh Giai không cần về nhà. Hứa Tĩnh Giai định sẽ đi mua đồ một chút, sau đó về nhà thu dọn đồ để trở về thành phố A, không ngờ trong lúc xem ti vì đợi đại thần ăn xong, lại mơ mơ màng màng ngủ lúc nào không hay.

Từ Trạch sau khi dọn lại hộp thức ăn. Đi đến gần Hứa Tĩnh Giai, một lần nữa lại thấy đáng vẻ Hứa Tĩnh Giai ngủ quên trên ghế sofa, cuộn tròn cơ thể lại, trông rất nhỏ nhắn, có chút đáng yêu.

Tất nhiên Từ Trạch lại không bỏ qua cơ hội này, bỏ qua lời Hứa Tĩnh Giai nói rằng khi ăn xong thì sẽ đi mặc áo, Từ Trạch liền ngồi đến ôm lấy Hứa Tĩnh Giai. Đối với hôm qua có khác một chút, hơi thở của Hứa Tĩnh Giai phả lên da của Từ Trạch, hơn thế khuôn mặt Hứa Tĩnh Giai liền áp lên da thịt của Từ Trạch. Điều này làm Từ Trạch cảm thấy thích hơn bao giờ hết!

Từ Trạch cảm thấy, dạo này anh đã hư đi rồi!

Từ Trạch dường như có chút ôm chặt Hứa Tĩnh Giai, nhưng Hứa Tĩnh Giai ngủ say hoàn toàn không biết.

Ngủ say như vậy, ai khác làm gì có phải cũng không biết?

Quả nhiên là đáng yêu!

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Sau khi đưa Hứa Tĩnh Giai trở về Hứa gia, tối đó không hiểu sao Từ Trạch lại không ngủ được. Anh cứ nằm trên giường, trong đầu lại cứ nghĩ về lúc nãy ôm Hứa Tĩnh Giai. Cảm giác rất mềm mại, rất thích. Không hiểu sao đầu của Từ Trạch lúc đó lại như bẫ đậu, lại chờ Hứa Tĩnh Giai về sớm như vậy. Bấy giờ Từ Trạch có chút hối hận khi lúc này không ôm thêm một lúc. Cứ như vậy Từ Trạch bị mất ngủ.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Vì hôm qua ngủ khá trễ, Từ Trạch có chút mệt mỏi vào buổi sáng cũng vì vậy mà rời giường trễ. Mặc dù trông anh như đang ngủ say, nhưng chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng có thể đánh thức Từ Trạch. Chính vì thế lúc Hứa Tĩnh Giai đến, cả lúc Hứa Tĩnh Giai gọi là anh đều biết. Thế nhưng lại không chịu dậy, anh muốn xem Hứa Tĩnh Giai sẽ làm gì, nhưng mãi một lúc mà vẫn không thấy Hứa Tĩnh Giai có động tĩnh gì nữa. Đột nhiên trong lòng Từ Trạch khẩn trương.

Không thấy anh nên về rồi sao?

Từ Trạch liền muốn đứng dậy đi ra ngoài, nhưng lúc anh ngồi dậy lại nghe thấy cửa truyền đến hai tiếng gõ.

"..."

Từ Trạch liền nhanh chóng nằm xuống giường, vì quá khẩn trương, nên Từ Trạch nằm úp xuống, chiếc chăn che đi phần lưng to lớn của Từ Trạch.

Quả nhiên Hứa Tĩnh Giai đẩy cửa tiến vào, tuy không thấy nhưng Từ Trạch lại có cảm giác Hứa Tĩnh Giai rất khẩn trương. Sau đó thì ai cũng biết Hứa Tĩnh Giai làm gì rồi.

Từ Trạch chỉ cảm thấy, người của Hứa Tĩnh Giai rất thơm, anh mở mắt, thấy khuôn mặt phóng đại kia trước mặt, liền nhân cơ hội giữ lấy cơ thể Hứa Tĩnh Giai. Coi như bù thêm cho cái ôm hôm qua còn thiếu đi.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.3*~~~~

Lúc Hứa Tĩnh Giai đang cùng đại thân về lại thành phố A, tin nhắn từ điện thoại Hứa Tĩnh Giai báo đến, là của mẹ cô. Nội dung tin nhắn là.

"Lần sau về nhà thì kêu bạn trai đến nhà ở, nhà chúng ta rộng hơn khách sạn, thoải mái hơn khách sạn, ở khách sạn chỉ có tốn tiền. Còn có con hãy chuyển lời mẹ đến bạn trai con rằng: Thức ăn cô nấu ăn có được không?"

Hứa Tĩnh Giai xấu hổ.

Sao mẹ biết được nhỉ???

Nhưng mà!!!! Bạn trai gì chứ!

Hứa Tĩnh Giai nhìn sang Từ Trạch. Thấy anh đang lái xe nhưng lại quay lại nhìn mình, Hứa Tĩnh Giai xấu hổ liền quay đi. Sau đó Từ Trạch nhếch mép cười nhẹ, đưa tay qua xoa tóc Hứa Tĩnh Giai.

Hứa Tĩnh Giai "..."/"/"/"// Thật ngại ngùng mà!

~~~~*Ở một diễn biến khác No.4*~~~~

Hôm nay được ôm Hứa Tĩnh Giai rất lâu, tuy rằng sau đó cánh tay của Từ Trạch đã tê cứng không thể cử động, tuy rằng Hứa Tĩnh Giai sẽ xấu hổ, tuy rằng còn nhiều vấn đề vẫn chưa xem xong, nhưng Từ Trạch lại thấy thật không uổng đã chọn ở lại thành phố B cùng với Hứa Tĩnh Giai. Cả ngày hôm đó trông Từ Trạch rất phấn khởi. Cho đến tối khi đã quay về thành phố A, lần đầu tiên Từ Trạch lên tiếng mời mọi người đi ăn vào ban tối. Điều này khiến đám người Lục Dương sợ chết khiếp, mãi đến một tuần sau đó khi biết được vì sao Từ Trạch phấn khởi mời ăn như vậy, mọi người mới coi như bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Từ Trạch nhẹ nhàng bế Hứa Tĩnh Giai lên, cẩn thận nhất có thể bế Hứa Tĩnh Giai ra khỏi xe mà không làm phiền đến giấc ngủ của cô. 4 tiếng lái xe về

thành phố A là anh, nhưng sao trông cô có vẻ mệt mỏi đến thế nhỉ?

Từ Trạch nhìn Hứa Tĩnh Giai ngủ say, khuôn mặt tựa lên vai của Từ Trạch, anh chỉ cười nhẹ, sau đó hướng đến thang máy đi. Khi lên đến nhà của Từ Trạch, anh mở khoá, khoá khẩn không gây ra bất cứ tiếng ồn nào. Sau khi thành công đặt Hứa Tĩnh Giai lên giường, anh nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, sau đó bước ra ngoài. Lúc ra đến cửa phòng, tiếng chuông điện thoại từ đâu vang đến. Hoá ra là của Hứa Tĩnh Giai, Từ Trạch đi đến cầm lấy điện thoại, trên màn hình hiển thị hai chữ "Tiểu Dương", Từ Trạch thầm nghĩ cái tên này nghe thật giống là đàn ông. Sau đó Từ Trạch lại không chút do dự mà bắt máy. Cuộc gọi vừa kết nối, phía bên kia đã hét hải truyền đến giọng nói.

"Giai Giai cậu đã đến thành phố A chưa? Trẻ thế này kí túc xá cũng đã đóng cửa, cậu đang ở đâu thế?"

Từ Trạch nhìn đồng hồ, đã là 11 giờ, quả nhiên là kí túc xá đã đóng cửa. Anh nhìn thân ảnh đang ngủ rất ngon kia, sau đó lãnh đạm lên tiếng.

"Tôi là Từ Trạch, Giai Giai đang ở chỗ tôi, cô ấy đã ngủ, mọi người không cần lo lắng!"

Sau đó Từ Trạch nghe thấy bên kia rút khí một hơi, im lặng rất lâu mới áp ứng trả lời lại "Vậy Giai Giai nhờ anh chăm sóc, bọn em yên tâm rồi, tạm biệt!" Cũng không đợi Từ Trạch nói thêm tiếng nào, phía bên kia đã lập tức cúp máy.

Từ Trạch chỉ nhếch mép cười, đặt điện thoại xuống. Sau đó nhìn Hứa Tĩnh Giai một hồi, lòng cứ nhiên lại không nhịn được đưa tay lướt nhẹ qua má của Hứa Tĩnh Giai vài cái, rồi mới bước ra ngoài.

Giờ này hẳn là cửa hàng tiện lợi vẫn còn mở cửa nhỉ?

Hôm sau khi Hứa Tĩnh Giai tỉnh dậy, mở mắt ra thấy một nơi không phải là nhà hay kí túc xá, Hứa Tĩnh Giai chưa kịp định hình có chút lo sợ liền ngồi nhanh dậy, lúc này không còn bộ dạng ngơ ngác mới dậy nữa, hoàn toàn tỉnh ngủ hẳn. Cô nhìn xung quanh, chưa kịp nghĩ ra những gì xảy ra tối hôm qua, Hứa Tĩnh Giai đã thấy trên bàn cạnh giường có một ly sữa, dưới ly còn có một tờ giấy. Hứa Tĩnh Giai đưa tay lấy, nội dung tờ giấy chính là.

"Tôi đến công ty. Nếu em còn mệt thì hãy nghỉ, đừng cố gắng lên lớp. Tỉnh dậy phải liền uống sữa, buổi trưa tôi sẽ về, đừng chạy lung tung."

Hứa Tĩnh Giai cười vui vẻ, lấy ly sữa trên bàn, lúc cầm đến, sữa vẫn còn ấm, Hứa Tĩnh Giai liền một hơi uống hết. Sau đó vui vẻ xuống giường. Nhưng có một điểm kì lạ là.....dưới giường có một đôi dép màu hồng, là dép đi trong nhà, Hứa Tĩnh Giai nghi hoặc nhưng vẫn mang vào đi vào phòng vệ sinh. Lại càng kì lạ hơn lại xuất hiện một cái bàn chải màu hồng còn mới được đặt cạnh bàn chải màu xanh của đại thần.

Đại thần.....đã mua chúng ư? Mua từ lúc nào thế nhỉ? Hay còn có ai ở đây cùng đại thần sao?

Nghĩ thế Hứa Tĩnh Giai liền rón rén ra khỏi phòng ngủ, nhìn xung quanh nhà một lượt, sao đó lại vào lại phòng vệ sinh ngoan ngoãn đánh răng.

Vì đại thần có nói rằng buổi trưa sẽ về lại đây, nên Hứa Tĩnh Giai lúc này đang ở trong bếp lục lọi một ít đồ ăn có ở trong tủ lạnh, Hứa Tĩnh Giai chỉ nấu vài món đơn giản. Sau khi đã chuẩn bị xong thức ăn, Hứa Tĩnh Giai chỉ biết ngây ngốc đợi đại thần về nhà.

Cũng thật may mắn đại thần không để Hứa Tĩnh Giai đợi lâu. Đúng như đã nói, đại thần trở về, hai người cùng nhau ăn cơm, sau đó Từ Trạch đưa Hứa Tĩnh Giai đến trường, rồi một mình Từ Trạch về lại công ty.

Lúc Hứa Tĩnh Giai đến trường cũng đã sắp bắt đầu lớp đầu tiên của Hứa Tĩnh Giai ngày hôm nay. Thế nên Hứa Tĩnh Giai không trở về kí túc xá mà đi thẳng đến lớp học luôn. Cũng may đám người Dương Linh cũng có giữ chỗ cho cô. Cũng vì vậy nên coi như hai tiết học cuối cùng cũng xong. Dương Linh sau cuộc gọi hôm qua của đại thần, từ lúc đó đến giờ vẫn luôn nóng lòng chọc ghẹo Hứa Tĩnh Giai, nhưng vận khí của Hứa Tĩnh Giai thật may mắn, học hết hai tiết học cũng bị người của ban hoạt động của trường lôi kéo đi. Cũng như vậy mà mãi đến tối mới có thể gặp Hứa Tĩnh Giai vào lúc đi ăn. Lúc đó cô nâng Dương Linh cũng đã hết hứng thú chọc ghẹo Hứa Tĩnh Giai rồi.

Cứ như thế chuyện này qua đi, trong khi đó tiểu trong veo Hứa Tĩnh Giai lại chẳng biết gì về tối hôm đó, rằng Dương Linh gọi cho cô nhưng đại thần bắt máy, còn nói một số câu gây hiểu lầm nữa!

Gần đây Hứa Tĩnh Giai khá bận rộn. Trước mắt đã vào đông được 3 tuần rồi, chỉ còn thêm một thời gian nữa sẽ đến Giáng sinh, theo lệ thông thường hàng năm ở Gia Thiên. Giáng sinh năm nào cũng y như rằng sẽ có một đại hội lớn dành cho toàn bộ sinh viên. Thế nên Hứa Tĩnh Giai mới bị lôi vào làm biên kịch cho vở kịch mà các bạn sinh viên sẽ biểu diễn trong ngày đại hội. Cũng không phải là vô duyên vô cớ mà Hứa Tĩnh Giai bị lôi vào, chính là cái hôm vào ba tuần trước bên ban hoạt động của trường phát động những hoạt động để chuẩn bị cho đại hội, tất nhiên là không bắt buộc tất cả các bạn học phải làm các hoạt động này, chỉ cần một số bạn tình nguyện làm là được, trong các hoạt động đó có mục viết kịch bản cho vở kịch, mà Hứa Tĩnh Giai cũng chỉ do rảnh rỗi nên mới viết một kịch bản truyện, vì thế sau khi nộp lên ban hoạt động, quả nhiên bọn họ đã liên lạc với Hứa Tĩnh Giai không lâu sau đó, ý muốn cô làm biên kịch cho kịch bản của cô. Thế là.....Hứa Tĩnh Giai trở nên bận rộn hơn. Mọi ngày khi không có tiết học Hứa Tĩnh Giai sẽ đến thư viện, nhưng bây giờ khi vừa hết tiết, Hứa Tĩnh Giai đã phải chạy qua bên chỗ diễn kịch để chuẩn bị dụng cụ bối cảnh, hơn nữa còn phải cùng các bạn diễn viên thảo luận về kịch bản. Cứ thế, mấy ngày liền Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy cũng chỉ gặp Hứa Tĩnh Giai khi trời đã khuya, cũng không thể cùng Hứa Tĩnh Giai ăn một bữa cơm. Nhìn Hứa Tĩnh Giai lo nghĩ và chuẩn bị rất nhiều cho vở kịch mà chỉ ăn qua loa, hơn nữa còn thức khuya để học, bọn cô quả thật thương xót a!

Không chỉ đám người Dương Linh, đại thần cao cao tại thượng Từ Trạch cũng bị cho ra rìa tận một tuần. Toàn bộ tin nhắn Từ Trạch gửi đi cho Hứa Tĩnh Giai đều không thấy trả lời, gọi điện cũng không có ai nghe máy. Nhưng tiếc là lúc này Từ Trạch đang ở nước ngoài, không thì cũng ghé qua trường một chuyến xem Hứa Tĩnh Giai.

Từ Trạch đi công tác đến tận 2 tuần. Việc đầu tiên khi về lại thành phố A, Từ Trạch liền gọi một chuyến cho tiểu Lục Tôn.

Lục Tôn lúc này đang cùng Lăng Tự cùng xem bản thảo dự án, lại bị chiếc điện thoại quấy nhiễu, anh tỏ ra cau mày khó chịu, nhưng vừa thấy tên người gọi đến Lục Tôn lại vô cùng vui vẻ ra mặt mà bắt máy.

"Trạch Gia, anh đã về thành phố A rồi sao?" Lục Tôn thấy Từ Trạch gọi bằng số trong nước, nên phần nào cũng đoán ra được.

Từ Trạch chỉ lạnh nhạt "ừ" một tiếng, lại nói tiếp "Mới vừa ra khỏi sân bay."

"Như vậy đã gọi em rồi? Có chuyện gấp?" Lục Tôn cười cười, nghĩ rằng Từ Trạch có dặn dò, không nghĩ Từ Trạch lại nói một câu khiến anh ta ngạc nhiên như vậy.

"Ừ! Tìm hộ tôi số điện thoại phòng kí túc xá của Tĩnh Giai!"

Lục Tôn "... " đây là ý gì chứ? "

Tuy Lục Tôn có chút bất ngờ, cũng không dám hỏi nhiều nên sau khi tắt máy đã đi tra số điện thoại cho Từ Trạch. Quả nhiên tác phong của Lục Tôn nhanh nhạy, chưa đến 2 phút số điện thoại đã được gửi qua bên Từ Trạch.

Từ Trạch ngồi trên xe, vừa khởi động xe chạy đi, rồi thông số vừa được gửi qua gọi đi. Điện thoại vang lên vài tiếng rồi mà không có người nhận, anh liếc nhìn đồng hồ, cũng đã giấc trưa, chỉ sợ bọn họ đi ăn không có ở trong phòng, Từ Trạch không định tắt đi cuộc gọi, mà để tự dừng cuộc gọi khi không có người nhận, một bụng Từ Trạch liền quyết định bây giờ liền đến thẳng trường tìm Hứa Tĩnh Giai. Nhưng lúc này khi âm vang sắp tắt, đầu dây bên kia lại có người bắt máy khiến Từ Trạch ngạc nhiên. Giọng truyền đến là chất giọng rất giống với cái người tên "tiểu Dương".

"Xin chào?"

Từ Trạch không chần chừ lên tiếng "Tôi là Từ Trạch."

Từ Trạch dứt lời, nhưng bên kia lặng thinh, phải mãi một lúc mới có tiếng nói truyền đến.

"Sur huynh có việc gì không a?"

"Tôi muốn gặp Tĩnh Giai!" Giọng Từ Trạch vô cùng lãnh đạm

"Ách! Giai Giai hiện không có ở đây, sur huynh thử gọi trực tiếp cho Giai Giai đi!"

Từ Trạch cau mày "Cô ấy không bắt máy. Tĩnh Giai không có chuyện gì chứ?"

"Giai Giai rất tốt, chẳng qua là dạo này cậu ấy khá bận rộn với hoạt động diễn kịch vào đại hội sắp tới, có chút suy nhược đi rồi!"

Từ Trạch trong lòng sốt ruột hỏi "Tĩnh Giai đang ở đâu?"

"Em đoán không nhầm thì chắc là ở khu D, đội diễn kịch ở bên đấy!"

"Được, tôi đã biết! Cảm ơn em. Sao này tôi hậu đáp em sau."

"Không sao không sao, chỉ phiền sur huynh nhắn với Giai Giai rằng tụi em mong một bữa ăn cùng cậu ấy. Cũng đã 2 tuần cậu ấy đi sớm về khuya, không thể cùng cậu ấy ăn cơm a!"

"Được!"

Sau đó Dương Linh tạm biệt, Từ Trạch mới tắt điện thoại. Một mạch hướng về đại học Gia Thiển mà lái.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

"Trạch Gia! Không đi ăn cơm cùng sao?" Tiết Tiểu Khôn cau mày nhìn Từ Trạch đang cáo từ mọi người về nhà. Rốt cuộc Từ Trạch không trả lời anh ta mà chỉ cười sau đó bỏ đi mất tiêu.

Tiết Tiểu Khôn khó hiểu nói "Không phải thường ngày vẫn đi ăn chung sao? Hôm nay lại muốn về nhà!"

Lục Thương ngao ngễ mỉm cười giải thích "Chú ta rõ ràng là về nhà ăn đồ ăn của em dâu nấu rồi! Quá rõ ràng, chú cũng không cần làm khó Trạch Gia a!"

Tiết Tiểu Khôn lúc này mới "à" một tiếng, coi như đã hiểu vì sao Từ Trạch là gấp rút như vậy.

"Sao chúng ta không qua ăn đồ ăn của tiểu trong veo nhỉ? Nghe nói tay nghề rất khá!" Tiết Tiểu Khôn liền nháy mắt với mọi người.

Kết quả lại đổi lấy sự lạnh nhạt của mọi người, đám người ấy hoàn toàn bỏ Tiết Tiểu Khôn đi trước. Cái tên Từ Trạch bụng đen đó ai chọc thì hãy tự một mình chọc, bọn hấn sợ phải tăng ca!

Tiết Từ Khôn nhìn đám người đi ở phía trước, thầm nghĩ những người này không có chút nào thú vị, thật nhàm chán. Lúc này tiểu Lục Tôn đi ngang qua anh ta cho một câu.

"Khôn ca không cần đi phá huỷ bữa ăn tình yêu ngọt ngào của Trạch Gia ca a! Chỉ trách chúng ta chưa có vợ làm cơm cho ăn giống Trạch Gia thôi!"

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Dương Linh chán nản nằm ở trên giường, ngắm nhìn hai người còn lại là Dương Linh và Tống Vy cũng đang nằm trên giường ở đối diện. Hứa Tĩnh Giai bận rộn nên ba người bọn cô cũng không muốn ra ngoài ăn mà thiếu Hứa Tĩnh Giai. Chỉ gọi thức ăn về phòng ăn qua bữa. Chiều này ba người bọn cô không có tiết, cũng không có Hứa Tĩnh Giai ở đây, cũng chỉ có thể ngáy ngốc trong phòng. Lúc này ở đâu lại vang tiếng chuông điện thoại làm phá vỡ cái không khí chán nản này. Dương Linh phát hiện đó là tiếng chuông của điện thoại bàn. Có chút lười, chán chừ không muốn đứng dậy bắt máy, Đường Phân cau mày khó chịu vì âm ỉ nên đã bảo Dương Linh mau ngồi dậy nhận cuộc gọi. Cũng phải a, là do chiếc điện thoại gần giường của Dương Linh.

Lúc Dương Linh bắt máy, lại nhận ra cư nhiên chính là đại thần gọi đến.

"..." Có chút phản ứng không kịp!

Sau khi ngắt máy, Dương Linh liền quay sang hai người kia lớn tiếng nói.

"Này! Mau nghĩ chọn quà cưới cho Giai Giai đi!"

Đường phân và Tống Vy "...." nói gì cơ?

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Từ Trạch lúc đến trường đã là 40 phút sau đó, anh dự định sẽ để xe ở bên ngoài, nhưng không nghĩ cổng lớn đang mở, thế nên Từ Trạch liền lái xe vào trong luôn. Chiếc xe đen nhám của Từ Trạch quả nhiên rất bắt mắt. Chỉ mới chạy vào gặp vài bạn học đã thấy họ bàn tán rồi, thế nên Từ Trạch chỉ cần hôm nào đi xe đến trường, bất luận là loại xe nào cũng đều sẽ đỗ ở ngoài. Khu D thường là văn phòng của các giáo sư với một số phòng lớn như hội trường, vì vậy mà số người ra vào khu này không nhiều, khá vắng vẻ, các bạn học cũng đã ít bàn tán đi.

Từ Trạch tiến thẳng vào phía bên trong, tìm đến nơi dành cho đội kịch thì mới biết đội kịch sử dụng hội trường để luyện tập cũng như chế tác các dụng cụ trang phục cùng bối cảnh. Lúc anh đến, các bạn học đa phần chạy khắp nơi sắp xếp, một số bạn học đứng im cũng chỉ là những bạn diễn viên đang thảo luận cùng nhau, mà Hứa Tĩnh Giai lại là một trong những người đang đứng ở trong đấy.

Hứa Tĩnh Giai cột tóc đuôi ngựa, mặc bộ đồ thể thao trắng trông rất năng động, rất đáng yêu, khác hẳn với hình ảnh thường ngày của cô. Chỉ luôn thả xuôi mái tóc mượt, có hôm thì được tết lại, với cả cô thường chỉ mặc đầm, rất ít khi thấy Hứa Tĩnh Giai lại mặc đồ thể thao như thế này.

Từ Trạch không đoán liền bước về phía Hứa Tĩnh Giai, trông cô rất hăng say và nghiêm túc bàn luận, đến nỗi các bạn học đã nhận ra sự của có mặt của Từ Trạch còn Hứa Tĩnh Giai vẫn tiếp tục nói và giải thích cho mọi người. Không hiểu sao, lúc này Hứa Tĩnh Giai như cảm thấy điều gì đó, nhìn các bạn học xung quanh khác lạ, đều nhìn về phía sau lưng của mình, Hứa Tĩnh Giai cũng tò mò quay lại nhìn. Không ngờ lại thấy đại thần đang chăm chăm nhìn mình, thong thả đi về phía này.

Khuôn mặt Hứa Tĩnh Giai ửng hồng có chút ngơ ngác.

Sao đại thần lại xuất hiện ở đây?

Không đợi Hứa Tĩnh Giai định thần lại, đã có một giọng nói vang lên "Từ sư huynh, trùng hợp thế? Sao anh lại đến đây?" là giọng của một bạn nam tên Tam Trương.

Chỉ thấy Từ Trạch gật đầu với tên vừa lên tiếng, sau đó không lạnh không nhạt nói "Đến mượn người."

Mọi người "...." đại thần nói cái gì?

Bọn họ không có nghe lầm đi?

Từ Trạch không định giải thích, chỉ nắm tay Hứa Tĩnh Giai sau đó kéo đi mất, mặc kệ mọi ánh mắt trong hội trường đang đồn đồn về hai người họ.

Hứa Tĩnh Giai bị bất ngờ không có phản ứng, đến lúc nhận ra đã thấy đại thần nắm tay cô kéo đi rồi. Hứa Tĩnh Giai tất nhiên cảm thấy rất xấu hổ khi bị nhiều người nhìn như vậy, hơn nữa còn trong tình cảnh này. Giọng cô lí nhí nói với đại thần.

"Sư huynh, mọi.....mọi người đang nhìn, anh buông tay em ra đi!"

Chỉ thấy Từ Trạch dừng bước, quay người nhìn Hứa Tĩnh Giai cất tiếng, càng làm cho Hứa Tĩnh Giai bối rối hơn. Anh hỏi.

"Tại sao?"

Hứa Tĩnh Giai ấp úng nói "Sẽ.....mọi người sẽ hiểu lắm!"

Ấy thế đại thần cư nhiên trực tiếp bỏ qua lời của Hứa Tĩnh Giai, tiếp tục xoay người kéo Hứa Tĩnh Giai đi, còn bình thản cho một câu.

"Giữa em và tôi còn có hiểu lắm gì?"

Hứa Tĩnh Giai "..."

Cứ thế Hứa Tĩnh Giai đành để cho đại thần dẫn ra tận ngoài xe, lúc bọn họ ra khỏi trường, trước đó đã không biết thu hút bao nhiêu ánh mắt. Hứa Tĩnh Giai thật sự muốn bình yên, cô không quen khi là tâm điểm sự chú ý của mọi người a.

Từ Trạch và Hứa Tĩnh Giai đến một nhà hàng món ăn Tứ Xuyên. Hứa Tĩnh Giai không nghĩ đại thần sẽ đưa cô đến đây, quả thật Hứa Tĩnh Giai rất thích ăn những món Tứ Xuyên. Khi mới bước vào cửa, mùi của thức ăn Tứ Xuyên liền thoang thoảng bên mũi Hứa Tĩnh Giai, cũng kích thích đến bao tử đang trống rỗng của cô.

Từ Trạch vì đã đặt chỗ trước, nên hai người vào phòng riêng dùng bữa. Thời tiết lạnh như vậy, được ngồi trong phòng quả nhiên thật tốt. Sau khi hai người vào phòng, không lâu sau thức ăn cũng được mang lên, trùng hợp là toàn những món Hứa Tĩnh Giai thích ăn. Hứa Tĩnh Giai chưa kịp động đũa, Từ Trạch đã gấp sang một đồng thức ăn cho cô, vừa gấp còn vừa hỏi.

"Dạo này rất bận sao?"

Hứa Tĩnh Giai gật đầu, quả nhiên là bận rộn, không có thời gian suy nghĩ đến thứ khác.

Đột nhiên Từ Trạch ngừng động tác gấp đồ ăn, anh đặt đũa xuống, sau lại đưa tay đến áp vào má của Hứa Tĩnh Giai, nhẹ nhàng miết.

"Hai tuần lại gầy như vậy."

Hứa Tĩnh Giai ngại ngừng, khuôn mặt đỏ muốn rỉ ra máu.

"Đừng có chú tâm quá mà lại không ăn uống điều độ như vậy."

"Nhưng.....làm biên kịch thật không dễ dàng, em phải hoàn thành trước đại hội 2 tuần. Thời gian gấp rút nên tranh thủ được lúc nào liền tranh thủ."

"Vậy thời gian rồi tôi dẫn em đi ăn bù cho những ngày này vậy."

Hứa Tĩnh Giai lúc này khi ngồi trên xe đại thần về lại trường, mới chợt nghĩ ra rất nhiều điều. Dạo gần đây Hứa Tĩnh Giai bận rộn đến bọn người Dương Linh cũng ít gặp mặt hẳn, hơn nữa, hơn nữa còn vắng đại thần ra sau đầu rồi. Hứa Tĩnh Giai mệt mỏi nhắm mắt, thầm nghĩ năm sau sẽ không nhận làm biên kịch nữa.

Hứa Tĩnh Giai nghĩ sẽ chỉ nhắm mắt nghỉ một chút, không ngờ lại ngủ mất tiêu. Ấy vậy mà đại thần sau khi đã đến trường cũng không gọi cô dậy, khiến cho Hứa Tĩnh Giai đến trễ hơn một tiếng, sau đó Hứa Tĩnh Giai chỉ biết bối rối xin lỗi mọi người.

Hôm nay có lẽ là ngày Hứa Tĩnh Giai về kí túc xá sớm nhất trong hai tuần qua. Cũng là do hôm nay bị đại thần kéo đi, khi trở lại Hứa Tĩnh Giai đã bị mọi người trêu chọc một hồi, vì thế nên bên ban quản lí đã kêu cô nghỉ sớm ngày hôm nay, Hứa Tĩnh Giai cũng ngại vì bị chọc nên đồng ý về luôn. Thế nên là, khi Hứa Tĩnh Giai vừa về đến kí túc xá, đã làm cho bọn Dương Linh một phen ngạc nhiên. Dương Linh còn kích động chạy ra tầm tắc nói.

"Quả nhiên là đại thần lợi hại, liền như vậy trong hôm nay đã được đi ăn cùng Giai Giai a!"

Hứa Tĩnh Giai "..."

Thế nên là, quả nhiên rất đúng với ý của Dương Linh, bọn họ đã đi ăn cùng nhau. Ngày hôm nay, Hứa Tĩnh Giai đã bị ép ăn đến no căng bụng. Đến nỗi khi từ trên đường trở về kí túc xá, mới chỉ đi một nửa mà Hứa Tĩnh Giai hoàn toàn không có sức đi nữa.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Lúc này Từ Trạch bước xuống khỏi xe, chậm chậm lấy điện thoại gửi đi một tin nhắn.

- Giai Giai thích ăn gì em có biết không?

Là gửi đi cho Dương Linh. Khi này trước khi cúp điện thoại, Từ Trạch đã thêm số Dương Linh vào, đỡ phải mỗi lần hỏi tình hình Hứa Tĩnh Giai lại gọi đến điện thoại bàn kí túc xá.

Lúc này liền có tiếng tin nhắn báo đến.

- Cậu ấy đặc biệt thích món ăn Tứ Xuyên, món XXX, YYY, HHHH đều rất thích ăn.

- Được! Tôi biết rồi.

Từ Trạch bấm một dãy số gọi đi, sau đó mới bước vào toà nhà D trước mặt.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Tin tức đại thần Từ Trạch đến đón Hứa Tĩnh Giai đang là chủ đề rất nóng ở đại học Gia Thiên. Cũng bắt nguồn từ một tài khoản tên Tiểu Thư Vy, đăng dòng trạng thái trên diễn đàn của trường, nội dung như sau.

"Trưa nay đại thần đột nhiên đến đội diễn kịch chúng tôi, chỉ một câu nói "Muốn mượn người!" liền bắt cóc biên kịch Hứa Tiểu Giai đi mất, đã trễ một tiếng rồi vẫn chưa thấy đưa người trở lại, đội diễn kịch chúng tôi phải làm việc thế nào đây?" Cuối cùng chính là một nhãn dán muốn khóc.

Bên dưới bình luận nhảy liên tục.

Trời mưa nhớ anh: Bạn học Tiểu Thư Vy, tôi thay mặt anh tôi là Từ Trạch gửi lời xin lỗi đến các bạn trong đội diễn kịch nhé!

Không ngủ đêm: Tôi có bạn làm ở Từ Hoàng, anh ấy nói hai tuần nay Từ Trạch đi công tác. Các bạn thông cảm cho người ta xa cách lâu ngày gặp nhau đi! Cũng chỉ là trễ một hai tiếng mà thôi!

Tắt đèn ánh trắng sáng: Lúc đại thần đến tôi có mặt ở đó, ai muốn biết chi tiết sự tình cho đến từng lời nói thì hãy pm với tôi nhé! À quên, 5 tẹ một lượt nhé.

Tư Tiểu Vy: Lần này đã trực tiếp tuyên bố chủ quyền rồi sao?

Độc được tình yêu: Quả nhiên là đại thần khác người, kể cả chuyện tình yêu mà cũng khiến bọn con trai chúng tôi ghen tị.

Sâu ngủ mộng mơ: Năm học này quả nhiên trở nên thú vị hơn khi trông đợi tình yêu của người khác mà.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.3*~~~~

Giang Lục nhàm chán lướt bảng tin trên mạng xã hội, thấy một bài viết trên diễn đàn trường mới đăng 39 phút trước. Lướt qua một lượt nội dung, anh ta liền liếc mắt khinh thường. Đã vội vàng như vậy, vừa trở về đây đã đi tìm tiểu trong veo rồi, mấy hôm trước còn gọi cho anh ta hỏi thăm tình hình Hứa Tĩnh Giai. Kiểu này Từ Trạch nhớ tiểu trong veo đến phát điên rồi ư?

~~~~*Ở một diễn biến khác No.4*~~~~

Từ Trạch sau khi về lại công ty, nghĩ ngợi gì đấy liền lấy điện thoại gọi đi, phía bên kia vang lên vài tiếng thì có giọng nói truyền đến.

"Trạch Ca?" Giọng anh ta có vẻ ngạc nhiên.

"Là tôi!"

"Sao thế? Đột nhiên gọi cho em như vậy, là không có chuyện gì chứ?"

"Có chuyện, muốn nhờ cậu bảo Tĩnh Giai hôm nay về sớm."

"Thì ra là thế! Nhưng mà cái này không khả thi lắm, em ở bên ban hoạt động, ai đó của anh là do ban quản lý phụ trách nha!"

"Thế nhé! Năng lực cậu rất tốt, cảm ơn!" Từ Trạch liền cúp máy.

Đầu dây bên kia chỉ biết ngơ ngác nhìn điện thoại.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.5*~~~~

Tối đến khi Từ Trạch tắm xong đi ra ngoài, nghe thấy điện thoại truyền đến âm thanh báo tin nhắn. Từ Trạch chậm rãi đi qua cầm lên xem. Là của Dương Linh nhắn tới.

- Sư huynh cảm ơn, quả nhiên hôm nay Giai Giai về rất sớm!

Từ Trạch nhếch mép cười, tay soạn tin trả lời.

- Không có gì, nhờ em chiều cố, bảo Giai Giai ăn nhiều một chút.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.6*~~~~

Hứa Tĩnh Giai thật no, nhưng đại thần thì vẫn tiếp tục gấp thức ăn cho cô. Thấy vẻ mặt không tình nguyện của Hứa Tĩnh Giai, Từ Trạch chỉ nhếch mép cười, không nhanh không chậm lên tiếng.

"Ăn một chút nữa, em rất ốm!"

Hứa Tĩnh Giai lúc đầu còn phụng phịu chậm chạp không nghe theo, Từ Trạch lại sử dụng chiêu ngọt dụ dỗ, liền xoa tóc Hứa Tĩnh Giai. Cuối cùng là, Hứa Tĩnh Giai lại ngoan ngoãn ăn như con mèo nhỏ.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.7*~~~~

Tối đó, Hứa Tĩnh Giai rảnh rỗi liền lấy điện thoại ra nghịch. Bất ngờ là chiếc điện thoại bị Hứa Tĩnh Giai "không thèm để ý mấy ngày nay" chứa rất nhiều cuộc gọi và tin nhắn. Chỉ trong hai tuần mà có hơn 50 cuộc gọi, và hơn 20 tin nhắn. Trong đó cuộc gọi nhờ gồm có Dương Linh 5 cuộc, của mẹ Hứa Tĩnh Giai 2 cuộc, và một số người trong đội diễn kịch vài cuộc, còn lại.....còn lại là toàn bộ đều là số nước ngoài. 20 cái tin nhắn kia cũng đều là của số nước ngoài ấy. Đến lúc Hứa Tĩnh Giai coi từng tin nhắn, mới nhận ra số này là của đại thần Từ Trạch. Hứa Tĩnh Giai cảm thấy thật có lỗi, để đại thần lo rồi, thế nên hôm nay đại thần mới đến trường, khẳng định là anh mới về nước đã đi đến chỗ cô. Hứa Tĩnh Giai nghĩ mình phải nên bù đắp cho đại thần nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Vở kịch mà sẽ diễn trong đại hội này sẽ là vở kịch tình yêu nói về mối tình tay ba của tầng lớp quý tộc cung đình hầu tước, tuy có chút ngang trái nhưng lại vô cùng cảm động. Mà lớp trưởng Trần Ngự và một bạn nữ ở khoa nghệ thuật là hai diễn viên chính được chọn, một bạn nam phụ chính là bạn Từ Khiêm ở khoa văn. Để chọn ra nhân vật phù hợp cũng đã tốn không biết bao nhiêu công sức và thời gian của Hứa Tĩnh Giai, hai tuần qua luyện tập lời thoại coi như các bạn diễn viên đã phần nào nắm bắt một ít. Vì Hứa Tĩnh Giai không hiểu rõ về diễn xuất nhiều, nên ban hoạt động có nhờ một bạn bên khoa truyền hình điện ảnh để cùng hỗ trợ với Hứa Tĩnh Giai. Chính vì thế Hứa Tĩnh Giai lại coi như có thêm một người bạn mới-Tiểu Dung.

Từ sau hôm đại thần về nước, ba tuần qua cô và đại thần cũng không gặp nhau nhiều vì Hứa Tĩnh Giai phải lo cho đội kịch, nhưng chỉ cần Hứa Tĩnh Giai có xui xui thời gian, Từ Trạch đều chiếm hết chẳng để cho bọn Dương Linh tạo nào cả. Có lần Dương Linh bạo gan nhắn tin với đại thần đòi người. Đúng lúc đại thần và Hứa Tĩnh Giai đang ăn cơm. Đại thần chỉ thản nhiên trả lời lại.

"Lần khác đi! Giai Giai đang ăn rất ngon, cô ấy dạo này rất gầy!"

Thế là Dương Linh liền ngậm miệng không thốt lên lời nào được nữa. Đại thần là có chủ ý hết rồi, dùng Hứa Tĩnh Giai làm lá chắn để độc chiếm Hứa Tĩnh Giai! Chỉ hai chữ thôi: lưu manh!

Hôm nay cũng là một ngày hiếm hoi Hứa Tĩnh Giai về sớm, lần này quả nhiên Dương Linh không để cho đại thần được chiếm lợi nữa, cách tốt nhất để Hứa Tĩnh Giai không bị chửi đi mất chính là ba người bọn cô đến đội Hứa Tĩnh Giai ở dưới toà nhà khu D. Kết quả rất thành công, ba người họ cuối cùng cũng có một bữa ăn với Hứa Tĩnh Giai. Thế nhưng mà.....lúc Hứa Tĩnh Giai từ toà nhà bước ra, gặp vấn đề rồi. Hứa Tĩnh Giai cùng với lớp trưởng Trần Ngự bước ra, chân của Hứa Tĩnh Giai đi không vững, phải nhờ Trần Ngự đỡ, trông cô bước đi từng bước rất khó, bọn người Dương Linh thấy thế liền chạy lại. Quả nhiên Hứa Tĩnh Giai đau đến chảy nước mắt, ba người Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy đều cuống hết cả tay chân lên. Để biết được Hứa Tĩnh Giai sao lại ra nông nổi như thế này, tất cả mọi chuyện như sau.

Sáng nay như mọi ngày, Hứa Tĩnh Giai rời kí túc xá sớm. Kết thúc hai tiết học, sau đó ăn trưa sớm cùng đội kịch, Hứa Tĩnh Giai cùng mọi người lại bắt đầu vào công việc. Mỗi như vậy cho đến chiều mọi việc đều thuận lợi, cư nhiên là lúc Hứa Tĩnh Giai chuẩn bị đi sắp xếp đồ để rời đi, một bạn nữ đứng gần Hứa Tĩnh Giai bị trượt chân vì vũng nước ở trên sân, vô tình đẩy Hứa Tĩnh Giai ngã xuống khỏi sân khấu. Hứa Tĩnh Giai sau đó bị đập mạnh một nửa thân người xuống đất, chân cũng bị trật mắt, quả thật lúc đó đứng dậy rất khó khăn. Mọi người trong đội kịch đều khản trương chạy đến chỗ Hứa Tĩnh Giai té để giúp đỡ, Hứa Tĩnh Giai được xoa bóp ở chân nhưng cũng chẳng mấy may bớt đau. Thế nên là cô đành cắn răng chịu đau đứng dậy rồi đi. Còn về phía lớp trưởng Trần Ngự vì sao anh ta cũng đi theo, tất nhiên là: không yên tâm để Hứa Tĩnh Giai đi với cái chân đau này!

Tống Vy và Dương Linh liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhìn chằm chằm Trần Ngự, ánh mắt không được thiện ý cho lắm. Nhìn là đã biết ngay có ý với Giai Giai nhà bọn cô. Lập tức Dương Linh và Tống Vy đều bật chế độ cảnh giác cao. Đường Phân vừa đỡ lấy Hứa Tĩnh Giai từ tay của Trần Ngự, Dương Linh đã liền có ý đuổi người.

"Ngại quá, để lớp trưởng đưa Giai Giai ra tận đây, mất thời gian của lớp trưởng rồi. Ba người chúng tôi chăm sóc Giai Giai được, không phiền lớp trưởng nữa!"

Ấy vậy mà Trần Ngự là không hiểu ý của cô nàng Dương Linh hay là cố tình không hiểu mà lại vô cùng vui vẻ nói "Không phiền, ba người con gái như các cậu cũng không bằng một người con trai. Để tớ công Giai Giai đến bệnh viện cùng các cậu luôn!"

Dương Linh, Đường Phân, Tống Vy "..."

Gì thế này???

Não cậu ta là làm từ đậu hũ ư?

Dương Linh thật muốn gào thét "Bà đây không cần!"

Nhưng mà suy đi tính lại vẫn là không nên nói những câu mất mặt như vậy, mà thay vào đó là câu "Lớp trưởng thật có lòng, nhưng mà đã có A Phân, cậu ấy khoẻ lắm. Lớp trưởng không cần lo, không phải đội kịch vẫn còn cần cậu sao?"

Trần Ngự khoác tay, cười nói "Không sao, dù gì tôi đã hết lượt diễn tập ở trên đó. Các cậu là con gái, sao đủ sức để cổng Giai Giai ra tận ngoài cổng trường được chứ. Cho dù có được, dưới cương vị là một người đàn ông tôi cũng không thể để các cậu làm vậy. Hãy để tôi!"

Dương Linh thật muốn hét ra lửa. Tên này là cố ý không hiểu cơ mà! Bại hoại! Rõ ràng vẫn là muốn tiếp cận Hứa Tĩnh Giai. Dương Linh cau mày, nhìn Tống Vy truyền ý, cô nàng Tống Vy rất thức thời nắm bắt tình hình, mở miệng tiếp lời Trần Ngự. Còn Dương Linh nhanh tay soạn tin nhắn gửi đi. Nội dung vồn vện vài chữ.

- Đại thần anh phải mau đến trường!

Tuy rằng có chút tiếc nuối đại thần sẽ lại chiếm Hứa Tĩnh Giai. Nhưng là có đỡ hơn cái tên trước mắt này đi! Thật là bám dai!

Quả nhiên tác phong của đại thần rất nhanh nhạy, chưa đến mấy phút đã trả lời lại vài dấu "chấm hỏi".

- Nếu anh không muốn bạn gái anh bị ăn đậu hũ thì trong vòng 10 phút phải đến khu D mau.

Nhưng mà tin nhắn trả lời của đại thần thật làm cho Dương Linh kinh ngạc. Chỉ một câu "Cho tôi 5 phút!". Kết quả là đại thần đến đây trong vòng 5 phút thật sự. Dương Linh thật muốn cười lớn, chỉ cần là chuyện của Hứa Tĩnh Giai, đại thần đều khẩn trương nhanh chóng như vậy sao?

Dương Linh thấy đại thần đang đi lại về hướng này, cô nàng liền hét lớn, lần át cả giọng của lớp trưởng Trần Ngự đang thao thao bất tuyệt.

"Sư huynh, anh là đến đón Hứa Tĩnh Giai sao?"

Lời nói của Dương Linh, làm bốn người còn lại đều tập trung ánh mắt đến hướng Dương Linh đang vẫy tay. Bọn họ thấy đại thần cao lãnh đang đi về hướng này. Cho đến lúc đại thần Từ Trạch đi đến đứng cạnh Hứa Tĩnh Giai, mọi người như mới phục hồi tinh thần lại như cũ.

Dương Linh vui vẻ, giọng nói của cô nàng có phần vênh váo hơn hẳn.

"Giai Giai bị trật chân rồi, là té từ sân khấu xuống, cũng may là nhờ lớp trưởng Giai Giai mới ra được đến đây, anh mau mang Giai Giai đi bệnh viện đi."

Từ Trạch nghe Dương Linh nói, quay sang với Trần Ngự gật đầu nói "Cám ơn!" Sau đó liền bế Hứa Tĩnh Giai lên, sau đó liền rời đi mất.

Thật là con người lạnh đậm ít nói!

Tống Vy, Đường Phân bị bất ngờ một phen. Đại thần kiêu ngạo, cư nhiên mà bế Hứa Tĩnh Giai đi mất.

Dương Linh cùng hai cô nàng đang ngạc nhiên cũng rời đi sau đó. Dương Linh liền cười lớn vui vẻ, cô có thể thấy vẻ mặt đang hoá đá của lớp trưởng Trần Ngự a. Quả thật rất đặc sắc.

Nhưng mà.....hình như chúng ta đã quên ai đó!.....Là Hứa Tĩnh Giai.

"..."

Hứa Tĩnh Giai hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra từ đầu tới cuối!!!

Từ Trạch bế Hứa Tĩnh Giai ra xe, bọn người Dương Linh cũng muốn theo xe đại thần đến bệnh viện. Nhưng trớ trêu là.....xe của đại thần chỉ có hai chỗ. Cuối cùng ba người bọn họ chỉ đành lòng đến chỗ hẹn ăn tối trước, Từ Trạch chở Hứa Tĩnh Giai đến bệnh viện xong sẽ đến chỗ ăn.

Cứ thế bọn họ tách nhau ra. Từ Trạch và Hứa Tĩnh Giai đến bệnh viện, vết thương của Hứa Tĩnh Giai không nặng lắm, nhưng vẫn phải hạn chế đi lại nhiều. Từ Trạch nhìn Hứa Tĩnh Giai đang được bác sĩ nắn lại chân mà đau đến chảy nước mắt. Từ Trạch không biểu hiện thái độ gì cả, chỉ nắm tay Hứa Tĩnh Giai, đợi đến lúc bác sĩ rời khỏi, mới lên tiếng vỗ về.

"Đau đến thế sao?" Từ Trạch chỉ nhếch mép cười.

Hứa Tĩnh Giai chỉ gật đầu, mặc cho đại thần dùng tay áo lau đi nước mắt. Cuối cùng đại thần Từ Trạch cũng Hứa Tĩnh Giai rời khỏi.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

"Trạch Gia, hôm nay tan làm sớm vậy sao? Đến chỗ của tiểu trong veo à?" Giang Lục nhếch mép cười, nhìn con người cao lãnh kia đang chuẩn bị rời đi.

"Này, chuyện gì mà cau có thế kia?" Giang Lục hỏi khi thấy Từ Trạch đọc tin nhắn xong lại cau mày.

Từ Trạch chỉ lạnh nhạt trả lời "Người của tôi bị ăn đậu hũ."

Giang Lục ngạc nhiên đứng bật dậy, hùng hồn nói "Kê nào? Đi! Kéo thêm mấy tên kia đi tìm em dâu, bầm tên đó ra một trận."

Tiểu Lục Tôn lại nhướn mày nhìn Từ Trạch "Cho dù bầm tên đó, chị dâu cũng dâu bỏ Trạch Gia ca đâu, chẳng lẽ nào người như Trạch Gia cũng sợ chị dâu bỏ sao?"

Vốn tưởng rằng Từ Trạch sẽ không đáp trả mà bỏ đi, nhưng ngạc nhiên rằng anh lại lên tiếng, gương mặt vô cùng nghiêm túc nói.

"Theo con số thống kê ở Mỹ, đàn ông sau khi có vợ thì bình quân ngoại tình là khoảng 40%, còn đối với phụ nữ là 12%."

"Một người tài giỏi và xinh đẹp như Giai Giai thì tôi không yên tâm để 40% những người đàn ông kia cùng với những tên độc thân có cơ hội. Tôi vẫn là nên đi!"

Tiểu Lục Tôn "..."

Trạch Gia à, anh còn có thể lôi khoa học ra mà nói sao?

Giang Lục gật gù "Được được, mau đi giữ vợ cậu đi! Tôi chờ tin chiến thắng của cậu!"

Tiểu Lục Tôn nhìn Giang Lục liền nhếch mép khinh thường, vừa này là ai mạnh miệng nói muốn đi cùng, giờ lại để Trạch Giai đơn thân độc mã chiến đấu!

Giang Lục vỗ vai tiểu Lục Tôn "Nhóc đây, sau này có vợ sẽ hiểu tâm trạng của cậu ta thôi!"

"Chẳng phải anh cũng không hiểu sao?"

Giang Lục "... " có cần trực tiếp như vậy không?

~~~~*Ồ một diễn biến khác No.2*~~~~

Một tiếng động lớn vang vọng cả căn phòng, sau đó liền có giọng nói vội vã vang lên.

"Tiểu Giai té rồi!"

Lập tức mọi người chạy lại xem xét tình hình. Từ Khiêm là người nhanh chân nhất chạy đến đỡ lấy Hứa Tĩnh Giai.

"Giai Giai không sao chứ, xin lỗi cậu, là do tớ bất cẩn." Là bạn nữ vô tình đụng trúng Hứa Tĩnh Giai, riu rít xin lỗi, cô nàng còn sợ đến nỗi nói còn không thành lời nước mắt đã trào ra hết.

Thế vậy mà Hứa Tĩnh Giai chỉ cười dễ dàng bạn nữ ấy. Từ Khiêm chỉ mím môi nhìn, sắc mặt cao như vậy, té cũng chẳng thấy kêu la, không nhìn lại bản thân mình bị thương mà còn đi dỗ dành người khác. Từ Khiêm nhẹ cau mày, trực tiếp đi đến định công Hứa Tĩnh Giai đi bệnh viện.

"Tôi đưa Hứa Tĩnh Giai đi bệnh viện, mọi người cứ tiếp tục công việc không cần lo."

Thế nhưng là Từ Khiêm bị bạn học Trần Ngư cản lại.

"Không phải cậu còn một phân cảnh cần luyện tập với Thư Liên sao? Để tôi đưa Hứa Tĩnh Giai đi cho."

Rồi cứ thế Từ Khiêm nhìn Trần Ngư dẫn người đi, trong lòng lại dâng lên một cảm xúc không rõ tên.

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Sau chuyện ngày hôm đó, Hứa Tĩnh Giai cũng không thể vì chân đau mà có thêm nhiều thời gian rỗi, cô vẫn tiếp tục với công việc và học hành đều đặn. Chẳng qua là.....có một chút việc nho nhỏ đã thay đổi đến cuộc sống của Hứa Tĩnh Giai.

Như mọi ngày, Hứa Tĩnh Giai đứng ở trước kí túc xá lúc 7h, vì chân bị thương nên việc đi lại có chút khó khăn, thế nên dạo này đều nhờ sự trợ giúp của

"hạng di động" nên coi như công việc của Hứa Tĩnh Giai mới không bị xáo trộn.

Hứa Tĩnh Giai đang chờ một người đến, không hiểu sao hôm nay có một chút trễ nải, mọi ngày khi Hứa Tĩnh Giai xuống, người đó đã đứng ở phía bên đường rồi. Chân có chút đau vì đứng lâu, Hứa Tĩnh Giai dựa lưng vào thân cây phía sau, mãi một lúc, mới thấy có bóng dáng ai đó đạp xe chạy lại, Hứa Tĩnh Giai mỉm cười, vội vàng đứng thẳng người nghiêm chỉnh, nhìn theo hướng người chạy lại.

Nhưng mà,.....hình như có chút không đúng. Cho đến khi người đó dừng xe trước mặt Hứa Tĩnh Giai, cô mới biết rằng đây không phải người mình đang đợi.

Trần Ngự mặc một chiếc sơ mi vàng nhạt, ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua tán lá phả lên trên người anh, khiến xung quanh người Trần Ngự như tỏa ra ánh sáng nhẹ, anh ta ngồi trên chiếc xe đạp vẫy tay với Hứa Tĩnh Giai. Nở một nụ cười tươi rồi nói.

"Giai Giai, chào buổi sáng."

Hứa Tĩnh Giai cũng theo phép lịch sự mà cười nói "Xin chào, Trần lớp trưởng."

Thế nhưng khi vừa nghe Hứa Tĩnh Giai nói xong, Trần Ngự có chút khó chịu, anh ta dùng giọng điệu tỏ ý đùa, nhưng nghe ra là mấy phần thật nhiều hơn.

"Chúng ta đâu còn xa lạ, Giai Giai vẫn không đổi cách xưng hô mà gọi tên tôi sao?"

Hứa Tĩnh Giai áy náy, không dám nhìn thẳng Trần Ngự, nhưng cô cũng không định đáp lời. Ấy thế mà lớp trưởng Trần Ngự lại tiếp tục chuyển đề tài nói.

"Gặp cậu vào giờ này khó quá, mọi hôm đến đây thì bạn cùng phòng cậu nói rằng cậu đã đi trước."

Hứa Tĩnh Giai cười nhẹ "Tớ chỉ là có việc cần ra ngoài sớm, với cả bị thương ở chân nên lúc nào cũng phải tranh thủ thời gian một tí."

Lớp trưởng Trần Ngự có vẻ phấn khích hơn khi nghe Hứa Tĩnh Giai nói thế. Bộ dạng vô cùng vui vẻ.

"Thế à, vậy lên xe tôi chờ cậu. Vừa vặn tôi cũng cần đến sớm để xem lời thoại."

Hứa Tĩnh Giai "...". Lời nói của cô từ khi nào trở thành lí do để lớp trưởng chờ đi như thế!!

"Việc này....." Hứa Tĩnh Giai đáp ứng, cô đang suy nghĩ để tìm ra một lí do từ chối.

Thế nhưng bạn học Trần Ngự lại chẳng chờ cho Hứa Tĩnh Giai đường lùi.

"Không cần ngại, tôi chỉ đơn thuần chờ cậu đi cùng thôi." Trần Ngự nhìn Hứa Tĩnh Giai nở nụ cười, bàn tay đưa đến có ý đỡ Hứa Tĩnh Giai ngồi lên.

Sự thật là như vậy, anh ta cũng chỉ có ý định đến chờ Hứa Tĩnh Giai chứ không có ý gì chiếm tiện nghi của cô cả. Nhưng mà Hứa Tĩnh Giai lại trở nên khó xử, cô không biết phải làm sao, cô.....cô còn phải đợi người a!

Hứa Tĩnh Giai trở nên khẩn trương khi thấy Trần Ngự tiến lại phía này, sau đó còn đỡ lấy cô, một tay đặt lên vai của Hứa Tĩnh Giai, khiến Hứa Tĩnh Giai xấu hổ muốn tránh, nhưng lại nghĩ hành động ấy thật thô lỗ nên càng khẩn trương hơn. Hứa Tĩnh Giai thật sự không có can đảm để từ chối.

Nhưng may mắn chính là lúc này, vị cứu tinh của Hứa Tĩnh Giai xuất hiện, hơn thế còn trực tiếp ngăn chặn Trần Ngự bước tiếp khiến anh ta vô cùng ngạc nhiên, khuôn mặt trì trệ một lúc. Đại thần Từ Trạch từ đâu lại xuất hiện, đã thế khuôn mặt không lạnh không nóng kia làm cho người ta thật khó đoán ra anh đang nghĩ gì. Chỉ thấy Từ Trạch nhìn vào chỗ tay của Trần Ngự đang nắm lấy bả vai của Hứa Tĩnh Giai, sau đó không chút chần chừ và ngại ngùng mà gạt bỏ tay của Trần Ngự ra, Từ Trạch liền kéo Hứa Tĩnh Giai đến bên cạnh, rồi mới cho Trần Ngự một ánh mắt.

Ánh mắt Từ Trạch lướt khắp người Trần Ngự, giống như đang dò xét, cũng chính là đánh giá, sau đó mới không nhanh không chậm lên tiếng "Tôi không làm thì đây chính là người hôm trước đã đưa Tĩnh Giai xuống sảnh chính khu D?"

Trần Ngự cười trả lời "Phải! Tôi là Trần Ngự. Nghe danh anh đã lâu, Từ sư huynh." Dứt lời Trần Ngự đã đưa tay ra phía trước.

Cứ nghĩ đại thần Từ Trạch sẽ theo phép lịch sự mà đưa tay ra bắt lấy tay của Trần Ngự. Trần Ngự cũng mãi không thể nghĩ rằng Từ Trạch lại không những không bắt tay anh ta, mà còn đưa nhẹ tay đang nắm tay của Hứa Tĩnh Giai lên.

Từ Trạch lúc này một tay đặt trên vai Hứa Tĩnh Giai, tay còn lại thì nắm lấy tay của Hứa Tĩnh Giai, hành động đưa nhẹ tay lên ấy, như muốn nói với Trần Ngự rằng: Hai tay đã bận hết rồi, không thể bắt tay với anh!

Trần Ngự chỉ còn cách cười trừ rút tay về.

"Hôm đây cậu đưa Tĩnh Giai xuống, tôi chỉ qua loa cảm ơn một câu, hôm nay tìm Tĩnh Giai là muốn một chút hậu tạ?"

Trần Ngự cứng đờ khuôn mặt, rồi lại chuyển dần sang đồ ửng như đang xấu hổ. Anh ta vẫn chưa nghĩ phải trả lời làm sao, Từ Trạch lại tiếp tục lên tiếng nói.

"Là do tôi sơ sót, hôm nào mời cậu một bữa cơm cảm tạ!"

Thế nhưng Trần Ngự lại vội vàng nói, tay còn múa phụ hoạ theo "Sur huynh,.....tôi.....hoàn toàn không có ý đến đòi hậu tạ! Hôm đó là việc nên giúp, tôi không cần hậu tạ gì cả!"

Từ Trạch nhướn mày, chậm rãi nói "Vậy sao?"

Đại thần vuốt nhẹ bả vai của Hứa Tĩnh Giai, đợi đến khi ánh mắt của Trần Ngự đã tập trung lên ngón tay đang vuốt của anh, Từ Trạch mới tiếp tục nói "Nếu như là không cần hậu tạ, vậy coi như chuyện đã qua. Tĩnh Giai nói với tôi rằng cảm thấy áy náy với cậu vì chưa hậu tạ. Tôi còn nghĩ cậu ở đây là đang đến đòi hậu tạ."

Trần Ngự cười gượng, mặt đã không nhìn ra là biểu cảm gì, chỉ yếu ớt nói "Làm sao.....có chuyện đó được. Tôi.....tôi không có nhỏ mọn như vậy!"

Từ Trạch "Ồ!" một tiếng, sau đó cũng lên tiếng thoái lui "Vậy không còn việc gì nữa, chúng tôi đi trước!"

Vừa dứt câu Từ Trạch đã lạnh lùng đỡ Hứa Tĩnh Giai rời đi. Trần Ngự ở lại, nhìn theo hướng bọn họ. Ý của Từ Trạch không phải quá rõ ràng sao, là muốn anh ta không còn việc gì nữa thì không cần đến gặp và dây dưa với Hứa Tĩnh Giai. Chắc, cứ nghĩ lần này sẽ dành được Hứa Tĩnh Giai, vậy mà vẫn bị cướp đi mất.

Trần Ngự vò đầu, nhìn theo hướng đi của hai người một lúc, sau đó bắt lực lên xe rời đi.

Đạo này từ sau khi Hứa Tĩnh Giai bị thương, ngày nào Từ Trạch cũng đưa đón Hứa Tĩnh Giai đi lại cả, nhưng vì Hứa Tĩnh Giai không muốn bị thu hút chú ý nên không cho Từ Trạch đưa đón bằng xe bốn bánh kia, thế nên Từ Trạch từ dạo ấy đã mua một chiếc xe đạp để trở thành "chiếc nạng di động" cho Hứa Tĩnh Giai. Mọi ngày vẫn là không sao, hôm nay Từ Trạch chỉ gặp một chút rắc rối trên đường mà đến trễ, lại để tên khác có cơ hội dụ dỗ Hứa Tĩnh Giai. Từ Trạch đỡ Hứa Tĩnh Giai bước đi, có chút khó khăn vì chân Hứa Tĩnh Giai không thể đi nhanh được, bỗng nhiên lúc này đại thần cao lãnh Từ Trạch dừng lại khiến cho Hứa Tĩnh Giai bị bất ngờ, cô ngược đầu nhìn lên đại thần. Chỉ thấy Từ Trạch chẳng nói một lời gì mà đã ôm cô vào lòng, lại hôn lên trán Hứa Tĩnh Giai một cái, sau đó âm trầm nói.

"Sau này không thích thì cứ việc từ chối, không cần dè chừng như vậy. Có hiểu không?"

Hứa Tĩnh Giai ngơ ngác gật đầu vô thức. Anh.....là đang nói đến việc vừa nãy. Nhưng mà không hiểu sao cô có cảm giác đại thần có một chút tức giận nhỏ, hay là do Hứa Tĩnh Giai tương tượng nhỉ? Giọng của đại thần không tốt một chút nào.

Cuối cùng sau đó Hứa Tĩnh Giai được đại thần công đi, từ suốt con đường đến tiệm ăn sáng, sau đó lại công từ chỗ ăn đến khu D đại học Gia Thiên. Mặc dù đại thần Từ Trạch không than vãn gì cả, nhưng Hứa Tĩnh Giai vẫn ngại ngùng, cho dù cô có thật sự không nặng nề như lời anh nói, nhưng công suốt đoạn đường dài như vậy cũng sẽ thấm mệt.

Hôm nay cũng là một ngày hiếm hoi Hứa Tĩnh Giai về sớm, vì về sớm nên đại thần Từ Trạch vẫn chưa xong việc, nên không thể đến đón Hứa Tĩnh Giai. Từ Trạch mới đành để cho bọn Dương Linh chiếm Hứa Tĩnh Giai một hôm. Chính vì thế mà sau khi đến đón Hứa Tĩnh Giai cả bốn người bọn cô tiện thể cùng nhau đi ăn luôn.

"Giai Giai, đại thần nhà cậu quả thật keo kiệt." Dương Linh bữu môi ôm lấy Hứa Tĩnh Giai không buông.

Hứa Tĩnh Giai vỗ nhẹ lên đầu Dương Linh cười "Sao lại nói thế?"

Dương Linh làm bộ mặt uất ức ngược nhìn Hứa Tĩnh Giai "Không phải sao? Thời gian qua đều giành cậu với bọn tớ. Tớ đòi người mà đại thần chả chịu giao nộp. Từ cái hôm mà công khai mượn người của đại thần, Giai Giai càng lúc càng mất tâm mất tích mà."

Hứa Tĩnh Giai ngại ngùng, mặt đã đỏ một mảng "Công khai gì chứ! Tiểu Dương cậu đừng nói bậy!"

Dương Linh liếc nhìn Hứa Tĩnh Giai chọc ghẹo "Cậu còn ngại ngùng gì nữa, chẳng phải cậu và đại thần đã rõ như ban ngày rồi sao?"

Hứa Tĩnh Giai xua tay, vội vàng lại thành ra ấp úng "Tớ.....tớ và anh ấy không phải như vậy!"

"Không là không thế nào? Chẳng lẽ đại thần đối với cậu như vậy là đơn giản đối tốt với sư muội sao? Sư huynh không thích cậu, thì sao anh ấy phải bận lòng quan tâm chứ?"

"Nhưng mà....." Hứa Tĩnh Giai không biết phải nói như thế nào, nhưng lòng cô vẫn chưa thể xác nhận mình cùng đại thần qua lại. Hình như đại thần vẫn chưa nói gì về mối quan hệ này cả.

Lúc này Tống Vy như ngỡ ra điều gì đó, tròn tròn xoe mắt nghi hoặc hỏi Hứa Tĩnh Giai "Chẳng lẽ.....Giai Giai, đại thần chưa tỏ tình với cậu sao?"

Hứa Tĩnh Giai "..."

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Từ Trạch nhìn đồng hồ, đã trễ 15 phút so với thường ngày, anh cố đạp nhanh đến kí túc xá vì sợ Hứa Tĩnh Giai phải đợi lâu. Nhưng quả nhiên không ngoài dự đoán, lại có "ông bay đến tìm mặt". Tuy rằng vẫn còn cách một đoạn xa, nhưng Từ Trạch vẫn nhận ra có người khác giới đang đứng cùng

Hứa Tình Giai.

Từ Trạch khuôn mặt không cảm xúc, bước xuống xe đạp, không một chút do dự mạnh tay đẩy chiếc xe đạp ngã xuống đường, chính mình tiêu soái đi bộ lại về phía đó.

Chỉ khổ thân chiếc xe đạp, mới chỉ được dùng hơn 1 tuần mà thôi, đã bị chủ nhân vứt bỏ không thương tiếc thế kia.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Tối đó, khi cả ba người Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy đã chìm vào giấc ngủ. Một mình Hứa Tình Giai vẫn trằn trọc không thể ngủ, cô nghĩ về chuyện khi đi ăn.

Quả nhiên là đại thần vẫn chưa tỏ tình, thế nên bản thân Hứa Tình Giai vẫn không biết mối quan hệ này là như thế nào. Đây là lần đầu Hứa Tình Giai yêu đương, nên chả có tí kinh nghiệm gì cả, cô cũng không biết mình phải nên ngừng lại hay tiếp tục. Nhưng không thể phủ nhận đại thần đối với cô rất tốt, chính mình cũng không bài xích.

Trong lòng có tâm sự, khiến Hứa Tình Giai ngủ không ngon một chút nào cả.

~~~~*Ngoài lề*~~~~

Hứa Tình Giai đã luôn tự hỏi chiếc xe đạp ở đâu khi thấy đại thần cồng cô trên suốt quãng đường như vậy, nhưng sau đó Hứa Tình Giai cũng chỉ nghĩ rằng chiếc xe bị hư, mà hôm sau Hứa Tình Giai lại thấy đại thần chạy một chiếc xe đạp mới thì lại càng tin vào khẳng định xe bị hư của mình đúng.

Quả nhiên là Giai Giai ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Từ sau cái hôm tự dẫn vật với những suy nghĩ của mình, Hứa Tình Giai vẫn tiếp tục mối quan hệ với đại thần Từ Trạch một cách tự nhiên nhất, rồi chuyện ấy cũng bị Hứa Tình Giai dần dần đưa vào lãng quên vì quá bận rộn. Cho đến cái ngày đại hội sinh viên diễn ra, cuối cùng Hứa Tình Giai mới có thể đập tan nỗi lo lắng ấy. Chuyện là như sau.

Sau bao nhiêu ngày vất vả thì ngày trình diễn cũng đã đến. Sáng nay Hứa Tình Giai cũng dậy sớm như mọi ngày, đại hội diễn ra vào lúc 9 giờ, nên Hứa Tình Giai có nhiều thời gian dư giả cùng đại thần. Chân của Hứa Tình Giai cũng không còn nặng như trước, cũng có thể đi lại bình thường nhưng vẫn chưa thể chạy. Hôm nay đại thần vẫn như mọi ngày đứng đợi Hứa Tình Giai ở dưới lầu kí túc xá. Lúc Hứa Tình Giai đi xuống chỉ thấy đại thần ung dung cho tay vào túi quần như một thói quen đi về phía cô. Cô ngạc nhiên nhìn xung quanh anh, chiếc xe đạp đâu rồi nhỉ? Đại thần không đi xe sao?

Đại thần Từ Trạch lại chỉ nhếch mép cười, nắm lấy tay của Hứa Tình Giai rồi nói.

"Hôm nay chúng ta cùng nhau đi bộ nhé?"

Hứa Tình Giai vui vẻ gật đầu. Dù sao sáng nay rất rồi, từ lúc bị thương ở chân cô không thể chạy bộ vào buổi sáng, bây giờ đi bộ cũng tốt.

Như thường lệ hai người cùng đi đến một quán ăn để ăn sáng, lần này đại thần dẫn Hứa Tình Giai đến quán ăn đối diện trường, vì tránh cho Hứa Tình Giai phải đi xa dẫn đến đau chân. Nhưng không may cho Hứa Tình Giai là.....quán này chính là quán ăn được ưa thích của sinh viên Gia Thiên. Lúc cùng đại thần nắm tay bước vào quán, nhận ra có rất nhiều bạn học cũng ở đây, Hứa Tình Giai còn thấy có một vài bạn học ở trong đội kịch, bọn họ nhìn thấy cô liền ra về trêu chọc, nháy mắt vài cái, thế nên chứng da mặt mỏng của Hứa Tình Giai lại bắt đầu.

Đội đến khi ăn xong, khuôn mặt Hứa Tình Giai đã muốn rỉ ra máu rồi. Đại thần Từ Trạch lại hiểu rất rõ về chứng hay xấu hổ của Hứa Tình Giai, anh cũng chỉ xoa nhẹ lên mái tóc cô, sau đó cũng nhanh chóng tính tiền dẫn Hứa Tình Giai rời khỏi. Tuy rằng quán ăn khi sớm chỉ có vài bạn học, nhưng chỉ vài người này thôi cũng đã khiến diễn đàn trường lại tiếp tục sôi sục một phen. Kết quả sau đó không ngoài dự đoán của Từ Trạch. Bài đăng mới nhất trên diễn đàn chính là: Couple Từ Hứa tay trong tay ăn sáng ở XXX. Nhưng vụ việc này cũng là mấy ngày sau đó khi đại hội sinh viên kết thúc.

Bây giờ chỉ còn cách một giờ nữa thôi thì đại hội sẽ bắt đầu, các bạn học đang ráo riết chuẩn bị cho đại hội. Từ các gian hàng bán thức ăn, bán vật phẩm cho đến cuộc thi thể thao. Vì đại hội sinh viên ở Gia Thiên còn mở cổng cho mọi người cùng tham gia thế nên đại hội năm nào cũng đông đúc chật ních người cả. Lúc này Hứa Tình Giai nhận được một tin nhắn từ ban hoạt động, đây là thông báo triệu tập đến sân khấu để chỉ đạo và sắp xếp cho vở kịch. Thế nên sau khi cất điện thoại vào túi, Từ Trạch đưa Hứa Tình Giai đến sân khấu được dựng ở sân vận động của trường. Lúc hai người đến, những người của đội kịch hầu như đầy đủ, còn đang hồi hả chuẩn bị dàn cảnh trên sân khấu. Lúc này Từ Trạch nhìn đồng hồ trên tay, sau đó vuốt nhẹ mái tóc của Hứa Tình Giai, giọng âm trầm lên tiếng.

"Lát nữa tôi đến tìm em. Chú ý cẩn thận, đừng dễ bị thương."

Hứa Tĩnh Giai ngưng ngừng gật đầu. Sau đó đợi Hứa Tĩnh Giai đi đến phía sân khấu hướng dẫn đặt vị trí bối cảnh, Từ Trạch mới chậm rãi rời đi.

Từ Trạch ra xe về nhà thay ra bộ đồ thể thao bằng áo sơ mi đen và quần tây rồi mới di chuyển đến công ty. Lúc Từ Trạch đang trên đường đến, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, tên Giang Lục vô cùng gấp gáp liền gọi vài cuộc đến. Từ Trạch đưa tay trả lời cuộc gọi. Điện thoại vừa thông, giọng của Giang Lục đã ô ô truyền đến.

"Trạch Gia, cậu đang ở đâu rồi? Đã đến chưa? Mọi người chỉ đang đợi mỗi cậu thôi!" Giọng của Giang Lục có chút khẩn trương cùng háo hức, mà Từ Trạch cũng không quan tâm rằng anh ta háo hức về điều gì.

Từ Trạch chỉ lạnh nhạt nói "5 phút nữa!"

"Thế thì chúng tôi đợi cậu." Dứt lời Giang Lục ở bên kia đã ngắt máy. Từ Trạch để điện thoại sang một bên, lại chuyển tâm lái xe.

Tại sao bọn họ lại cứ phải đòi cùng đi với nhau chứ? Một đám đàn ông đi cùng nhau.....có chút rộn người!

Lúc Từ Trạch đến, tất cả đã đứng ở đại sảnh công ty. Hôm nay vì có đại hội, nên toàn bộ nhân viên đều được nghỉ. Công ty lúc này trừ bảo vệ ra thì chỉ có đám người Giang Lục, Từ Trạch thôi. Bọn họ thấy Từ Trạch đến, liền nhao nhao đến xe Từ Trạch tìm người.

Khuong Từ Minh, Lục Thương là hai người lớn tuổi nhất lại đồng thanh lên tiếng trước "Em đâu đâu? Không đến cùng chú à?"

Từ Trạch cũng không vội trả lời, vì biết Giang Lục sẽ tranh nói trước, quả thật vậy, anh ta đã đặc ý đến trước mặt hai người kia mà nói "Tiểu trong veo làm biên kịch cho vở kịch lần này, bây giờ chắc là đang ở trường chuẩn bị rồi!"

Tiết Tiểu Khôn đang cài cúc áo, anh ngạc nhiên hỏi "Không phải kịch sẽ diễn vào buổi tối à? Sao lại chuẩn bị sớm như thế?"

Lục Tôn nhanh nhẩu giải đáp "Năm nay trường có hai sân khấu lận. Em nghe nói là tại vì lược bỏ bóng đá nên lấy sân bóng làm thêm một sân khấu dành riêng cho tiết mục ca hát. Sân khấu còn lại ở sân vận động dành cho đội kịch, tránh cho tiết mục kịch xảy ra như hàng năm là chuẩn bị không kịp bối cảnh đấy!"

Tiết Tiểu Khôn gật đầu. Có một chút tiếc nuối vì không được đi cùng em dâu, rồi đám người bọn họ cũng chỉ đứng nói chuyện một lúc vì nhận ra đã cận giờ bắt đầu đại hội rồi, thế nên đám người Từ Trạch liền gấp rút lái xe đến trường. Khi bọn họ đến, cũng là lúc công trường bắt đầu được mở cho các sinh viên và mọi người khác được vào. Thông thường theo mỗi năm, sau khi mở cổng, hiệu trưởng sẽ có đôi lời phát biểu cùng với lời chúc, rồi các hoạt động mới được diễn ra.

Đám người Từ Trạch đang đứng trước cổng trường, vì hôm nay rất đông, nên tìm chỗ đậu xe khá khó khăn. Đến khi bọn họ đứng cùng nhau tại một chỗ, cả 7 con người này đã đều là tâm điểm sự chú ý của mọi người rồi.

Lúc này, 7 con người tiêu soái bước vào phía bên trong. Việc đầu tiên bọn họ làm chắc chắn chính là đi tìm tiểu trong veo của Từ Trạch rồi. Bọn họ đợi Từ Trạch gọi đi một cuộc cho Hứa Tĩnh Giai, xác định em dâu đang ở sân khấu ở sân vận động, động tác còn nhanh hơn cả Từ Trạch, lũ lượt kéo nhau qua đó.

Hứa Tĩnh Giai cũng đã về kí túc xá thay một bộ đồ mới, sau đó cùng Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy đi cùng nhau đến nơi diễn ra đại hội. Nhưng vì Hứa Tĩnh Giai còn có chút việc bên đội kịch nên bốn người bọn họ liền tách ra, Hứa Tĩnh Giai đi đến sân vận động, ba người bọn Dương Linh thì đi đến sân trường nơi bày bán thức ăn. Khi Hứa Tĩnh Giai đã xong công việc ở đội kịch, cũng chính là lúc đại thần Từ Trạch gọi đến.

Giọng anh từ phía bên kia bị lấn át bởi tiếng ồn, có vẻ như anh đã đến trường rồi. Hứa Tĩnh Giai cũng chỉ thông báo chỗ mình đang đứng sau đó cũng tắt máy. Nhưng không ngờ là đại thần Từ Trạch lại đến nhanh như vậy, Hứa Tĩnh Giai chỉ mới quay vào trong lấy chút đồ rồi đi ra, thì đã thấy một đám người từ xa đang đi lại, trong đám người ấy Hứa Tĩnh Giai nhận ra có một người không ai khác chính là đại thần Từ Trạch cao lãnh.

Hứa Tĩnh Giai đương nhiên vui vẻ. Nhưng.....không những một mình đại thần, mà còn có nhiều người khác nữa. Hứa Tĩnh Giai đối mặt với nhiều người khác giới như vậy, có chút không quen. Quả nhiên hai má Hứa Tĩnh Giai ửng hồng, thật là ngại ngùng.

Nhìn thấy Hứa Tĩnh Giai, bọn Giang Lục thật cao hứng. Bước đi cũng bước dài hơn, chốc lát đám người bọn họ đã vây quanh đứng trước mặt Hứa Tĩnh Giai rồi. Nhưng vẫn không tránh khỏi bị Từ Trạch làm bọn họ mất hứng. Cũng chỉ vì cái tên hoà thượng này chậm rãi từ đằng sau đi đến, lại trực tiếp đứng kế bên nắm tay Hứa Tĩnh Giai. Giờ trò ân ái, quả nhiên là đòi bại!

Tất nhiên là cả 6 người còn lại đều liếc mắt Từ Trạch, sau đó đều dồn hết sự chú ý lên người Hứa Tĩnh Giai. Đám người bọn họ nhao nhao cả lên chỉ đề giới thiệu bản thân cho Hứa Tĩnh Giai biết. Hứa Tĩnh Giai cũng chỉ biết cười ngưng ngừng gật đầu sau đó chào lại từng người.

Nắm sơ qua thì Hứa Tĩnh Giai biết được là bạn của đại thần chính là 6 con người trước mặt này. Trong nhóm có hai người lớn tuổi nhất, là Lục Thương và Khuong Từ Minh nắm tư tại đại học A, tiếp đến là ba người cùng kí túc xá với đại thần là Lăng Tự, Tiết Tiểu Khôn và Giang Lục, cuối cùng là em của Lục Thương chính là Lục Tôn. Bọn họ chính là cùng với đại thần Từ Trạch làm nên Từ Hoàng ngày hôm nay. Nhìn qua thì không khó đoán rằng tình cảm bọn họ có lẽ còn thân thiết hơn cả mức bạn bè.

Hứa Tĩnh Giai thở phào, vì chính mình cũng có thể nhớ được từng người rồi. Tiếp đến, đám người bọn họ cũng không định đứng ở chỗ này lâu, mà cùng nhau di chuyển đến chỗ khác, trong khi đi dạo, bọn người Giang Lục đều lên tiếng nói chuyện cùng Giai Giai. Giang Lục là người khởi nguồn trước.

"Từ Tầu, trước khi đến đây Trạch Gia còn dặn tại anh không được nhìn thấy em là như "mèo vồ lấy chuột", cậu ta còn bảo em da mặt mỏng nên không cho bọn anh nói gì quá trớn."

Vừa dứt lời, quả nhiên da mặt mỏng tái phát, Hứa Tĩnh Giai xấu hổ cúi đầu. Giang Lục lại y như rằng nhận lấy ánh mắt sắc bén của ai đó. Lục Thương cùng Khương Từ Minh nhếch mép cười, đi lên phía trước, kéo tên không biết điều là Giang Lục ra phía sau. Để chính hai người họ lên tiếng nói chuyện.

"Em dâu đừng ngại, mồm mép chú ta là vậy, em đừng để ý!" Sau đó Lục Thương còn quay lại nhìn Giang Lục với ánh mắt như muốn nói: Chú định dọa em dâu chạy mất hay sao?

Đối với Lục Thương và Khương Từ Minh đều là những người không có em gái và là con một duy nhất, lại cùng với Từ Trạch thân thiết như người trong nhà, thế nên việc em dâu xuất hiện, lại là người có lí lịch trong sạch còn rất đáng yêu. Bọn hắn cư nhiên là thích em dâu này. Một em dâu cực phẩm vừa có tài vừa có sắc, bọn hắn đương nhiên phải giữ giúp Từ Trạch. Ấy vậy mà tên lang băm dân đồn Giang Lục lại định dọa em dâu chạy mất! Quả nhiên là đáng đánh!

Giang Lục lại chẳng chịu thua kém. Anh luôn nghĩ anh là người biết Hứa Tĩnh Giai trước những người này, nên hẳn Hứa Tĩnh Giai sẽ ấn tượng với anh, mà chính vì thế nên mấy người này mới ghen tị với anh nên mới làm vậy. Quả nhiên là không có tiền đồ!

Lúc này mặc kệ các anh lớn đang đấu võ mồm, tiểu Lục Tôn lại đi đến gần Hứa Tĩnh Giai. Về mặt vô cùng vui vẻ khi đột nhiên nhận ra điều gì đó mà nói "Từ Tầu, hoá ra là chiếc áo đó là do Từ Tầu tặng."

Hứa Tĩnh Giai "... " chiếc áo gì chứ?

Tiểu Lục Tôn tròn tròn mắt ngạc nhiên "Không phải sao?" Tiểu Lục Tôn nhìn sang Từ Trạch đi bên cạnh Hứa Tĩnh Giai nói "Cái lần Trạch ca mặc chiếc áo khoác có mùi hương giống như của Từ Tầu vậy. Không phải là do tầu tặng hay sao?"

Hứa Tĩnh Giai lúc này mới chợt nhớ ra. Lẽ nào tiểu Lục Tôn là đang nói đến chiếc áo mà đại thần đã cho cô mượn? Sau hôm đó cô có giặt áo trả lại, có thể là để cùng đồ của cô nên có dính mùi hương trên áo. Nên tiểu Lục Tôn mới nghĩ chiếc áo đó là do Hứa Tĩnh Giai tặng.

Hứa Tĩnh Giai đôi mắt ánh lên ý cười, cô nhìn qua Từ Trạch, anh không có biểu hiện gì cả, vẫn ung dung với khuôn mặt lạnh nhạt như thường ngày, đợi cho tiểu Lục Tôn ở kè bên, thao thao bất tuyệt về việc hôm đó Từ Trạch kì lạ ra sao, sau đó nhân cơ hội Lục Tôn quay đi, Từ Trạch lại nói khế vào tai Hứa Tĩnh Giai rằng,

"Không cần để tâm những tên đó, bọn họ chỉ muốn lôi kéo sự chú ý của em."

Bạn đang đọc truyện *Thước Dục Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Đám người Hứa Tĩnh Giai đi đến nơi đông đúc nhất, bày bán những gian hàng thức ăn và vật phẩm. Tiểu Lục Tôn và Giang Lục ở phía sau đã nhao nhao cả lên khi chỉ đi được một đoạn. Chỉ thấy Lục Thương cau mày đi đến kéo hai tên ngốc đấy đi, người đông đúc nếu không để ý đến hai tên này, khẳng định sẽ bị bỏ lại.

Lục Thương trầm giọng cau gắt, ngược mắt nhìn thấy Giang Lục cùng Lục Tôn lơ đãng đang bị bóng người đông đúc dần che khuất, bước chân của anh cũng trở nên vội vàng hơn. Không phải năm nào cũng đi hay sao, sao lại hào hứng như vậy? Lục Thương "chặc" vài tiếng. Vẫn là khó chịu bước đi.

Lục Thương sách cổ áo hai tên ngốc nào đấy vừa lúi đi vừa cau có nói "Hai người đừng có chạy loạn được không? Có gì thú vị à?"

Giang Lục đáp "Tất nhiên là thú vị, nhiều người như vậy, rất thú vị!"

Lục Thương khó hiểu "Nhiều người thì có gì thú vị?"

Tiểu Lục Tôn đi theo cô bắt kịp bước chân của Lục Thương, nghe anh nói thì quay sang vô cùng ngạc nhiên nhìn, Lục Tôn ngo ngắc nói "Anh! Anh không thấy sao? Rất nhiều mỹ nữ a!"

Lục Thương "... "

Cảm thấy bất lực trước hai tên háo sắc này. Hoá ra là đi ngắm gái, thảo nào là hào hứng như vậy. Anh còn cho rằng hay tên này ham ăn ham uống!!

Lục Thương không nói thêm tiếng nào, mạnh mẽ kéo hai người đi. Giang Lục cổ vùng vẫy, giọng có chút lớn vì không muốn bị lôi đi "Thương ca, anh không thể đối xử như vậy với em, anh không thấy như vậy quá tàn nhẫn với một người độc thân như em sao?"

Lục Thương dừng bước, quay đầu lại nhìn, tay vẫn giữ chặt lấy Giang Lục mà không buông lỏng một chút sức lực nào. Anh vừa liếc vừa chế giễu lời của

Giang Lục "Tôi nói cho chú nghe, nếu chú tán tỉnh được em nào thì cũng sẽ không phải làm một tên hoà thượng đến bây giờ!"

"Anh khinh thường em?" Giang Lục nhướn mày.

Lục Thương nhếch mép mỉm cười "Năm nào chẳng có đại hội, có người chịu theo chú thì lúc này chú chả cần phải đi giăng lưới bắt cá nữa! Thế nên, Giang Lục! Chú đừng phí công vô ích! Cứ thuận theo tự nhiên như Trạch Gia kia!" Dứt lời Lục Thương còn nhìn về phía Từ Trạch. Thấy hai người nắm tay nhau cùng những người còn lại nói chuyện, cũng đang đứng chờ bọn họ đi đến.

Giang Lục liếc xéo về phía Từ Trạch, giọng tỏ vẻ bất mãn "Đâu phải ai cũng là trung tâm của sự chú ý như Trạch Gia. Trạch Gia không đi bắt cá thì cũng có cá đến muốn ăn mồi, hẳn ta chỉ ngồi không và chọn lựa thôi. Anh không thấy sao? Đại hội đông như thế này, tất cả cũng nhờ đại thần cao lãnh Từ Trạch. Em mà không tận dụng cơ hội này thì quả là phụ lòng Trạch Gia mà!"

Lục Thương hết nói nổi, chỉ liếc mắt cho một câu "Từ đây đến tối, chẳng lẽ cậu lại lo không tìm được một người nào sao?" Sau đó Lục Thương nhất quyết mạnh mẽ kéo hai người đi.

Lúc ba người Lục Thương đã trở lại, bọn người Từ Trạch Hứa Tĩnh Giai tiếp tục đi dạo thêm vài vòng ở khu bày bán rộng lớn này. Chỉ khổ thân Hứa Tĩnh Giai, lần đầu tiên được ra mắt với bạn bè của đại thần, liền bị mọi người mua cho cả một đồng đồ ăn. Thế nên là, đại thần chẳng kịp ra tay hỏi Hứa Tĩnh Giai, thì mọi người cứ lần lượt mua thức ăn lại cho Hứa Tĩnh Giai, nhiều đến mức cô cầm không đủ, đại thần phải cầm hộ. Thế mà bọn họ chẳng quan tâm cô có ăn hết không, lại cứ mua thêm. Kết quả là trên tay 7 người đàn ông đều cầm đủ loại đồ ăn, nhưng tất cả đều là mua cho Hứa Tĩnh Giai cả.

Khi đã càn quét xong khu bày bán, đám người Từ Trạch lại đề nghị sang xem thi đấu bóng rổ. Mọi người đồng ý, hướng sang khu thể thao đi. Nhưng lúc đi nửa đường, Từ Trạch bị gọi đi mất. Là bên tổ sân khấu cho ca nhạc, chắc là muốn nhờ anh giúp gì đó. Từ Trạch nghe tên đó thì thâm vào tai, suy nghĩ một lúc mới chậm chạp gật đầu. Cũng không vội đi cùng tên đó. Quay sang dặn dò Hứa Tĩnh Giai vài câu.

"Tôi đi một lát, em ở lại cùng mọi người, sẽ về ngay."

Hứa Tĩnh Giai gật đầu. Từ Trạch còn quay sang nói một câu với mọi người rồi mới cùng người mới chạy đến rồi đi.

"Trông chừng cô ấy giúp tôi!"

6 người đàn ông gật đầu. Lục Thương cười, lớn tiếng nói "Không phải lo, 6 người chúng tôi chẳng lẽ không bảo vệ được em đâu?" Một sự xúc phạm không hề nhỏ với 6 người ở đây.

Thật là, sợ mất vợ sao?

Tiểu Lục Tôn nhìn bóng lưng của Từ Trạch còn nói vọng theo "Trạch Gia ca, em đảm bảo với anh Từ tẩu sẽ không mất một cọng tóc nào, trả lại nguyên vẹn cho anh."

Hứa Tĩnh Giai "..."

Từ Trạch chỉ nhìn Lục Tôn nhếch mép cười. Ý vô cùng tốt nhưng sao Lục Tôn có cảm giác nếu cậu không làm được như lời nói sẽ bị băm nhừ xác nhí??

Thế là mọi người cùng Hứa Tĩnh Giai chuyển hướng tiếp tục đi dạo để chờ Từ Trạch cùng qua khu thể thao.

Lúc này Hứa Tĩnh Giai bị bao vây tứ phía bởi sáu người khác giới này. Có chút ngượng ngùng, Lục Tôn do bằng tuổi Hứa Tĩnh Giai, thế nên đi song song cùng cô. Được một đoạn, sau đó lại nghiêng người mở lời nói.

"Từ tẩu, tẩu có biết tại sao hôm nay đông nữ giới như thế không?"

Hứa Tĩnh Giai lắc đầu, đưa mắt nhìn xung quanh, rất đúng với lời Lục Tôn, các bạn học nữ rất đông, ai cũng xinh xắn cả. Lục Tôn liếc nhìn Hứa Tĩnh Giai, nhướn mày vui vẻ nói.

"Tất cả cũng là do người của Tẩu cả!"

Hứa Tĩnh Giai đột nhiên xấu hổ không nói lên lời "... Người của cô?? Người của cô gì chứ!!

"Để tớ nói cho tẩu nghe. Trạch Gia rất nổi tiếng ở khoa kinh tế cả trong lẫn ngoài trường, anh ấy từng được lên tạp chí doanh nhân. Thế nên trong giới làm ăn rất được nhiều người hay nhắc đến."

"Năm nào cũng đông nữ sinh cả là có lí do đấy!"

"Đại hội trường mình mở cho người ngoài vào, nữ sinh hâm mộ Trạch Gia không ít, biết rằng năm nào Trạch Gia cũng đi đại hội nên năm nào cũng không ít nữ sinh từ trường khác qua đây!"

"Cớ mà Từ tẩu không cần lo. Có các anh lớn ở đây cùng tớ sẽ giữ Trạch Gia giúp tẩu. Một con ruồi cái cũng không lọt qua mà tiến lại gần Trạch Gia được đâu. Haha..."

Hứa Tĩnh Giai "..."

Tuy khá ngại ngùng nhưng nhìn vẻ mặt đắc chí cùng tự tin của Lục Tôn, lại khiến Hứa Tĩnh Giai mỉm cười.

Cuối cùng khi đi quá lâu, đám người Hứa Tĩnh Giai dừng lại ngồi xuống dãy ghế trong quán nước do các bạn học bán. Lục Tôn nhìn thấy đối diện có sạp bán phụ kiện vòng tay, dây chuyền giáng sinh. Lục Tôn liền rủ Hứa Tĩnh Giai sang đây, bỏ lại các anh đang nói chuyện với nhau.

Lục Tôn rất thích những thứ lấp lánh, thích thú cầm lên chiếc mũ giáng sinh hướng Hứa Tĩnh Giai tạo dáng, khiến cho Hứa Tĩnh Giai bật cười không ngớt. Không dừng lại, Lục Tôn còn thử thêm vài cái nón, thêm vài cái mặt nạ tạo dáng vô cùng đáng yêu và hài hước, chọc cười Hứa Tĩnh Giai liên tục. Mỗi một hồi mới chịu dừng lại, sau đó Hứa Tĩnh Giai cùng Lục Tôn chọn vài món, Hứa Tĩnh Giai muốn tặng quà cho mấy người Dương Linh. Chọn đi chọn lại cũng chọn được mấy cái kẹp tóc cùng dây chuyền, tất cả đều giống nhau và cùng một kiểu cả. Hứa Tĩnh Giai hài lòng, tính tiền sau đó cùng Lục Tôn chuẩn bị rời đi. Vô tình khi quay người lại, đụng phải 3 người đàn ông đang đứng đằng sau. Khi thấy mặt của Hứa Tĩnh Giai, 3 tên ấy ngỡ ngàng, thấy Hứa Tĩnh Giai bối rối xin lỗi, bọn hắn liền nổi lên hứng thú chọc.

"Hai người bọn em đi cùng nhau thôi sao? Trùng hợp ba người bọn anh cũng vậy. Hay chúng ta đi chung đi!"

Lục Tôn "..."

Hứa Tĩnh Giai "..."

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Khương Từ Minh vốn là đứa con độc nhất của Khương gia- gia tộc lâu đời với nhiều thế hệ làm quan chức. Thế nên từ khi còn nhỏ Khương Từ Minh luôn một mình. Lúc học trung học nhìn thấy bạn học hăng ngày được em gái làm cơm trưa cho. Bọn họ rất hào hứng mà khoe khoang mình có em gái giỏi và ngoan như thế nào. Khương Từ Minh quả thật cũng ao ước có một đứa em gái đáng yêu như vậy. Cũng vì vậy mà hao cảm với Hứa Tĩnh Giai tăng thêm mấy phần. Lúc này trời cũng ngả về chiều tối. Anh thấy Từ Trạch bảo với mọi người muốn đi mua nước cho Hứa Tĩnh Giai, Khương Từ Minh chỉ tiến lên vỗ vai Từ Trạch nói.

"Chú để anh, ở lại với em dâu đi." Sau đó Khương Từ Minh xoay người tìm gian hàng bán nước.

Lúc Khương Từ Minh mua được một chai sữa hương đào, lại có một đám nữ sinh đến làm phiền. Một cô gái đứng phía trước đối diện với anh, trông thập phần tự tin, tươi cười nói.

"Sur huynh, em có thể add wechat của anh không?"

Khương Từ Minh không có một tí cảm xúc cho một câu "Tôi không dùng wechat!" Rồi sau đó liền xoay người bỏ đi.

Ấy vậy mà bạn học nữ vẫn không chịu bỏ cuộc, lôi kéo anh lại "Vậy thì cho em chai nước trên tay anh được không? Đây là chai cuối cùng đã bị anh mua rồi! Em rất thích nó!"

Khương Từ Minh chậm chạp nhìn cô nàng, sau đó nhìn xuống chai nước trên tay. Chưa kịp lên tiếng đã thấy cô nàng vội vàng nói "Hay em mua lại được không?"

Khương Từ Minh lắc đầu, lãnh đạm nói "Xin lỗi, cái này tôi đã mua cho em dâu!" Lần này, anh quay bước đi rất nhanh, bỏ mặc đám cô nàng vội vã về mặt khó hiểu.

Khi này Từ Trạch đã dặn mua sữa đào, sao phải vì một người không quen biết mà nhường cho cô ta?

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Không biết là ai đã phát hiện nữ thần trong veo đang ở gần khu thể thao cùng đại thần nắm tay công khai yêu đương. Thế là một lượng lớn các bạn học kéo nhau qua xem cảnh tình cảm. Nhưng đáng tiếc khi bắt gặp được Hứa Tĩnh Giai rồi, lại chẳng thấy đại thần đâu, mà chỉ thấy Hứa Tĩnh Giai bị 6 người đàn ông vây quanh, trên tay mỗi còn cầm vô số thức ăn. Cứ mỗi lần Hứa Tĩnh Giai ăn xong một cái gì đó, lại y như rằng sẽ có một người đưa thêm đồ ăn khác cho Hứa Tĩnh Giai, thỉnh thoảng sẽ mở nước cho Hứa Tĩnh Giai uống, hay lấy khăn cho Hứa Tĩnh Giai lau tay. Trong lòng mỗi bạn học còn tưởng rằng Hứa Tĩnh Giai có tận 6 người anh trai. Hơn thế nữa là trông họ ai cũng soái cả. Thế là sau đại hội, trên diễn đàn trường tràn ngập bài đăng muốn được Hứa Tĩnh Giai giới thiệu "anh trai" cho bọn họ. Còn có hẳn cả một bài đăng hot với tên là "Nữ thần trong veo cùng các anh trai cực soái", phía dưới chính là tràn ngập hình ảnh 6 người đàn ông cầm thức ăn vây quanh Hứa Tĩnh Giai. Trông sơ qua thì ai cũng quan tâm và cưng chiều Hứa Tĩnh Giai lên tận trời. Khiến cho các bạn học ở dưới bình luận ghen tị đến loạn. Sau đó cũng chính vì thế mà tài khoản trên diễn đàn trường của Hứa Tĩnh Giai tràn ngập tin nhắn được gửi đến, mà mục đích chỉ có một. Mục đích đó thì ai cũng biết rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thước Dục Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Lục Tôn chỉ cao hơn Hứa Tĩnh Giai một tí, đáng người nhỏ con lại trắng trẻo, khuôn mặt nhỏ nhắn. Nếu mặc sơ mi quần tây thì trông rất thư sinh, cũng ra dáng đàn ông một tí. Nhưng hôm nay Lục Tôn lại khoác chiếc áo khoác dài màu sáng, quần dài và hai lớp áo bên trong, quả thật ăn mặc như vậy, thêm với đáng người nhỏ bé và cả lúc này cậu cũng đang đội chiếc nón giáng sinh. Quả nhiên trông giống như nữ sinh duyên dáng vậy, thế nên ba người trước mắt mới nhầm lẫn là hai người con gái đi cùng nhau.

Nhưng đối với Lục Tôn thì cậu nổi lên sự tức giận không hề nhỏ. Lúc trước học trung học vì đáng người này cậu đã bị trêu chọc rất nhiều, cậu vô cùng ghét bỏ cái thân hình nhỏ nhắn này, bây giờ còn bị ba tên thần kinh này tán tỉnh. Lục Tôn thật muốn moi mắt từng người ra để chúng xem cho kĩ cậu đây là công hay thụ.

Tuy dạo gần đây Lục Tôn có cố gắng tập thể hình để cải thiện, nhưng Lục Tôn cũng không cao hơn được bao nhiêu, đáng vóc vẫn mảnh mai. Không trách được ba tên đó nghĩ cậu là con gái.

Ba người vừa đến nhìn đáng vẻ tức giận đến phồng má của Lục Tôn lại càng trêu chọc hơn, tên đứng ở chính giữa còn vươn tay đụng chạm lên gương mặt của Lục Tôn.

"Này, lúc em tức giận trông thật đáng yêu đấy, mèo con dễ cáu thật!"

Lục Tôn chỉ nhếch mép nở nụ cười, cậu đang kiềm chế khiến mặt đỏ bừng. Cho đến khi một trong những tên đó chuyển hướng sang Hứa Tĩnh Giai đùa giỡn. Cậu thấy Hứa Tĩnh Giai chỉ lạnh nhạt mím môi, mặt cũng trở nên xanh xao hơn. Bọn hắn vẫn tiếp tục những hành động vừa này khi trêu đùa Lục Tôn nhưng bây giờ lại tiếp tục trên người Hứa Tĩnh Giai. Lục Tôn giận đến hằn cả máu trên mặt, nhìn cánh tay vươn đến, hắn còn chưa kịp đụng vào da dẻ trắng nõn của Hứa Tĩnh Giai, đã bị Lục Tôn bắt lại, ngay tức khắc cổ tay hắn kêu lên một tiếng, hắn đã hét lên đầy đau đớn.

Nhưng đáng ngạc nhiên hơn, Lục Tôn không để hai người còn lại đang ngạc nhiên kịp hoàn hồn, cậu lao đến, chốc lát bọn hắn người ôm tay người ôm chân, khuôn mặt nhăn nhó vì đau, miệng rên rỉ vài tiếng đau còn có những câu chửi Lục Tôn.

Bọn hắn thế nhưng lại tức giận, mặc kệ cái đau gắng gượng muốn cho Lục Tôn một bài học. Thế nhưng khi vừa nhìn thấy đằng sau lưng hai người Lục Tôn và Hứa Tĩnh Giai, khuôn mặt bọn hắn tái mét, để lại một câu cảnh báo, sau đó liền nhanh chóng rời đi. Khi Hứa Tĩnh Giai thối mái quay lại, cô mới chợt nhận ra, bọn người Giang Lục đang đến gần.

Giang Lục là người lên tiếng trước "Em dâu không sao chứ?"

Hứa Tĩnh Giai lắc đầu.

Mọi người đều lần lượt nhìn Hứa Tĩnh Giai một lượt từ trên xuống dưới, sau đó quay sang vỗ vai Lục Tôn.

Lục Thương cười vui vẻ nói với Lục Tôn "Tiểu Tôn, không uống công học võ công nhĩ?"

Lục Tôn được một lần hãnh diện, trông mũi của cậu như dài ra cả tấc. Cậu cao ngạo nói "Đàn ông phải bảo vệ được phụ nữ. Đây là chuyện thường tình!"

Trong đám người bọn họ, ai chẳng biết Lục Tôn vì cái vóc dáng nhỏ bé mà từng suýt bị trầm cảm. Cũng là nhờ lúc trước Lục Tôn chịu nghe lời Khương Từ Minh đi học võ công. Hôm nay được thể hiện, coi như có một chút ra dáng đàn ông.

Mọi người đứng khen ngợi Lục Tôn một lát, điện thoại trong túi của Giang Lục liền vang lên. Anh nhếch mép cười hớn hở trả lời.

"Bọn tôi đang ở tiệm nước khu phía tây!.....được được, cậu mau qua đây!"

Giang Lục cúp máy, sau đó nháy mắt với Hứa Tĩnh Giai một cái rồi mới bảo mọi người sang phía đối diện đứng. Đứng không lâu liền thấy từ xa bóng dáng ai đó đang từ tốn đi lại. Lục Tôn là người đầu tiên nhận ra, cậu nói lớn, tay còn dơ cao vẫy vẫy.

"Trạch Gia ca, ở bên này!"

Vì giọng có chút lớn, thu hút không ít sự chú ý của nhiều người xung quanh. Hứa Tĩnh Giai có chút không được tự nhiên, càng nép vào trong đám người đàn ông đang vây quanh mình. Ấy vậy mà lúc Từ Trạch đi đến, liền đi thẳng đến kế bên Hứa Tĩnh Giai, còn nắm lấy tay cô. Sau đó lại thản nhiên bảo mọi người đi về phía sân vận động.

Mọi năm thường bóng rổ sẽ được thi đấu trong nhà, nhưng riêng năm nay được thi đấu ở ngoài trời, do năm nay không lạnh như năm ngoái, người cũng đến coi rất đông, chen chúc vào trong nhà thì rất nóng nực và chật chội. Lúc đám người Từ Trạch và Hứa Tĩnh Giai đến, trên khán đài đã không còn chỗ ngồi, thế nên bọn người Từ Trạch không còn cách nào khác phải đứng xem trận đấu.

Trận đấu đang diễn ra là trận giao đấu của sinh viên của Gia Thiển và sinh viên của Từ Khánh. Nghe nói hai năm trước đại thần Từ Trạch cũng tham gia vào trận giao đấu trong ngày đại hội, nhưng do sau này trở nên bận rộn, cũng không còn tham gia các hoạt động ở trường nữa. Ấy vậy mà đội hình bóng rổ cũng có người quen của Hứa Tĩnh Giai, chính là nam phụ Từ Khiêm ở khoa văn bên đội kịch, có rất đông bạn học đến xem trận đấu, người đứng sát người, Hứa Tĩnh Giai có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của những bạn kể bên loáng thoáng bên tai. Thì ra Từ Khiêm chính là chủ lực của đội bóng rổ lần này, Hứa Tĩnh Giai còn nghe thấy rất nhiều lời khen của các bạn nữ dành cho Từ Khiêm, coi ra Từ Khiêm cũng được nhiều bạn nữ hâm mộ. Cứ mãi lo nghe lén chuyện của các bạn nữ mà Hứa Tĩnh Giai đã hoàn toàn bỏ quên cả trận đấu, cho đến khi các bạn nữ đột nhiên hét lớn, Hứa Tĩnh Giai vẫn chưa biết có chuyện gì xảy ra thì đã bị đại thần nhanh chóng kéo mạnh ôm vào lòng.

Hứa Tĩnh Giai có chút mơ màng ngẩng đầu nhìn Từ Trạch. Anh lãnh đạm, mày cau nhẹ nhưng chung quy vẫn là vẻ lạnh lùng đó. Anh quét mắt một lượt xung quanh, sau đó mới nhìn xuống Hứa Tĩnh Giai, anh trầm giọng hỏi.

"Có sao không?"

Hứa Tĩnh Giai chỉ máy móc lắc đầu. Cô vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra..

Đại thần cứ mãi ôm Hứa Tĩnh Giai như vậy, cho đến khi Hứa Tĩnh Giai quá xấu hổ khi bị nhiều người nhìn, cô chỉ ngại ngùng, dùng giọng nói nhỏ nhất có thể để nói với Từ Trạch.

"Sur huynh.....anh buông em ra đi, nhiều người nhìn như vậy..."

Từ Trạch nhìn Hứa Tĩnh Giai, anh nhếch mép cười, tay xoa sau đầu cô nhưng cũng chịu buông ra. Hứa Tĩnh Giai coi như định thần lại một tí, lúc này mới biết khi này là xảy ra chuyện gì. Cũng chỉ vì tranh giành bóng quá hăng, nên khi các bạn học ở Từ Khánh lúc thấy bóng vào rồi bị lệch nên bóng bị văng ra ngoài, đúng lúc là trái bóng ấy bay thẳng đến gần chỗ của Hứa Tĩnh Giai. May mắn rằng trái bóng ấy không trúng bạn học nào cả. Bọn người Từ Trạch đứng xem cho đến khi trận bóng kết thúc, mới rời khỏi.

Lúc này đã quá giờ ăn trưa, mọi người quyết định đi một chỗ gần trường để ăn vì ai cũng đã đói. Cho đến lúc quay lại cũng đúng lúc bên đội kịch gọi Hứa Tĩnh Giai qua. Từ Trạch muốn đưa Hứa Tĩnh Giai qua sân khấu nên hai người tách khỏi đám người Lục Thương.

Lúc này Hứa Tĩnh Giai vừa đến, bên đội phục trang đã lôi kéo Hứa Tĩnh Giai khỏi tay đại thần đi mất. Kết quả Hứa Tĩnh Giai còn chưa tạm biệt đại thần, nghĩ đại thần sẽ rời đi, nên Hứa Tĩnh Giai sau đó chỉ nghiễm túc chọn lựa trang phục cho các bạn diễn. Mãi cho đến khi cách giờ trình diễn 30 phút. Hứa Tĩnh Giai từ bên trong hậu trường đi ra ngoài, cô muốn gọi một cuộc điện thoại cho đám Dương Linh, thông báo cùng qua xem kịch, ấy vậy mà Hứa Tĩnh Giai không ngờ đại thần cư nhiên là vẫn còn ở đây. Anh vẫn còn đang góp ý chỉ đạo mọi người điều chỉnh sân khấu.

Từ Trạch đáng người cao ráo, luôn mặc chiếc áo sơ mi trắng quen thuộc. Có lẽ vì trong hội trường khá nóng nên anh đã cởi chiếc áo khoác đen dài ra. Hai ống tay áo được vén lên cao, hai hàng nút ở cổ cũng được mở. Trông vô cùng tùy tiện nhưng lại không mất đi vẻ thanh tao. Khuôn mặt anh không có biểu hiện gì nhiều ngoài sự lạnh lùng vốn có. Anh đứng đó cùng với một vài người, vẻ mặt chuyên tâm của anh trở nên thu hút hơn bao giờ hết. Thì ra đại thần còn có một vẻ mặt như vậy mà cô lần đầu tiên được thấy.

Đột nhiên Hứa Tĩnh Giai cảm thấy ấm lòng lại rung động đến lạ lùng. Từ Trạch vì Hứa Tĩnh Giai mà ngay cả một ngày nghỉ cũng muốn giúp cô trong công việc, tuy việc này cũng không quá mệt nhọc, nhưng với người bận rộn như Từ Trạch, Hứa Tĩnh Giai cảm thấy vừa xót vừa thích.

Hứa Tĩnh Giai lảng lảng đi đến gần Từ Trạch. Từ Trạch đang mãi nghe chàng trai đứng kế bên nói, nhưng không hiểu sao anh dường như nhận ra một tín hiệu nào đó, ngẩng đầu đã thấy Hứa Tĩnh Giai đang đi về phía này. Từ Trạch nhếch mép cười, đợi Hứa Tĩnh Giai lại gần, cũng không quên nắm lấy tay Hứa Tĩnh Giai. Anh lãnh lạnh hỏi một câu.

"Có lạnh không?"

Sờ đi Từ Trạch hỏi như thế, là do không thấy Hứa Tĩnh Giai mặc áo khoác trong khi bàn tay đã lạnh cóng. Nhưng mà Hứa Tĩnh Giai chỉ cười rồi lắc đầu.

Từ Trạch liền lên tiếng "Dừng một lát!"

Khiến cho anh chàng đang nói liền ngừng lại, nhìn Từ Trạch với con mắt vô cùng không hiểu ý tứ. Anh ta lại nghĩ Từ Trạch có ý kiến về chỗ mà anh ta đang nói, lại không ngờ Từ Trạch nhanh chóng bước chân đến hàng ghế dành cho khán giả, cầm lấy chiếc áo khoác, sau đó đi lại và vô cùng tự nhiên khoác lên người Hứa Tĩnh Giai, còn bổ sung thêm một câu.

"Cẩn thận bị cảm lạnh!"

Những người xung quanh đều là một vẻ ngơ ngác mù mịt "...."

Hoá ra đại thần khi yêu đương là như thế này!

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Sắp đến giờ ra sân, Từ Khiêm nhanh chóng thay áo sau đó cùng đồng đội ra ngoài. Ánh mắt anh lướt qua vị trí của đội, chỗ ngồi của anh xuất hiện một số chai nước. Lúc đó không hiểu sao anh lại mong muốn người nào đó cũng đến xem mình thi đấu, ánh mắt anh lướt vội trong đám đông đang reo hò cổ vũ, anh đã nhìn mấy lần, nhưng vẫn không thấy khuôn mặt nhỏ xinh của người con gái ấy. Lòng anh có một chút nặng trĩu, tất cả mọi sự buồn phiền bị dồn nén đều được anh trút xả ra trong trận đấu này, đây chỉ là trận đấu giao hữu hằng năm giữa hai trường, mặc dù không cần quá nhiều quy tắc, nhưng không hiểu sao anh lại chơi trận này rất nghiêm túc, kéo theo không khí của trận đấu từ vui vẻ chuyển sang gay gắt tranh đoạt điểm.

Khi anh để đối phương ghi điểm, cũng chính là lúc anh nhìn thấy Hứa Tĩnh Giai. Anh vui vẻ phấn chấn, nhưng cũng không được lâu. Từ Khiêm nhìn Hứa Tĩnh Giai được Từ Trạch bảo vệ, Hứa Tĩnh Giai ngại ngùng nép vào trong ngực của Từ Trạch.

Hoá ra như anh mong ước, người con gái ấy đã đến xem anh thi đấu, nhưng lại đi cùng người đàn ông của cô ấy.

Chậm một bước, cũng giống như chậm cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Lúc Hứa Tĩnh Giai và Từ Trạch bước ra từ hậu trường, các bạn sinh viên đã đến đông kín cả hội trường. Cô còn có thể thấy vài bạn trong đội kịch đang gấp rút tìm thêm ghế để cho các bạn sinh viên khác ngồi. Hứa Tĩnh Giai cùng đại thần đến chỗ Giang Lục, bọn họ có dành chỗ cho hai người. Trùng hợp là ba ghế ngồi tiếp theo của hai ghế trống đó lần lượt là Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy. Bọn họ còn háo hức vẫy tay với Hứa Tĩnh Giai.

Hứa Tĩnh Giai "..."

Sao lại khéo như thế? Hứa Tĩnh Giai còn dự định lấy lí do ngồi cùng bạn cùng phòng để thoái lui, mà ba con người đó lại trùng hợp ngồi ở đó như vậy, Hứa Tĩnh Giai chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Thế là Hứa Tĩnh Giai và Từ Trạch sau khi đã ngồi xuống dãy ghế, hội trường lúc này vừa khóp tất hết tất cả đèn, những âm thanh xôn xao khi nãy đã dần yên ắng hơn. Trên sân khấu lúc này màn đã được kéo ra, xuất hiện dàn cảnh. Trong suốt vở kịch diễn ra, Hứa Tĩnh Giai vẫn để ý rằng đại thần vô cùng nghiêm túc xem, cũng vô cùng nghiêm túc không buông tay cô một khắc nào.

Chính vì đây là vở kịch bị, thế nên khi kịch đến màn kết, trong hội trường cũng có nhiều tiếng khóc thút thít, ngay cả Dương Linh ngồi bên cạnh Hứa Tĩnh Giai cũng sụt sướt vô cùng. Buổi tối sau khi thấp lửa tại sân trường, cũng là lúc pháo hoa bắn kết thúc, Hứa Tĩnh Giai sẽ cùng ba người Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy hẹn nhau cùng đi ăn. Còn lúc này khi người trong hội trường đã tan bót, bên đội kịch có tổ chức tiệc nho nhỏ, Hứa Tĩnh Giai phải tham gia.

Đám người Dương Linh rời đi trước, sau đấy mới đến đám người đại thần rời khỏi.

Dương Linh vẫy tay hướng cô nói lớn.

"Giai Giai, nhớ đứng giờ nhé!"

Hứa Tĩnh Giai nở nụ cười gật đầu.

Từ Trạch dự định sẽ ở lại cùng tham gia tiệc với Hứa Tĩnh Giai, nhưng anh có một số việc cần giải quyết, thế nên chỉ đành đi cùng bọn người Giang Lục.

Từ Trạch vẫn luôn là khuôn mặt lạnh nhạt đó, giọng nói lại vô cùng mềm mại, anh nói.

"Lát nữa tôi đến đón em"

Hứa Tĩnh Giai nhìn mọi người lần lượt rời đi, đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng nữa, cô mới thở một hơi, quay đầu tiến vào phía trong.

Hứa Tĩnh Giai tiến vào trong hậu trường, mọi người đang bận rộn thu xếp sân khấu, các bạn diễn lần lượt thay đồ sau đấy nhanh chóng tẩy trang. Còn Hứa Tĩnh Giai cùng với một nhóm nhỏ khác bày đồ ăn cùng nước uống. Đến khi mọi người tập trung đông đủ, những tiếng pháo nhỏ cùng lời nói chúc mừng vang lên cùng một lúc. Vì một buổi diễn hôm nay mà bao tuần qua mọi người đã rất vất vả. Không còn ai có dáng vẻ bận rộn đến không thể nói chuyện nữa, thế nên bọn họ đều thoải mái hát hò, nhảy cùng nhau trong lúc này. Hứa Tĩnh Giai không tham gia cuộc vui của mọi người, chỉ lẳng lặng đứng nhìn mọi người vui vẻ. Cũng là do Hứa Tĩnh Giai chưa bao giờ có cuộc vui như bọn họ, nên bản thân Hứa Tĩnh Giai có chút không quen. Hứa Tĩnh Giai chỉ mãi ngắm bọn họ vui vẻ, bản thân cũng vui theo, lại không hề để ý từ khi nào đã có một người đứng ở bên cạnh.

Lớp trưởng ưu tú Trần Ngự ấy vậy mà tiến gần đến đứng cạnh Hứa Tĩnh Giai. Tay của hắn cũng cầm một ly nước giống cô. Hắn chậm rãi đưa ly nước lên miệng uống, lại vô cùng từ tốn nói "Lát nữa tôi có thể gặp riêng cậu một lát không?" Khiến cho Hứa Tĩnh Giai vốn đang mơ màng lại bị giật mình không ít, theo bản năng ngơ ngác nhìn hắn gật đầu.

Nội tâm Trần Ngự mừng rỡ không ít, tuy hắn không thể hiện ra ngoài mặt, nhưng trong lòng hắn lại nhộn nhạo vui mừng.

Hai người cứ đứng như thế, cho đến khi bữa tiệc trôi qua hơn một nửa. Hứa Tĩnh Giai bị Trần Ngự dắt đi mất mà không một ai để ý đến hai người bọn họ cả. Mọi người cứ mãi theo cuộc vui của mình, cho đến khi bị người nào đó phá hỏng. Người không hiểu chuyện đó không ai khác lại chính là đại thần cao cao tại thượng Từ Trạch.

Bọn họ mới đầu cũng khá bất ngờ khi Từ Trạch lại đến, vì lúc kịch kết thúc, bọn họ cũng đã ngờ ý bảo đại thần ở lại, nhưng anh lại nói có việc bận nên cũng không ai níu kéo anh nữa, ai cũng biết con người đại thần chính là bận rộn, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, mọi người cũng hiểu một phần, chắc là muốn đến đón Hứa Tĩnh Giai, người ở trong Gia Thiên ai chẳng biết đại thần Từ Trạch cùng nữ thần trong veo Hứa Tĩnh Giai hẹn hò cơ chứ. Nhưng vấn đề sẽ chẳng có gì to tát nếu đại thần đến đón người, mà vấn đề lại là người đại thần muốn đón không có ở đây....

Thế là cuộc vui của mọi người bị gián đoạn, thay vào đó mọi người chuyển sang đi tìm Hứa Tĩnh Giai giúp đại thần.

"Khi này tôi còn thấy Giai Giai còn đứng ở bên đó cơ mà, hay là cô ấy đi vệ sinh rồi?"

"Tôi đã vào nhà vệ sinh rồi, không có người nào ở trong đó cả?"

"Phía trong hậu trường thì sao?"

"Đã xem một lượt rồi, không có!"

Không hiểu sao lúc này không khí trở nên tệ hết sức, bọn họ đã tìm mọi góc ngách ở hội trường, nhưng vẫn không thấy Hứa Tĩnh Giai đâu. Mọi người có thể cảm nhận được sự khó chịu đang được lan toả từ người đại thần kia, vô cùng khó chịu. Bọn họ chỉ thấy khuôn mặt anh dù bình tĩnh, tay nhấn số trên màn hình gọi đi vài cuộc, chắc là gọi cho Hứa Tĩnh Giai, mỗi lần nhấn gọi là tâm trạng của đại thần lại đi xuống một chút. Ánh mắt trở nên lạnh lùng và sắc lạnh cực kì.

"Tĩnh Giai có ở chỗ bọn em không?"

"Được, tôi biết rồi!"

Anh tắt điện thoại, nói một câu tạm biệt sau đó rời khỏi.

"Mọi người cứ tiếp tục đi, tôi không làm phiền nữa!"

Chỉ khổ thân mọi người, còn ai có tâm trạng mà tiếp tục nữa chứ?!

Từ Trạch đi vài nơi xung quanh, hy vọng có thể tìm thấy được Hứa Tĩnh Giai ở gần đó. Tuy nhiên, anh gần như đi khắp cái trường lớn như vậy, cũng không thấy Hứa Tĩnh Giai đâu cả. Đến lúc Từ Trạch thật muốn gọi cho cảnh sát huy động lực lượng tìm người, thì khoảnh khắc anh lấy điện thoại ra, lại thấy trên màn hình hiển thị người gọi đến là Hứa Tĩnh Giai. Từ Trạch không do dự một giây nào mà bắt máy. Điện thoại vừa thông, Từ Trạch đã lên tiếng.

"Em đang ở đâu?"

"Đứng yên ở đó, tôi qua đón em!"

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Đám người Giang Lục đi dạo vài vòng giết thời gian, đến lúc nhận ra vở kịch sắp bắt đầu, thời gian tính toán không sai biệt lắm là khoảng nửa tiếng nữa, Tiểu Lục Tôn nhìn đồng hồ hồi thúc mọi người.

"Các anh, chúng ta mau qua hội trường đi!"

Lục Thương nhìn đồng hồ trên tay, anh nhẹ cau mày nói "Còn sớm mà? Sao lại muốn qua đó?"

Tiểu Lục Tôn cười một cái xảo trá nhìn mọi người.

"Đi dành chỗ cho Trạch Gia ca và Từ tẩu!"

"Lát nữa đến cũng dành chỗ cho bọn họ được! Không cần lo lắng thái quá!" Lục Thương hất tay nói.

"Dành chỗ thì tất nhiên là được, nhưng dành xong lại không có ai ngồi thì mới đáng lo!"

Khương Từ Minh lạnh nhạt lên tiếng "Là thế nào?"

"Các anh không nhớ là còn bạn cùng phòng của Từ tẩu à? Không chừng lại bị bọn họ lừa Từ tẩu đi mất!"

Giang Lục liền hùng hục khí thế "Đi! Đi dành em dâu thôi!"

Lập tức mọi ánh mắt xem thường đều tập trung về phía Giang Lục. Anh ta nhún vai bất đắc dĩ "Mọi người có cao kiến gì? Không phải trực tiếp đến cướp người là được sao?"

Khương Từ Minh cho anh ta một cái liếc xéo, nhẹ nhàng cho hai chữ "Lỗ mǎng!"

Tiểu Lục Tôn với vẻ đắc ý đồng dạng nói "Em có một ý kiến, khả năng Từ tẩu không bị bắt đi mất lên đến 99%, mọi người có muốn nghe không?"

Đồng loạt bọn họ đều gật đầu. Tiểu Lục Tôn lại càng đắc ý hơn, trông mũi cậu lúc này như dài ra cả tấc.

"Lôi kéo bạn cùng phòng của Từ tẩu ngồi cùng, chắc chắn Từ tẩu không có cơ hội thoát."

Đây, thế nên vì sao lại có sự trùng hợp đến như vậy, tất cả là do âm mưu của đám người lưu manh này!

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Từ Khiêm không tham gia tiệc ở bên đội kịch, mà anh đi ăn uống cùng bên đội bóng, suốt bữa ăn anh đều có cảm giác không an lòng, thế nên rời đi trước, mục đích là muốn ghé qua nhìn Hứa Tình Giai một chút. Lúc anh đến, chính xác là lúc mọi người đang náo loạn tìm Hứa Tình Giai. Anh thấy Từ Trạch có bao nhiêu nghiêm túc, bao nhiêu chân thành, bao nhiêu lo lắng, đều có thể thấy được rõ ràng. Mặc dù vẫn là khuôn mặt lạnh nhạt đó, nhưng Từ Khiêm lại thấy rõ, rất rõ ràng cái tình cảm của Từ Trạch. Anh đã từng hy vọng Từ Trạch có thể phụ Hứa Tình Giai, nhưng với tình cảnh này, anh có thể chắn chắn rằng.....Từ Khiêm không còn cơ hội nữa.

Hôm nay là giáng sinh, tuy không lạnh như mọi năm, nhưng nội tâm anh là một cỗ lạnh lẽo, lạnh đến mức có thể đóng băng lòng anh. Từ Khiêm lặng lẽ rời đi.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.3*~~~~

Giang Lục gấp một miếng thịt nướng cho vào miệng, anh ta vừa nhai vừa nói "Này, ai đó gọi cho Trạch Gia đi, sao mãi vẫn chưa thấy dẫn em dâu đến vậy?"

Tiểu Lục Tôn cau mày, đứng dậy ngăn cản Lăng Tự đang muốn lấy điện thoại ra gọi đi một cuộc cho Từ Trạch, Lục Tôn đồng dạng nói.

"Anh không cần gọi đâu!"

Lăng Tự vẫn chưa hiểu ý của Lục Tôn, anh mơ màng hỏi.

"Sao lại không?"

Tiểu Lục Tôn men say, càu cau mày khó chịu hơn, giọng nói cũng hơi thở tràn đầy mùi rượu.

"Các anh chảnh tí thế nào! Các anh phải để không gian riêng tư cho Trạch Gia ca nữa chứ! Thật sự!!!! Muốn anh ấy độc thân hoà thượng như chúng ta sao?"

Lăng Tự nhếch mày "Hoà thượng thì đã sao?"

"Hoà thượng thì khó kết, lúc nào cũng bù đầu với công việc rồi kéo theo chúng ta, để anh ấy yêu đương cho bận rộn đi, chứ lại rảnh rồi chúng ta chỉ một thêm!"

Lăng Tự cười phá lên thật lớn "Không nghĩ tiểu Lục Tôn khi say thì não mới hoạt động. Anh thắc mắc không biết có nên cho em uống rượu hằng ngày không!"

Đột nhiên lúc này Giang Lục lại không hiểu sao phun hết rượu đang uống lên áo của Tiết Tiểu Khôn, mọi người nhìn qua, thấy Giang Lục là đang nghe điện thoại, không biết chuyện gì khiến anh ta lại lỡ mồm phun rượu khắp nơi như thế. Cho đến khi nghe Giang Lục nói.

"Em dâu đột nhiên mất tích rồi!"

Đồng loạt 5 người còn lại đều đứng dậy, ngay cả Tiết Tiểu Khôn đang cau có vì bị phun vào người cũng lập tức đứng dậy.

Lục Thương là người lên tiếng trước "Này Giang Lục, nói cho rõ đi, cái gì mà mất tích?"

Giang Lục vỗ vào hai má cho tỉnh táo một tí, sau đó lại dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc nói "Em dâu không tìm thấy đâu cả."

Lục Tôn ngơ ngác "Ồ thế không phải hai người họ....."

Lục Thương cau mày chen ngang "Chúng ta mau đi tìm cùng Trạch Gia đi."

Khương Từ Minh khuôn mặt lạnh nhạt cất tiếng "Lâu như vậy Trạch Gia còn không thấy, trực tiếp báo cảnh sát!"

Lăng Tự "...." phản ứng của các người thật dữ dội!

Bạn đang đọc truyện *Thước Dục Trắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Hứa Tình Giai đi vài vòng gần đài phun nước, lúc này mới để ý đến chiếc điện thoại đang rung lên liên tục. Hứa Tình Giai lấy ra thì thấy Đường Phân

đang gọi đến, Hứa Tĩnh Giai vừa bắt máy, giọng nói rất lớn đã truyền đến. Khiến Hứa Tĩnh Giai phải đưa điện thoại ra xa.

"Hứa Tĩnh Giai! Cậu đi đâu mà không bắt máy vậy hả? Đại thần đang lục tung cái đội kịch lên rồi, thiếu điều lục tung cả cái trường để tìm cậu nữa thôi!..."

Đầu dây bên kia im lặng một chút, chính là giọng nói dịu ngọt của Tống Vy "Kiềm chế một chút! Đừng lớn giọng với Giai Giai!"

"Cậu đang ở đâu? Sao lại không bắt máy? Cậu có biết nhiều người lo lắng lắm không? Cậu gọi lại cho đại thần đi, anh ấy kiếm cậu mà loạn hết lên rồi!"

Hứa Tĩnh Giai chỉ dùng giọng nhỏ nhất có thể để nói "Tớ biết rồi, lát gặp các cậu sau."

Sau đó Hứa Tĩnh Giai tắt máy, cuộc gọi vừa kết thúc, trên màn hình đã hiện ra rất nhiều thông báo cuộc gọi. Của đại thần 18 cuộc gọi nhờ, Dương Linh và Đường Phân là 7 cuộc. Hứa Tĩnh Giai nhấn vào số Từ Trạch gọi đi. Điện thoại vừa thông, đã truyền đến giọng nói gấp gáp của đại thần.

"Em đang ở đâu?"

"Em đang ở đài phun nước phía tây."

"Đứng yên ở đó, tôi đến đón em."

Sau đó truyền đến những tiếng "tút TUT TUT...."

Hứa Tĩnh Giai cất điện thoại vào trong túi, cô ngồi xuống ghế dài bên cạnh. Bỗng nhiên lúc này những bông tuyết xuất hiện, rơi trúng trên chóp mũi của Hứa Tĩnh Giai, những bông tuyết mát lạnh khiến cô rung mình. Ngồi một lát không lâu lắm, Hứa Tĩnh Giai đã nhìn thấy đại thần từ đằng xa đi lại.

Từ Trạch mặc chiếc áo khoác dài màu đen, anh đi đến, hai tay đang cho vào túi lúc này đưa đến nắm lấy hai tay của Hứa Tĩnh Giai. Anh mềm mại hỏi.

"Đội có lâu không?"

Hứa Tĩnh Giai lắc đầu, nhìn thấy anh nắm tay, lâu lâu còn vuốt nhẹ, cô ngược nhìn đại thần. Quần áo anh đã nhiễm nhiều bông tuyết, ở trên tóc còn có một lớp tuyết mỏng, khuôn mặt anh dù không biểu hiện gì cả, nhưng cả khuôn mặt trắng toát không có một chút huyết sắc. Khiến Hứa Tĩnh Giai nhớ đến những lời nói khi này của Đường Phân.

"Đại thần vì tìm cậu mà chạy loạn lục tung cả trường lên rồi..."

Anh đã đi tìm cô sao?

Hứa Tĩnh Giai đột nhiên cảm thấy bản thân thật có lỗi. Anh vì cô mà làm nhiều chuyện cảm động như vậy, thế mà trong lòng cô vẫn cứ mãi để tâm chuyện anh vẫn chưa tỏ tình. Lúc này Hứa Tĩnh Giai đột nhiên hiểu ra một vài chuyện. Tình cảm không thể đo lường bằng một vài câu nói, những gì anh làm cho cô còn không đáng quý sao? Hơn nữa tính anh vốn đã kiêu kì, anh chỉ thể hiện bằng hành động, vậy mà chính cô lại không hiểu chuyện như vậy.

Hứa Tĩnh Giai cảm nhận được đôi mắt của mình dần ảm lên, cô vùng tay ra khỏi bàn tay của Từ Trạch, sau đó áp tay của mình lên hai má của Từ Trạch, rất lạnh! Khoảng cách giữa hai người lúc này cũng rất gần, Hứa Tĩnh Giai nhỏ giọng nói.

"Em đột nhiên rất muốn ăn canh gà hầm sâm anh làm, chúng ta về nhà anh có được không?"

Có lần vì quá bận với bên đội kịch, Hứa Tĩnh Giai không ăn uống đúng giờ còn rất hay ngủ khuya, Từ Trạch tối hôm đó tự tay làm canh gà hầm sâm mang sang cho Hứa Tĩnh Giai. Cũng vì vậy mà Hứa Tĩnh Giai mới biết đại thần có một chút tay nghề nấu ăn.

Từ Trạch chỉ nhếch mép cười, sau đó anh cũng đồng ý gật đầu.

Hai người nắm tay cùng nhau đi về phía cổng trường. Trời càng lúc càng lạnh hơn, Hứa Tĩnh Giai lại càng dính sát vào người Từ Trạch. Lúc đi qua sân lớn của trường, Hứa Tĩnh Giai nhìn thấy các bạn sinh viên đang thấp lửa, lúc lửa đã cháy rực rỡ, trên bầu trời liền xuất hiện tiếng nổ của pháo hoa. Từ Trạch và Hứa Tĩnh Giai cùng dừng lại, cùng nhau nhìn ngắm pháo hoa trên bầu trời. Hai người chẳng nói một lời nào, cho đến khi tiến lên xe. Vốn Hứa Tĩnh Giai nghĩ Từ Trạch sẽ lái xe về hướng nhà anh, nhưng lúc này lại rẽ sang một hướng khác, khiến Hứa Tĩnh Giai khó hiểu liền quay sang hỏi anh.

"Không phải là sẽ về nhà sao?"

Hứa Tĩnh Giai nhìn một bên khuôn mặt của đại thần, thấy anh chẳng có một chút nào gấp gáp trả lời, đợi cho đến khi đèn đèn đỏ, anh mới đưa tay vuốt sau đầu cô, rồi từ tốn nói.

"Không phải là đã hẹn bạn cùng phòng đi ăn à? Qua chỗ đó một lát, về lại hầm canh cho em!"

Hứa Tĩnh Giai nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Từ Trạch. Trong lòng vẫn là không muốn, sở dĩ nói muốn ăn canh, chẳng qua là muốn mau chóng về nhà sưởi ấm, anh đã chạy khắp nơi như vậy.

Hứa Tĩnh Giai cúi đầu, không còn cách nào ngoài cách thuận theo đồng ý. Lúc Hứa Tĩnh Giai và Từ Trạch đến, bọn Dương Linh cũng đã đến được một

lúc, cũng đã gọi thức ăn xong xuôi. Hứa Tĩnh Giai cùng Từ Trạch bước vào, lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt, Dương Linh là người lanh tay lẹ mắt nên khi hai người bước vào đã thấy ngay, cô nàng hớn hờ vẫy tay hướng hai người gọi.

"Giai Giai, bên này!"

Bọn họ ngồi ăn cùng nhau, đa phần đều là Dương Linh nhanh miệng mồm nói chuyện cùng đại thần, đại thần kiêu lời ấy vậy mà vô cùng kiên nhẫn trả lời Dương Linh. Đến khi ăn xong, lúc tính tiền đều là đại thần Từ Trạch dành trả. Dương Linh chỉ nở nụ cười chọc ghẹo, cô nói.

"Đại thần, anh đây là muốn ra mắt tụi em sao?"

Từ Trạch chỉ nhếch mép "Lần sau mời các em một bữa ở nơi khác, hôm nay anh thay mặt Tĩnh Giai trả tiền!"

Hứa Tĩnh Giai "...."

Sau đó hai người rời đi trước. Như dự tính khi nãy, hai người cùng nhau về nhà của đại thần. Đôi dép màu hồng đại thần mua cho Hứa Tĩnh Giai lần trước, được xếp ngay ngắn ở trong tủ giày. Hứa Tĩnh Giai vừa tháo giày, đã thấy đại thần đặt đôi dép ngay ngắn trước chân để cô đi vào.

Từ Trạch để áo ngoài xuống ghế sofa, anh cởi hai nút áo trước ngực, xắn tay áo lên cao, dự định sẽ vào bếp hầm canh cho Hứa Tĩnh Giai. Thế nhưng Hứa Tĩnh Giai lại nhanh chân đẩy anh ngồi xuống ghế, bảo rằng muốn vào bếp làm. Từ Trạch có một chút bất ngờ, nhưng cũng thuận theo Hứa Tĩnh Giai, anh ngồi nghỉ trên ghế, để Hứa Tĩnh Giai hầm canh trong bếp. Đến lúc Hứa Tĩnh Giai mang theo bát canh gà hầm sâm ra bên ngoài, đã thấy Từ Trạch ngủ quên ở trên ghế, Hứa Tĩnh Giai lại gần, cô ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh, cô vừa ôm hai chân vừa dựa vào lưng ghế nhưng tư thế lại quay sang hướng Từ Trạch. Cô có thể thấy được mây sắc của anh cau nhẹ, khuôn mặt vô cùng mệt mỏi. Khiến cho bản thân Hứa Tĩnh Giai cảm thấy khó chịu.

Ấy vậy mà chỉ nghĩ sẽ ngồi nhìn anh một lát, Hứa Tĩnh Giai lại mơ màng ngủ quên theo lúc nào không hay.

Lúc này đã là nửa đêm, Từ Trạch tỉnh dậy, xoay người liền có thể cảm nhận được Hứa Tĩnh Giai ở bên cạnh, trán cô dựa vào một bên vai của anh. Người cô rút trông thật nhỏ nhắn. Tất nhiên là Từ Trạch sẽ lợi dụng cơ hội này để ôm lấy Hứa Tĩnh Giai. Hợp người hợp cảnh mà không tận dụng thì quả thật phí. Thế là Từ Trạch điều chỉnh lại tư thế cho Hứa Tĩnh Giai một chút, sau đó ôm lấy Hứa Tĩnh Giai cùng đi vào giấc ngủ.

Buổi sáng là Từ Trạch thức dậy trước, thấy Hứa Tĩnh Giai vẫn chẳng di dời tư thế, vẫn dựa vào vai Từ Trạch ngủ. Anh cảm thấy có chút đau nhức lưng cùng bả vai, quả nhiên ngủ ở ghế không phải là ý tưởng hay. Từ Trạch đưa tay nhìn đồng hồ, nửa tiếng nữa là đến giờ làm việc, nhưng khi Từ Trạch nhìn thấy Hứa Tĩnh Giai còn đang ngủ rất ngon ở bên cạnh, anh lại không nỡ đứng dậy phá hủy giấc ngủ của cô. Cứ thế Từ Trạch liền ngồi như vậy cho đến hơn một tiếng sau Hứa Tĩnh Giai mới có dấu hiệu tỉnh giấc.

Hứa Tĩnh Giai ngơ ngác ở trong lòng đại thần, vẫn là chưa tỉnh ngủ đã bị hành động của đại thần làm cho bất ngờ.

Từ Trạch đột nhiên lại hôn nhẹ lên trán cô một cái, khiến Hứa Tĩnh Giai đứng hình mất vài giây. Giọng anh vô cùng trầm, có một chút khàn, anh nói.

"Dậy rồi? Ngồi một lát rồi dậy, anh đi làm thức ăn cho em."

Rồi Từ Trạch đứng dậy, anh vào nhà tắm, còn Hứa Tĩnh Giai vẫn còn mơ màng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cho đến khi Từ Trạch từ nhà tắm đi ra vô cùng vui vẻ nhắc nhở một câu.

"Mau vào tắm đi, anh làm bữa sáng cho em."

Hứa Tĩnh Giai "..."

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

"Này, có thấy em đâu không?" Lục Thương cau mày, nhìn 5 người đàn ông chạy từ khắp phía lại gần.

5 người còn lại cũng như Lục Thương, thở hồng hộc lắc đầu.

Giang Lục vỗ ngực vài cái, khuôn mặt cau có vì khó thở, anh nói "Đã gọi cho Trạch Gia chưa?"

Tiết Tiểu Khôn gật đầu "Đã gọi rồi, nhưng không bắt máy!"

"Hắn là chưa tìm thấy người, chúng ta tìm một lần nữa đi!" Khương Từ Minh phui đi lớp tuyết dính trên áo, vừa dứt lời đã quay người rời đi.

- Lời nói nhỏ-

6 người đàn ông: Yêu cầu Trạch Gia cho chúng tôi nghỉ phép!

Từ Trạch: Lí do?

6 người đàn ông: Chúng tôi đã vì tình nghĩa bạn bè mà giúp cậu, bỏ lại cuộc vui chỉ để tìm bạn gái giúp cậu, vậy mà chúng tôi trời đông lạnh chạy đông chạy tây kiếm người, còn cậu cùng với bạn gái lại ở nhà sưởi ấm. Chúng tôi đình công!

Từ Trạch: Viết giấy đi, tôi ki!

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Ba người Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy nhìn Hứa Tĩnh Giai cùng Từ Trạch rời đi. Tống Vy nheo mắt, khuôn mặt ra vẻ nham hiểm nói.

"Tớ nghĩ hôm nay chúng ta không cần đợi cửa Giai Giai đâu!"

Đường Phân khó hiểu nhìn Tống Vy "Tại sao?"

"Cậu nghĩ đại thần dễ dàng để Giai Giai về vậy sao? Hôm nay là giáng sinh, tất nhiên là đại thần thêm thịt rồi!"

Đường Phân nhẹ cau mày, gõ một cái lên trán của Tống Vy "Cậu chỉ nói vậy, tớ tin tưởng đại thần là người đáng hoàng!"

Tống Vy bĩu môi "Cá độ đi, tối nay Giai Giai không về cậu mất 200 tệ nhé!"

Đường Phân quả quyết "Được!"

"Còn tiểu Dương thì sao? Cậu nghĩ Giai Giai có về không?"

Dương Linh cười một cái nham hiểm "Có quỷ mới tin!"

~~~~*Ở một diễn biến khác No.3*~~~~

Đám người Giang Lục vô cùng ngạc nhiên khi Từ Trạch- một con người nổi danh là đúng giờ, ấy vậy mà hôm nay đã trễ hơn 1 tiếng rưỡi rồi thì Từ Trạch mới xuất hiện.

Giang Lục dờ giọng trên ghẹo hỏi "Trạch Gia, cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?"

Từ Trạch lạnh nhạt, anh nhìn mọi người sau đó chỉ gạt đầu, bước đến hướng cửa phòng làm việc của mình.

"Này, sao không nói gì thế? Cậu rất bận à?"Giang Lục nói lớn.

Từ Trạch chỉ đề lại ba chữ "Có chút bận!" Sau đó bỏ đi vào phòng làm việc.

Giang Lục xuy một tiếng "Cậu ta thì có gì bận ngoài công việc chứ!"

Lục Thương vừa xếp tài liệu vừa lên tiếng "Ai nói chú ta không?"

Giang Lục quay sang nhìn Lục Thương, anh ta nhướn mày tỏ ý không hiểu, chỉ nghe thấy Lục Thương trả lời một câu.

"Bạn yêu đương!"

~~~~*Ở một diễn biến khác No.4*~~~~

"Trông tôi có giống bị cảm rồi không?" Từ Trạch nhìn sang Lăng Tự, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc hỏi.

Lăng Tự chỉ phì cười trả lời "Trông cậu khoẻ như trâu vậy!"

Từ Trạch cau mày, có chút khó chịu, anh không nói thêm lời nào mà chỉ rời đi.

Tiết Tiểu Khôn không hiểu tại sao Từ Trạch lại hỏi như vậy, còn có cái vẻ mặt khó chịu đó nữa, anh lại gần Lăng Tự hỏi nhỏ.

"Này, Trạch Gia sao trông có vẻ khó chịu vậy?"

Lăng Tự nhướn mày "Muốn biết?"

Tiết Tiểu Khôn gạt đầu, kéo theo mấy người còn lại cũng là một vẻ tò mò nghe Lăng Tự nói.

"Mỗi người 100 tệ!"

Tiết Tiểu Khôn cau mày "Cậu lại học cái thói của cái tên Giang Lục đấy à?"

Lăng Tự chỉ nở nụ cười, khi đã nhận tiền đủ, anh mới thông thả nói.

"Lần trước Trạch Giai bị bệnh, liền có thể được em dâu chăm sóc mỗi ngày, lần này chạy ngoài trời tuyết cả một buổi tốt vậy mà vẫn không nhiễm cảm, cậu ta khó chịu là đúng rồi!"

"Hoá ra là thế!"

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Đã sau giáng sinh được 2 tháng, hôm nay là thứ bảy, cả ba người Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy đều có việc phải về nhà, thế nên chỉ có mình Hứa Tĩnh Giai ở lại. Tất nhiên là đại thần sẽ không nỡ để Giai Giai ngủ một mình ở kí túc xá. Khi vừa tan làm, Từ Trạch liền chạy qua trường hướng kí túc xá đón Hứa Tĩnh Giai về căn hộ của anh. Vì không thấy anh báo, nên khi anh đến liền khiến Hứa Tĩnh Giai bất ngờ, nhưng rồi cô cũng thuận theo mang một số đồ dùng cùng đại thần về căn hộ của anh. Tối đó như thường lệ Hứa Tĩnh Giai cùng Từ Trạch sẽ đi dạo siêu thị, sau lại về nhà cùng nhau nấu ăn và dùng bữa. Cùng đêm hôm đó Hứa Tĩnh Giai ngủ trong phòng Từ Trạch, còn Từ Trạch thì vất vưởng ở ngoài ghế sofa.

Giữa hai người dần dần hình thành những thói quen vô thức tạo nên một sự ăn ý lạ kì. Buổi sáng khi Hứa Tĩnh Giai thức dậy, bên cạnh sẽ có một ly sữa cùng thức ăn sáng mà Từ Trạch đã làm, sau đó là một tin nhắn ở điện thoại, chỉ vồn vện vài chữ "Anh đi làm!".

Dạo này Từ Trạch đang có một dự án mới, mà lại ở quá trình gần kề hoàn thành, nên Từ Trạch vô cùng bận rộn, đến cả ngày chủ nhật cũng không thể ở bên Hứa Tĩnh Giai. Thế nên Hứa Tĩnh Giai sau khi ngủ dậy sẽ bắt đầu thói quen đó là chạy bộ vào buổi sáng sớm. Trời hôm nay vẫn còn đông tuyết, thời tiết âm 2 độ C. Hứa Tĩnh Giai chọn một bộ đồ kín đáo một chút, sau đó ra khỏi căn hộ.

Hứa Tĩnh Giai đã lâu rồi không chạy ở công viên gần trường, nên lần này Hứa Tĩnh Giai quyết định sẽ chạy ở đó, nhưng từ nhà đại thần ra đến công viên thì không gần chút nào. Cô chạy được một đoạn, thì thấy bóng dáng một ông cụ đang ngồi co rút vì lạnh ở vệ đường, Hứa Tĩnh Giai chạy lại muốn xem ông một chút, nhưng với trí nhớ khá tốt của Hứa Tĩnh Giai thì cô nhận ra đây là người mà cô đã từng gặp.

Phải! Cô đã từng gặp ông cụ này rồi. Là mấy tháng trước chạy bộ ở công viên cũng đã gặp ông. Nhưng sao ông lại ngồi đây nhỉ?

Hứa Tĩnh Giai nhú mày, lại gần muốn đỡ ông dậy.

"Ông ơi, ông không sao chứ ạ?"

Lúc này ông cụ ngẩng đầu, ánh mắt buồn rầu khi nhìn thấy Hứa Tĩnh Giai thì sáng rực. Ánh mắt ông toát lên vẻ mừng rỡ khi nhận ra người vừa cất tiếng là ai, miệng không ngừng nói, vẻ ngạc nhiên "Tiểu Thỏ à? Là con à?"

Tiểu Thỏ? Là đang gọi cô à? Cô nhớ không nhầm lúc trước ông cũng gọi cô như thế.

Hứa Tĩnh Giai niềm nở gật đầu, cô nở nụ cười "Là cháu đây!"

Ấy vậy mà giọng của ông cụ có chút hờn dỗi "Ta vẫn luôn ngồi ở công viên tìm con. Con lại lâu vậy không đến tìm ta!"

Hứa Tĩnh Giai lúng túng "Cháu không nghĩ ông sẽ tìm cháu.....nhưng sao ông lại ngồi đây? Ông lại lạc mất cháu trai à?"

Ông cụ lắc đầu "Hôm nay ta đi một mình, thằng cháu trời đánh đó tuần này lại bỏ rơi ông già ta đây!"

Hứa Tĩnh Giai bật cười, cô chợt nhớ đến ông nội ở nhà cũng hay giận dỗi là bộ dạng như thế, dáng vẻ này của người già thật giống nhau!

Hứa Tĩnh Giai dịu dàng nói "Cháu đưa ông về nhé!"

Ông cụ gật đầu, vẻ hờn hờ nói "Được được, tiện thể cháu đến nhà ta chơi luôn đi. Cháu biết nhà ta, sau này có thể đến chơi với ta rồi!"

Hứa Tĩnh Giai cùng ông cụ gọi taxi ở bên đường, ông đọc địa chỉ cho tài xế, thoáng chốc chiếc xe liền chạy đi. Ông cụ trông thật vui vẻ, miệng không ngừng đồ đồ suốt đường đi, mãi cho đến khi tới biệt thự dành cho tư nhân, nơi mà ông ở, ông cũng vẫn phấn khích kể chuyện cho Hứa Tĩnh Giai nghe.

Vì gia cảnh nhà Hứa Tĩnh Giai cũng thuộc hàng thượng lưu, thế nên đến một nơi như biệt thự tư nhân như thế này đã trở nên rất đối bình thường đối với Hứa Tĩnh Giai. Nhưng điều khiến Hứa Tĩnh Giai ngạc nhiên là, biệt thự rộng lớn như thế, một mình ông cụ là chủ, lại có cả trăm người hầu, họ đều giữ phép tắc cẩn thận chỉ chuyên tâm làm việc, không phát ra một tiếng động nào cả, ngay cả khi họ lau dọn hay bước đi. Hứa Tĩnh Giai cũng hiểu được một phần, vì ông nội ở nhà không thích ồn ào, chắc có lẽ ông cụ cũng như thế.

Thế là buổi sáng chạy bộ của Hứa Tĩnh Giai, lại bị đổi thành cùng ông cụ bồi trà nghe ông kể chuyện. Hứa Tĩnh Giai cùng ông cụ ngồi ở khu vườn có nhà kính ở phía sau biệt thự. Ông kể rất nhiều về chiến tích cùng thời trẻ khi còn tham gia quân ngũ, uy lực của ông lúc đó rất lớn, vì tuổi trẻ mà đã lên đến quân hàm đại tá, bây giờ trong quân khi nhắc đến tên ông còn phải rút khí nể phục 10 lần.

Thế mà ngồi nghe ông nói, chói lát ánh nắng đã lên đến đỉnh đầu, ánh nắng nhàn nhạt trong ngày còn đông cũng khá là dễ chịu, ấy vậy mà ông cụ lại

muốn vào nhà để Hứa Tĩnh Giai tránh đi ánh nắng. Cô cũng thuận ý chiều theo ông cùng vào nhà, ông vui vẻ vừa đi vừa nói.

"Lát nữa cháu ta về, cháu cùng ở lại ăn cơm với ta nhé!"

Đúng lúc Hứa Tĩnh Giai cũng muốn đồng ý, thì điện thoại trong túi lại vang lên, Hứa Tĩnh Giai lúng túng nhìn ông rồi ra chỗ khác nghe điện thoại, là đại thần gọi tới. Giọng anh nhàn nhạt truyền đến.

"Đã ăn gì chưa?"

Hứa Tĩnh Giai nhẹ mím cười trả lời "Vẫn chưa!"

"Anh qua chỗ em rồi cùng đi ăn!"

Hứa Tĩnh Giai vội vàng lên tiếng "Không cần!"

Đạo này Hứa Tĩnh Giai vẫn luôn thấy các anh Lục Thương cùng tiểu Lục Tôn than vãn mệt mỏi vì phải tăng ca, mấy hôm trước Giang Lục còn nhắn tin với Hứa Tĩnh Giai kể khổ, bảo rằng đại thần ép khô bọn họ đến mất mạng rồi. Đại thần và bọn họ bận bịu như thế, Hứa Tĩnh Giai cũng không muốn đại thần phí nhiều thời gian với cô chỉ để đi ăn một bữa trưa.

Hứa Tĩnh Giai chỉ nhẹ nhàng nói "Em mua thức ăn qua tìm anh, có được không?"

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, cũng truyền đến tiếng trả lời, chỉ một chữ "Được!" Không lạnh không nhạt.

"Vậy em đi mua đồ ăn rồi qua công ty."

Đợi bên kia đồng ý, sau đấy Hứa Tĩnh Giai tắt máy. Rồi quay sang hướng ông cụ áy náy xin lỗi. Cô chỉ thấy vẻ mặt ông trông thật thất vọng cùng buồn bã, cuối cùng Hứa Tĩnh Giai mềm lòng chỉ đành tha hiệp, sau khi ăn cơm cùng đại thần xong sẽ quay lại chơi cùng ông cụ.

Thế là Hứa Tĩnh Giai rời khỏi biệt thự cùng tài xế của ông cụ. Hứa Tĩnh Giai muốn bắt taxi nhưng vì đây là chỗ của tư nhân, người ngoài không thể tự tiện ra vào, chính vì vậy Hứa Tĩnh Giai chỉ còn cách nghe theo sự phân phó của ông cụ, để tài xế của ông chờ đi.

Hứa Tĩnh Giai chỉ dám làm phiền tài xế của ông cụ đến nhà hàng Tây Hinh, sau đó mua thức ăn rồi một mình cô gọi taxi đến công ty Từ Hoàng.

Hứa Tĩnh Giai không chỉ mua một phần cho Từ Trạch mà còn mua thêm cho mọi người. Lúc Hứa Tĩnh Giai đến, Từ Trạch phải xuống đón Hứa Tĩnh Giai, đợi cả hai người lên thì cả hai tay Từ Trạch đều cầm túi lớn túi nhỏ. Anh đi đến để thức ăn lên bàn lớn, mọi người đều ngạc nhiên, không tránh khỏi vui mừng. Bọn họ liền vứt công việc sang một bên cùng tranh nhau đồ ăn.

Giang Lục khuôn mặt như nước mắt nước mũi ròng rã nói "Em đâu, em thật tốt! Vậy mà không bỏ quên bọn anh!"

Tiểu Lục Tôn cầm một hộp thức ăn, cậu hôn một cái lên hộp, hướng Hứa Tĩnh Giai nói lớn "Từ tẩu, I love you 3000."

Hứa Tĩnh Giai bật cười, trông mỗi người bọn họ đều bận tới nỗi quần áo đều có nếp nhăn. Hứa Tĩnh Giai cùng bọn họ nói chuyện một lát thì đại thần muốn Hứa Tĩnh Giai cùng vào phòng làm việc của anh để ăn cơm. Lúc Từ Trạch cùng Hứa Tĩnh Giai chuẩn bị rời đi thì bất ngờ lại có một vị khách lại đến.

Cửa phòng làm việc bị mở ra, thu hút sự chú ý của mọi người trong căn phòng, lấp ló sau cánh cửa là khuôn mặt nhỏ bé đang cười, nhưng khi thấy mọi người đang dùng bữa thì khuôn mặt vui vẻ lại trở nên cứng đờ. Cô nàng có chút ỉu xiu bước vào, trên tay chính là khay nệ mấy túi thức ăn.

Mọi người:.....

Bỗng lúc này có một tiếng nói được cất lên "Từ Thy? Em đang cầm gì vậy? Trông có vẻ nhiều nhí?" Là giọng nói của Giang Lục, anh ta đang gặm một cái đùi gà, sau lại để xuống lại gần Mộc Từ Thy, xách hộ cô nàng những chiếc túi.

Cô nàng như có chút uỷ khuất lại như rất kiên cường bảo rằng "Em mua đồ ăn cho mọi người, không nghĩ là mọi người đã có thức ăn rồi!"

Giang Lục nhếch mép cười, lại vô cùng vô tư nói "À! Thức ăn này em đâu mới mang đến, đồ của em đâu mua tất nhiên là phải ăn rồi!"

Giang Lục lại như nhớ đến điều gì đó, lại mau chóng tiếp lời "Phải rồi! Anh thấy bên phòng hành chính vẫn chưa ai ăn cơm cả, em mang thức ăn này qua cho bọn họ đi! Bên anh đã có thức ăn của em đâu rồi!"

Cánh môi Mộc Từ Thy giựt giựt, nhìn sang hướng Hứa Tĩnh Giai, âm thầm đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, sau đó lại bỏ qua sự khó chịu của bản thân mà lại gần "Chị chắc là Hứa Tĩnh Giai em đâu trong lời nói của mấy anh sao? Em tên là Mộc Từ Thy, em từ công ty đối tác Văn Không qua Từ Hoàng để trợ giúp về dự án."

Hứa Tĩnh Giai có chút không thích ứng, nhưng cũng nhanh chóng gạt đầu mỉm cười.

"Trạch ca và chị Tĩnh Giai đã ăn cơm chưa? Hay là cùng ăn với em nhé, đồ ăn em mua rất nhiều!" Mộc Từ Thy chu chu mỏ, vừa nói còn vừa giơ lên túi thức ăn.

Hứa Tình Giai là một cô gái rất dễ mềm lòng, mặc dù thức ăn cô cũng đã mua nhưng cũng không nỡ để Mộc Tử Thy ăn một mình và xử lý hết đồng thức ăn đó, Hứa Tình Giai mở miệng muốn đồng ý, nhưng không nghĩ lại bị Từ Trạch cướp lời. Anh nói.

"Chúng tôi có thức ăn rồi, không cần đâu! Cảm ơn lời đề nghị của Mộc tiểu thư."

Dứt lời Từ Trạch cũng xoay người rời đi, bàn tay đang nắm tay Hứa Tình Giai cũng kéo cô theo nhưng lại bị Hứa Tình Giai dừng lại, cô muốn mở lời cùng Mộc Tử Thy ăn cơm, vậy mà một lần nữa lại bị cướp mất lời.

"Khô cho em rồi, em đâu! Chắc em đói lắm, mau cùng Trạch Gia ăn cơm đi!" Lục Thương đứng ở kế bên nhanh chân đẩy Hứa Tình Giai cùng Từ Trạch đi, miệng còn không quên nói nhỏ vào tai của Hứa Tình Giai "Thức ăn của Mộc Tử Thy có bùa đấy, em không được ăn!" Anh còn ra hiệu cho Từ Trạch rằng "Chú mau dắt em đâu đi đi!"

Hứa Tình Giai:.....

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Ông nội Từ trên đường đi đến công ty Từ Hoảng, bụng ông đang rất vô cùng giận dữ vì tên cháu trai oắt con vô tâm đáng ghét mê công việc kia, đã hai tuần rồi nhưng vẫn không đến chơi với ông được hôm nào, thế nên hôm nay cuối tuần, sáng sớm gọi cho cháu trai nhưng bị cháu trai cự tuyệt chỉ vì lo cho dự án công việc. Một bụng tức giận phần nộ của người già liền quyết định đi đến công ty phàn nàn. Ấy thế mà ông nội Từ có thói quen luôn nhìn cảnh ngoài đường khi đi xe, vô tình lại nhìn trúng một người quen, ông tròn mắt miệng lớ ngớ bập bẹ bảo tài xế.

"Dừng.....dừng lại.....mau dừng xe!"

Bạn nhỏ tài xế khẩn trương đạp phanh, chưa kịp hỏi có chuyện gì xảy ra đã thấy ông nội Từ xuống xe rồi nhanh chóng đi lại ngồi trên nền đất đông tuyết kia, khiến cho bạn nhỏ tài xế vô cùng bối rối, khóc không ra nước mắt, bạn nhỏ gấp rút chạy lại muốn đỡ ông dậy, ấy vậy mà bị ông nội Từ đuổi đi.

"Xùy, xùy, mau đi đi! Ông còn phải kiếm cháu đâu!"

Bạn nhỏ tài xế:!!!!

Ông nội Từ cau gắt "Đi! Nhanh chân lên! Lái xe ra đằng xa đi, đừng để Tiểu Thỏ biết ta giả vờ."

Bạn nhỏ tài xế vừa đi vừa run sợ, rất muốn khóc lớn nhưng vẫn không thể khóc được, vì lỡ như Trạch Gia biết được, có phải bạn nhỏ bị bắt ra từng mảnh không?!!

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Đây là cuộc gọi của ông nội Từ và Từ Trạch khi Hứa Tình Giai rời đi được 10 phút.

Ông nội Từ: Nay có về không?

Từ Trạch: Công việc của cháu đang.....

Ông nội Từ: Khỏi giải thích!

Từ Trạch: Tối nay cháu.....

Ông nội Từ: Lại bận chứ gì? Khỏi cần báo cáo!

Từ Trạch: Cháu về ăn cơm

Ông nội Từ:.....Thế.....khi nào về?

Từ Trạch: 7 giờ tối.

Ông nội Từ:.....Tạm thời chấp nhận!

Bạn đang đọc truyện *Thước Dục Trắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hứa Tĩnh Giai vừa cắn một miếng thịt, vừa lén lút nhìn Từ Trạch, trông anh vẫn vô cùng thân nhiên chăm chú ăn, lâu lâu lại gấp một miếng thịt hoặc một miếng rau đặt vào hộp cơm của Hứa Tĩnh Giai. Hứa Tĩnh Giai cứ lăm lét như thế, bộ dạng thật muốn hỏi chuyện nhưng lại không nói ra khỏi miệng.

Từ Trạch rót cuộc cũng không làm ngơ nữa, anh đưa mắt nhìn Hứa Tĩnh Giai, khiến cho Hứa Tĩnh Giai như có tật giật mình liếc đảo mắt nhìn chỗ khác.

Anh lạnh lạnh lên tiếng, tay còn bận lấy canh cho Hứa Tĩnh Giai, anh nói.

"Em muốn nói gì thì cứ nói."

Hứa Tĩnh Giai với khuôn mặt nóng bừng vì ngại ngùng, cô im lặng một lát, rồi mới lên tiếng nói "Em thấy.....để Mộc tiểu thư với đồng thức ăn đó thì...cũng không phải phép."

Từ Trạch vô cùng thân nhiên cho một từ "Ồ!"

Hứa Tĩnh Giai "..."

"Dù gì Mộc tiểu thư cũng là bên đối tác của anh, cô ấy rất nhiệt tình....."

"Anh đưa em về." Từ Trạch bỗng nhiên ngắt lời Hứa Tĩnh Giai. Khuôn mặt anh không biểu lộ một cảm xúc gì cả. Tay thu dọn hộp thức ăn bỏ vào túi bóng rồi lập tức đứng dậy. Anh lại gần bàn làm việc lấy chìa khoá xe, thấy vậy Hứa Tĩnh Giai liền vội vàng từ chối.

"Em có thể tự về, anh nghỉ một lát rồi làm việc." Hứa Tĩnh Giai dự định sẽ quay trở lại chỗ ông cụ luôn, chỗ ông cụ lại khá xa công ty vì biệt thự tư nhân đó nằm ở trên núi. Hứa Tĩnh Giai muốn thay vì đưa cô đi anh có thể nghỉ ngơi một lát.

Chỉ thấy Từ Trạch đắm chiều nhìn Hứa Tĩnh Giai, khiến cô có một chút lo sợ lại gần anh, Hứa Tĩnh Giai nhẹ nhàng nói "Dạo này anh bận rộn, em.....chỉ muốn anh được nghỉ thêm một lát."

Từ Trạch lãnh đạm nhìn Hứa Tĩnh Giai nói "Về về nhà nghỉ một lát."

Hứa Tĩnh Giai "..."

Thế là Hứa Tĩnh Giai được Từ Trạch chở về lại căn hộ của anh. Cả hai người ngồi ở sofa vừa xem phim vừa ăn trái cây, lại vô tình ngủ quên mất, lúc Từ Trạch tỉnh dậy chính là lúc nhận được cuộc gọi trêu chọc của Giang Lục, quay đầu liền có thể thấy Hứa Tĩnh Giai dựa vào vòng tay anh ngủ mà không một chút phòng bị. Từ Trạch siết nhẹ vòng tay, áp má lên trán Hứa Tĩnh Giai, anh nhắm mắt tận hưởng cảm giác này. Khoảnh khắc đó Từ Trạch lần đầu tiên lại có suy nghĩ muốn ở nhà mà không phải đi làm.

Khi Hứa Tĩnh Giai tỉnh dậy, Từ Trạch cũng đã đến công ty rồi. Hứa Tĩnh Giai ngồi dậy, sau lại chuẩn bị một ít trái cây rồi ra khỏi nhà bắt xe đến nhà ông cụ.

Vì khi Hứa Tĩnh Giai đến, trời cũng đã ngã về xế chiều. Cô từ cổng bước vào, thấy ông cụ ở phía trước, vô cùng tập trung để tỉa những nhánh cây. Những người hầu đứng bất động đằng sau ông, họ thay phiên nhau đưa đồ dùng đến cho ông. Ông cụ nhận bình tưới nước nhỏ, bọn họ nhận lại trên tay ông là cây kéo. Cứ như vậy bọn họ theo chân ông chăm sóc từng cây một.

Thấy ông chăm chú, Hứa Tĩnh Giai cũng không muốn quấy rầy, đứng một chỗ ngắm nhìn ông khéo léo cẩn thận xử lý từng cái cây. Đến mãi một lúc rất lâu, khi ông đã hoàn thành xong, ông vui vẻ hài lòng nhìn thành quả của mình một lượt, vô tình lại nhìn thấy Hứa Tĩnh Giai ưu nhã cầm túi bóng đứng dưới ánh nắng chiều. Ông liền vội vã vật mọi thứ trên tay đi lại gần cô. Ông hỏi hỏi lên tiếng.

"Cháu đến từ khi nào? Sao lại không báo ta một tiếng?"

Hứa Tĩnh Giai mỉm cười.

"Con bé này! Mau vào nhà, đứng ngoài nắng lâu như vậy!"

"Có cảm thấy khó chịu không?"

Hứa Tĩnh Giai lắc đầu, cô không trả lời. Cùng ông cụ vào nhà. Hứa Tĩnh Giai mang theo trái cây đến, ông cụ tỏ ý bảo cô cứ đưa cho người hầu, bọn họ sẽ giúp cô cắt ra. Nhưng Hứa Tĩnh Giai lại không thoả hiệp, ông cụ đành kêu người mang dao ra để Hứa Tĩnh Giai tự mình cắt. Hứa Tĩnh Giai đón nhận dao cùng chiếc đĩa, cô quý xuông thăm kề cạnh chỗ ông cụ ngồi, vừa cắt táo vừa nói chuyện cùng ông.

Nguyên cả buổi chiều hôm đấy, Hứa Tĩnh Giai lại tiếp tục bồi ông cụ nói chuyện, chỉ có những người hầu trong nhà mới nhận ra, đã rất lâu rồi ông cụ mới có thể cười phá lên thật vui vẻ như vậy. Ông cụ trước giờ vẫn thích con gái, nhưng trở trêu làm sao khi có tận hai người con trai. Hồi trước khi có con dâu, ông cụ yêu thương còn hơn cả con trai của mình. Ấy vậy mà con dâu cũng lại sinh thêm một cháu trai, tuy ông cụ khá thất vọng nhưng vì sức khỏe của con dâu không tốt nên ông cụ cũng không bắt ép phải sinh thêm cháu. Hiện tại con dâu cùng con trai làm việc ở nước ngoài, riêng ông cụ chỉ muốn an nhàn ở trong nước, thế nên ông vẫn luôn lui thủ một mình. Lâu như vậy, ông trở lại vui vẻ cũng là do Hứa Tĩnh Giai.

Trời bên ngoài đã tối đen như mực, các người hầu trong nhà thay phiên nhau bật đèn sáng cả toà biệt thự, ngay cả ngoài sân rộng lớn cũng sáng trưng như ban ngày. Hứa Tĩnh Giai đang cùng ông cụ vừa chơi cờ vừa thưởng thức trà, lúc này điện thoại trong túi Hứa Tĩnh Giai rung vài cái, là tin nhắn của đại thần báo đến.

- Tối nay anh về trễ, ăn tạm trước gì đó đợi anh.

Hứa Tĩnh Giai soạn vài tin nhắn đại loại là đã biết rồi, sau đó cô liền cất điện thoại vào trong túi. Ngẩng đầu thì thấy ông cụ đang nói chuyện điện thoại.

"Phương Kì à?.....Không cần đâu, nay ta muốn vào bếp.....được!"

Sau đấy ông cụ tắt điện thoại, hướng Hứa Tĩnh Giai nở nụ cười, ông cụ nói.

"Tiểu Thỏ ở lại dùng cơm nhé, ăn cơm xong ta bảo người đưa cháu về."

Hứa Tĩnh Giai đồng ý, dù sao đại thần về trễ, bây giờ về nhà Hứa Tĩnh Giai cũng chẳng làm gì cả, ở lại chơi cùng ông cụ một lát nữa vậy. Thế là Hứa Tĩnh Giai cùng ông cụ vào bếp làm cơm, bỏ mặc những gương mặt khó xử và bối rối cùng những người hầu đứng ở đằng xa, rất muốn bước lên nhưng lại không dám.

Hứa Tĩnh Giai làm những món chính, còn ông cụ sẽ làm món canh. Trong lúc làm cơm ông cụ còn rất thích thú kể lại những món cơm rất khó ăn khi còn ở trong quân ngũ. Mà còn có một chuyện Hứa Tĩnh Giai được biết, rằng cháu trai của ông cũng sẽ về nhà dùng cơm vào bữa tối, nhưng một điều Hứa Tĩnh Giai không bao giờ ngờ đến, cháu trai của ông cụ lại nhìn quen mắt như vậy. Vốn là Hứa Tĩnh Giai nghĩ rằng cháu trai của ông cụ là một đứa trẻ học tiểu học, nghịch ngợm một chút và thích chạy nhảy, cô vô cùng không nghĩ cháu trai của ông cụ như vậy.....lại chính là đại thần Từ Trạch!!!

Act cool Tĩnh Giai đứng hình mắt ngán giấy!

Từ Trạch lái xe vào trong sân, anh lúc này đã cởi áo khoác tây trang bên ngoài, vén tay áo lên cao một tí, mở rộng hai nút áo, sau đó tắt máy và cầm áo khoác ra ngoài.

Từ Trạch bước vào trong, người hầu đã lên tiếng cung kính chào khi nhìn thấy anh.

"Thiếu gia!"

Từ Trạch gật đầu với bọn họ, anh đi về hướng bếp, thấy ông nội Từ đang vui vẻ với nồi canh hầm, còn Hứa Tĩnh Giai đang mang tạp dề, trên tay còn bê một đĩa thức ăn định đặt lên bàn thì bỗng nhiên cô dừng lại, ánh mắt mở lớn vì bất ngờ khi nhìn thấy anh. Hứa Tĩnh Giai nhìn thấy đại thần đứng khoanh tay dựa vào cửa bếp, trông anh phong trần mệt mỏi, khiến Hứa Tĩnh Giai vô cùng ngạc nhiên.

Lúc này ông nội Từ ở đằng sau lại lên tiếng, giọng ông có chút lạnh nhạt cùng hờn dỗi.

"Đã về rồi?"

Từ Trạch chỉ nhếch môi nhẹ cười, không có trả lời.

Ông nội Từ xoay người nhìn Từ Trạch, cau mày đi lại gần anh. Ông có chút bức bối lên tiếng.

"Đã bảo ăn mặc đẹp một chút!"

Ông nội Từ quăng cho Từ Trạch một cái liếc mắt, sau đấy khi quay sang Hứa Tĩnh Giai lại cười đầy vui vẻ.

"Tiểu Thỏ, đây là cháu trai ta, tên là Từ Trạch."

Sau đó ông nội Từ còn không quên đá vào chân Từ Trạch một cái, ông nhẹ giọng nói "Còn không mau qua giúp người ta?"

Hứa Tĩnh Giai "..."

Hứa Tĩnh Giai vẫn không biết phải nên nói như thế nào, đã thấy đại thần lại gần, anh lên tiếng giành nói trước.

"Cô Thỏ, nghe ông nội nhắc đã lâu, chào cô."

Từ Trạch nhìn cô rồi gật đầu một cái, sau đó giúp cô đặt thức ăn lên trên bàn.

Khi thức ăn đã được bày đầy đủ trên bàn, cả ba người cùng ngồi vào bàn ăn. Nhận thấy Hứa Tĩnh Giai vẫn luôn bàng hoàng nhìn mình, chậm chạp chưa đụng đĩa, Từ Trạch liền lên tiếng nhắc nhở.

"Cô Thỏ, cứ tự nhiên như ở nhà."

Sau đấy ông nội Từ còn tiếp lời "Đúng rồi, tiểu Thỏ cháu ăn nhiều một chút, không cần ngại, người trẻ tuổi ăn nhiều thì mới khoẻ mạnh được!"

Hứa Tĩnh Giai "..."

Cuối cùng là cũng trôi qua bữa ăn tối đầy lạ lẫm đấy, từ lúc có sự xuất hiện của Từ Trạch, Hứa Tĩnh Giai liền ít nói hẳn, hành động cũng trở nên mất tự

nhien, ông cụ Từ chỉ nghĩ Hứa Tĩnh Giai có chút ngại ngùng khi có mặt của Từ Trạch. Sợ Hứa Tĩnh Giai không thoải mái, ông cụ muốn để Hứa Tĩnh Giai về, dù gì tình cảm cũng nên từ từ tiếp nhận, không thể ép buộc tiến triển nhanh được, thế nên khi vừa kết thúc bữa ăn, ông nội Từ bảo rằng không được khoẻ, ngụ ý bảo Từ Trạch đưa Hứa Tĩnh Giai về.

"Tiểu Thỏ, cứ để A Trạch chở về, dù gì cũng thuận đường nó về nhà."

Từ Trạch gật gù "Quả thật thuận đường."

Hứa Tĩnh Giai "... thật là làm khó cho cô mà!

Hứa Tĩnh Giai vẫn không biết phải nên trả lời như thế nào. Nếu cô đồng ý thì đại thần có không thích Từ Trạch không nhỉ?

Từ Trạch nhìn khuôn mặt khó xử của Hứa Tĩnh Giai, lại tiếp tục lên tiếng.

"Hay là cô Thỏ đợi bạn trai đến đón?"

Ông nội Từ ở bên cạnh liền đạp lên chân Từ Trạch, nghiêng răng nhìn Từ Trạch nói "Thằng nhóc này ăn nói bậy bạ gì đấy? Mau đưa tiểu Thỏ về đi!"

Thế là Từ Trạch và Hứa Tĩnh Giai cùng ra xe, khi nhìn thấy bóng của ông nội Từ đã xa dần ở kính chiếu hậu. Hứa Tĩnh Giai mới bồi rôi lên tiếng.

"Anh sao lại như thế? Lỡ.....ông biết chuyện sẽ giận mất."

Từ Trạch nhếch mép, không nhìn Hứa Tĩnh Giai nhưng vẫn trả lời "Sao lại giận? Không phải bạn trai đang đưa em về sao?"

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Đoạn tin nhắn của Giang Lục và Hứa Tĩnh Giai.

Giang Lục: Em dâu, mềm lòng đôi khi không phải là điều tốt!

Hứa Tĩnh Giai: Em không hiểu rõ!

Giang Lục: Cô gái Mộc Từ Thy đó đang có ý định tranh giành người đàn ông với em!

Hứa Tĩnh Giai: Thế nên?

Giang Lục: Thế nên em còn muốn dâng Trạch Gia đến trước mặt cô ta sao?

Hứa Tĩnh Giai:.....

Giang Lục: Em có lời gì muốn nhắn gửi tụi anh không?

Hứa Tĩnh Giai:.....Các anh làm việc thật tốt nhé!

Giang Lục:.....

Giang Lục: Có thể đổi câu khác không?

Hứa Tĩnh Giai: Các anh hãy chăm chỉ, em sẽ làm cơm đến tìm các anh.

Giang Lục:.....Em dâu! Em quá non nớt! Anh cảm thấy bất lực.

Hứa Tĩnh Giai: Thế em phải nói gì mới đúng?

Giang Lục: "Nhờ các anh đề mắt đến Trạch Gia giúp em nhé!" hay "Các anh hãy đuổi ong bướm trên người Trạch Gia ra xa một chút!" hoặc đại loại như thế! Tiểu Tĩnh Giai à, chỉ cần em nói, bọn anh sẽ luôn đứng về phía em mà ra tay diệt trừ ong bướm.

Hứa Tĩnh Giai:.....Không phải không nói các anh vẫn luôn đứng về phía em sao?

Giang Lục:.....

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Tiết Tiểu Khôn là người đầu tiên nhận ra Từ Trạch đã trở lại công ty, anh không mặc áo khoác tây trang bên ngoài mà cầm trên tay. Dáng vẻ vô cùng thoải mái bước vào, khuôn mặt lạnh lùng không dự định sẽ lên tiếng chào hỏi ai trong phòng cả. Tiết Tiểu Khôn không hiểu sao lại nổi hứng trêu chọc.

"Hiện tại bây giờ là 3 giờ 37 phút. Trạch Gia, người lãnh đạo như cậu mà còn không nhớ quy định của công ty vào làm lúc 1 giờ 30 phút sao?"

Lập tức Tiết Tiểu Khôn liền nhận được cái liếc xéo của Từ Trạch.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.3*~~~~

Đoạn tin nhắn của ông nội Từ và ông nội Hứa.

Ông nội Từ: Tôi có cảm giác mình sắp có cháu dâu rồi!

Ông nội Hứa: Oh ông nói vậy thì tôi cũng có cảm giác mình có cháu rể đấy!

Ông nội Từ: Ông là chê tôi đang khoe khoang đấy à?

Ông nội Hứa: Không phải sao? Thằng bé Từ Trạch nhà ông có mà đưa "một đồng xấp tài liệu xếp cao" về để ra mắt ông đấy!

Ông nội Từ: Thế để xem nhà nào tổ chức đám cưới trước nhé.

Ông nội Hứa: Chắc chắn là nhà tôi rồi.

Ông nội Từ: Khinh bỉ, thật tự luyện!

~~~~*Ở một diễn biến khác No.4*~~~~

Ông nội Từ gửi một tin nhắn cho Từ Trạch: Hôm nay có tiểu Thỏ, về nhà thay đồ rồi hãy đến đây.

Từ Trạch chỉ nhếch mép cười, anh cất điện thoại vào túi áo, sau đấy cầm chìa khoá xe bước ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

"Giai Giai, kì nghỉ này cậu về thành phố B sớm như thế sao?"

"Cậu nhất quyết bỏ bọn tớ ở đây sao?"

Dương Linh đang vô cùng mè nheo ngồi trên thảm, cả hai tay cô nàng ôm lấy chân của Hứa Tĩnh Giai, giọng điệu vô buồn bã. Dáng vẻ tội nghiệp của Dương Linh khiến Hứa Tĩnh Giai bật cười.

"Tớ đã hứa với ông nội sau khi kết thúc kì thi liền quay trở về nhà." Hứa Tĩnh Giai vừa xếp quần áo vừa trả lời.

"Thế.....thế còn đại thần? Cậu cũng vứt anh ấy sang một bên à?"

Hứa Tĩnh Giai dừng động tác một lát, nhìn Dương Linh sau đó lại vui vẻ nói "Tớ đã đặt vé, đại thần anh ấy vẫn chưa xong dự án nên chưa thể về cùng."

Dương Linh muộn phiền liếc mắt Hứa Tĩnh Giai một cái, càu nhàu lên tiếng "Làm gì có bạn gái như cậu, lại vứt bạn trai mình ở lại trong khi bạn trai bận việc như thế!"

"Rồi lỡ như đại thần làm việc quá nhiều, về nhà lại không có cơm của bạn gái nấu, rồi sẽ đổ bệnh, bạn gái không có ở bên để chăm sóc. Bạn gái Hứa Tĩnh Giai thật vô tâm lạnh lùng. Vừa lạnh lùng với bạn trai vừa lạnh lùng với cả bạn cùng phòng nữa."

Hứa Tĩnh Giai "..."

Cũng không thể trách Hứa Tĩnh Giai vô tâm được, vì về đã đặt là do ông nội Hứa gửi cho Hứa Tĩnh Giai mà! Hứa Tĩnh Giai có chút ảo não đóng hành lí lại, sau đó ngồi xuống giường, nhìn Dương Linh rồi chuyển mắt sang Đường Phân và Tống Vy cũng đang chán nản chống cằm nhìn Hứa Tĩnh Giai.

"Hay các cậu cùng đến nhà tớ một chuyến?"

Dương Linh nhướn mày tròn mắt, vô cùng ngạc nhiên hỏi "Bọn tớ được sao?"

Hứa Tĩnh Giai ngật đầu.

Lập tức Dương Linh liền mỉm cười xảo trá, ánh mắt vô cùng thích thú, khiến cho Hứa Tĩnh Giai cảm thấy có điểm gì đó không đúng, nhưng cô lại không biết không đúng ở chỗ nào. Lúc này Đường Phân mới lắc đầu ngao ngán thờ dài nói.

"Quả nhiên là Giai ngây thơ!"

Hứa Tình Giai "..."

Đường Phân nhìn Hứa Tình Giai, cô nàng đứng dậy lại gần ngồi xuống cạnh Hứa Tình Giai, sau lại từ tốn nói "Cậu ta....." ngón tay của Đường Phân chỉ vào người Dương Linh "là trốn tránh phải tham dự mấy cái tiệc thượng lưu cùng mấy buổi xem mắt nên mới muốn đến nhà cậu ở nhờ đây!"

Dương Linh "...." quả thật là đúng như vậy! cô nàng quăng chỉ cho Đường Phân một cái liếc xéo, sau đó liền cười hi hi với Hứa Tình Giai.

Thế là hôm Hứa Tình Giai và Dương Linh ra ga tàu, đại thần là người đưa đi. Đường Phân và Tống Vy do phải tham gia một khoá học ngoài giờ của một vị giáo sư nổi tiếng, thế nên không thể đi tiễn Hứa Tình Giai và Dương Linh được. Lúc này Từ Trạch lấy hành lí ra khỏi xe đặt xuống cho Hứa Tình Giai. Nhìn tàu đã đến ga, Từ Trạch chỉ vội nói với cô vài lời.

"Đến nơi gọi điện cho anh!"

Hứa Tình Giai gật đầu, cảm nhận Từ Trạch vô cùng lưu luyến vuốt mái tóc đang xoã ra của cô. Những cơn gió mang hơi lạnh lướt qua từng sợi tóc của Hứa Tình Giai. Từ Trạch lại gần, đặt một nụ hôn lên trán cô, sau đấy mới giúp Hứa Tình Giai đưa hành lí lên tàu.

Thật ra thì Hứa Tình Giai cũng không chắc lắm về việc sau khi kết thúc dự án thì đại thần sẽ về thành phố B. Cô cũng biết công việc anh luôn bận rộn, thế nên Hứa Tình Giai đang cân nhắc thay vì đợi anh về thành phố B thì Hứa Tình Giai có thể trở lại thành phố A sớm một chút.

Cuối cùng sau hai tiếng thì Hứa Tình Giai và Dương Linh cũng đến thành phố B. Khi vừa bước ra khỏi ga tàu, Hứa Tình Giai đã thấy xe của ông nội đậu gần đó. Hứa Tình Giai và Dương Linh đi lại gần, có lẽ chú Trương tài xế của ông nội đã nhìn thấy Hứa Tình Giai, lập tức xuống xe đi lại nhận hành lí trong tay của cô và Dương Linh. Từ ga tàu về đến Hứa gia mất thêm 20 phút. Xe vừa vào trong sân, Hứa Tình Giai đã thấy mẹ Hứa cùng ông nội đang đứng ở cửa sảnh đón Hứa Tình Giai.

Trước đó khi ở trên đường về, chú Trương cũng đã nói với Hứa Tình Giai rằng ông nội cùng mẹ rất mong cô trở về mau một chút. Chỉ khi Hứa Tình Giai bước xuống xe, mẹ Hứa đã khi đến ôm chầm lấy Hứa Tình Giai.

"Tiểu Giai của ông về rồi!"

"Tiểu Giai Giai, đi đường có mệt không con?"

Cả ông nội Hứa và mẹ Hứa đều tranh nhau hỏi Hứa Tình Giai. Cô chỉ lắc đầu, nở nụ cười nhìn mẹ cùng ông nội. Hứa Tình Giai vẫn chưa kịp mở lời, cả hai đã nhướn đầu nhìn vào trong xe như tìm gì đó. Lúc này Hứa Tình Giai mới chợt nhớ ra còn có một người vẫn chưa xuống xe.

"Ông nội, mẹ, lần này con không về một mình!"

Ông nội Hứa cùng mẹ Hứa nghe thấy vậy liền cười lớn, vô cùng hớn hờ khi nghe Hứa Tình Giai nói. Cả hai đều lên tiếng cùng một lúc.

"Chúng ta biết, chúng ta biết!"

Sau đấy Dương Linh bước ra, khuôn mặt họ bỗng trở nên cứng đờ. Dương Linh vô cùng ngoan ngoãn chào hỏi.

"Cháu chào ông, chào dì!"

Mẹ Hứa gật đầu "Bạn của Giai Giai à?"

Dương Linh càng cười tươi hơn đáp lời "Vâng!"

"Thật xinh đẹp và ngoan ngoãn!"

Dương Linh thật muốn phá lên cười thật lớn vì lời khen của mẹ Hứa. Ấy vậy mà không để cho Dương Linh cùng Hứa Tình Giai kịp phản ứng, mẹ Hứa cùng ông nội lại nhướn người nhìn vào xe như tìm kiếm gì đó. Ông nội còn đi cả một vòng quanh xe, nhìn vào khuôn mặt từng người, cuối cùng lại nhìn sang Hứa Tình Giai hỏi.

"Chỉ có hai đứa về thôi sao?"

Hứa Tình Giai bối rối gật đầu "Vâng!"

"Không còn ai khác à?"

Hứa Tình Giai lắc đầu "Không còn!"

Ông nội Hứa khuôn mặt có chút thất vọng nhưng ông cũng không nói gì mà sau đó chỉ dẫn Hứa Tình Giai cùng Dương Linh vào nhà.

Thế nhưng Hứa Tình Giai có thể cảm nhận rõ mẹ Hứa cùng ông nội có chuyện gì đó cứ canh cánh ở trong lòng từ lúc cô trở về. Hứa Tình Giai nhiều lần

có gắng hỏi, nhưng hai người chỉ mỉm cười sau đấy lại bảo không có gì cả. Ngược lại, ba Hứa nhìn Dương Linh lại vô cùng vui vẻ ra mặt.

Đêm đó Dương Linh ngủ ở phòng Hứa Tĩnh Giai. Mấy ngày sau đó cũng êm ả trôi qua, tưởng chừng như không có gì. Cho đến một buổi tối, Dương Linh đang nằm ở phòng khách cùng ông nội Hứa và mẹ Hứa ăn trái cây xem ti vi. Hứa Tĩnh Giai cũng vừa kết thúc cuộc nói chuyện qua điện thoại với đại thần. Bỗng nhiên lúc này mẹ Hứa từ bên ngoài gõ cửa phòng, khiến cho Hứa Tĩnh Giai được một phen kinh sợ, giống như bị mẹ bắt gặp đang làm chuyện xấu vậy. Phía bên ngoài, giọng của mẹ Hứa truyền đến.

"Mẹ có thể vào không?"

Hứa Tĩnh Giai điều chỉnh tâm tình, sau đó liền lên tiếng đáp lại "Dạ được ạ!"

Hứa Tĩnh Giai đứng ở ban công phía bên ngoài, ban công lớn, cả cửa cả rèm để mở rộng, khi này vừa có một cơn mưa đêm, sương bên ngoài trời cũng đã xuống, mà Hứa Tĩnh Giai lúc này chỉ mặc vồn vồn chiếc đầm trắng mỏng manh. Mẹ Hứa liền xót ruột con gái lạnh, liền lấy khăn voan choàng lên vai cho Hứa Tĩnh Giai.

"Có lạnh không? Sao con còn đứng ở đây, rất dễ bị cảm lạnh!"

Hứa Tĩnh Giai chỉ mỉm cười lắc đầu.

"Mẹ tìm con à?"

Mẹ Hứa "Ừm" nhẹ một tiếng. Lúc này bà có chút buồn lòng, tựa người vào thành lan can, bà cứ đứng im lặng cảm nhận khí trời sau cơn mưa, mùi của đất cùng hơi sương mát mẻ, khiến cho lòng người thư thái và dễ chịu. Mãi một lúc, coi như có một tí can đảm, mẹ Hứa mới nhìn sang Hứa Tĩnh Giai, giọng điệu rất nghiêm túc.

"Giai Giai, con có gì nặng lòng không?"

Hứa Tĩnh Giai ngạc nhiên nhìn mẹ Hứa, tỏ vẻ không hiểu ý bà đang nói đến là gì.

Mẹ Hứa liền thở dài một cái rồi mới từ tốn nói.

"Cả ba mẹ và ông nội đều muốn dành sự tốt nhất cho con, cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của con. Thế nên.....Giai Giai, con cần bản không cần suy nghĩ nhiều đâu!"

Hứa Tĩnh Giai "... " cô lại càng không hiểu mẹ là đang muốn nói gì.

"Mẹ, mẹ không nhầm lẫn gì chứ? Con không hiểu ý mẹ!"

"Không phải bạn trai con.....xuất thân không được tốt.....nên con mới không dẫn về nhà à?"

Hứa Tĩnh Giai "....." khuôn mặt trở nên đỏ bừng vì ngại. Quả nhiên lần trước mẹ thật sự là nói thật, bà ấy đã biết rõ ngay từ đầu rồi!

Hứa Tĩnh Giai có chút bối rối, khiến cho lời nói trở nên lắp bắp "Mẹ, anh ấy có chút bận nên mới không về cùng con. Còn về xuất thân, ba mẹ với ông tự giám định là được!"

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Từ lúc nghe mẹ Hứa bảo rằng kì nghỉ hè này Hứa Tĩnh Giai trở về sẽ dắt theo bạn trai. Ông nội Hứa liền trở nên mong ngóng và sốt ruột hơn. Ngày nào cũng nhắn tin hỏi thúc Hứa Tĩnh Giai về nhà sớm một tí. Sở dĩ mẹ Hứa có thể khẳng định như vậy, là do bà đã sớm ra hiệu cho Hứa Tĩnh Giai bằng những câu chuyện của những bạn gái mấy nhà bên cạnh cỡ tuổi Hứa Tĩnh Giai đã có bạn trai hết rồi, bọn họ còn ra mắt gia đình rồi tổ chức tiệc ăn uống. Thế nên mẹ Hứa và ông nội vô cùng thông thả và đặc ý, rất khiêu khích nhìn ba Hứa với vẻ mặt khó chịu. Ông nội còn kích động đến độ đã đi khoe với rất nhiều người. Trong đó không ngoại trừ ông nội Từ.

Ông nội Hứa: Xem ra tình hình này ông phải gửi tiền mừng cho nhà tôi rồi!

Ông nội Từ: Ý ông là sao??

Ông nội Hứa: Ý tôi là cháu gái tôi đã có bạn trai rồi, chờ ngày nhân hoà địa lợi rồi gả đi. Sau đấy tôi có thể liền bế cháu cô trên tay mà chơi đùa cả ngày.

Ông nội Từ:....

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Đây là đoạn tin nhắn của mẹ Hứa gửi cho Từ Trạch khi vừa moi móc được số điện thoại của Từ Trạch ở chỗ Dương Linh.

Mẹ Hứa: Di là mẹ của Hứa Tĩnh Giai!

Từ Trạch: Con chào di!

Mẹ Hứa: Nghe tiểu Dương nói con là bạn trai của Giai Giai nhà cô, có phải thế không?

Từ Trạch: Dựa trên sự thật thì đúng là như vậy thừa di!

Mẹ Hứa: Thế tại sao lại không cùng Giai Giai về nhà một chuyến? Hay là con đang ở Tuỳ Hoa Vạn Y?

(Tuỳ Hoa Vạn Y là khách sạn mà Từ Trạch ở lần trước khi đến thành phố B.)

Từ Trạch: Hiện tại con đang ở thành phố A, xong việc con liền lập tức qua di!

Mẹ Hứa: À mà, tuy rằng ba của Giai Giai có một tí gọi là chức vụ cao trong xã hội. Nhưng con cũng đừng vì thế mà quan ngại, chúng ta chỉ quan tâm đến tình cảm, không quan tâm đến vật chất!

Từ Trạch nhếch mép, nhìn tin nhắn của mẹ Hứa, trong lòng lại có một thứ cảm xúc không rõ tên. Từ Trạch nhắm mắt, một tay day day trán, trong lòng nhận ra một chuyện, đáng lẽ anh không nên để Hứa Tĩnh Giai về một mình như thế, khiến cho Hứa gia cảm thấy Từ Trạch anh không đủ trân trọng Hứa Tĩnh Giai. Còn khiến cho bọn họ nghĩ anh vì xấu hổ khi Tĩnh Giai có xuất thân cao mà không dám đến Hứa Gia.

Từ Trạch đứng một lát, sau đấy lại cầm chìa khoá xe và áo khoác đi ra ngoài.

Lúc này là 7 giờ 39 phút, Từ Trạch cứ như vậy rời đi trước bao con mắt ngạc nhiên của bọn người Giang Lục. Anh chỉ để lại vòn vên vài câu.

"Dự án cũng đã đến hồi kết, Từ Minh anh chỉ đạo mọi người kết thúc dự án. Tôi nghỉ phép vài ngày!"

Sau đấy Từ Trạch rời đi mà không quay đầu lại một lần nào nữa.

Mọi người "..."

Ồ! Thế là thế nào???

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Sáng sớm Từ Trạch đã trở về Từ gia, khiến cho ông nội Từ có chút bất ngờ. Ông nội đang xem tin tức trên ti vi ở đại sảnh, đảo nhanh mắt nhìn thấy Từ Trạch đi lại, ông vừa thưởng thức trà vừa chăm chọc Từ Trạch.

"Thật hiếm thấy! Từ thiếu gia yêu công việc như mạng mà hôm nay lại vớt công việc qua một bên để chạy đến đây!" Ông nội Từ liếc Từ Trạch một cái, lại nói tiếp "Đến có chuyện gì?"

Từ Trạch nhếch mép, ngồi xuống chỗ cạnh ông, đợi người hầu rót trà vào tách, sau đấy anh lại thông thả nhấp từng ngụm trà, rồi mới chậm rãi lên tiếng.

"Cháu đến để thông báo!"

Ông nội Từ cau mày, nhìn Từ Trạch với bộ âu phục vô cùng chỉnh tề, đây là bộ mới nhất được đặt may tại Ý vừa gửi về từ hai ngày trước. Ông lên tiếng hỏi.

"Chuyện gì nghiêm trọng mà phải đến tận đây? Mọi lần ta vẫn thấy anh là nói qua điện thoại!"

Từ Trạch nhếch mép mỉm cười, hiếm khi thấy Từ Trạch cười, càng làm cho ông nội Từ bất ngờ hơn, trong lòng ông lại có một chút lo lắng cùng dự cảm chẳng lành.

Ấy vậy mà Từ Trạch đưa tay coi đồng hồ, sau đấy không nhanh không chậm bảo người đem đến một bộ cờ. Ông nội Từ trông Từ Trạch vô cùng thông thả thì lòng ông lại càng sốt ruột và nóng hơn.

"Có chuyện gì mau nói!" Giọng ông có một chút cau gắt.

"Không phải vội, cùng nhau chơi một ván cờ, lâu rồi cháu cũng không chơi với ông." Từ Trạch đẩy những con cờ đến trước mặt ông nội, ông chỉ nhìn Từ Trạch với ánh mắt đầy nghi hoặc.

Ông nội Từ liếc mắt, giọng điệu thật như trẻ con "Lại còn tốt tính thế cơ!"

Từ Trạch và ông nội sau đó đánh một ván cờ, không căng thẳng, không gay gắt, mà vô cùng chậm rãi và thông thả. Cho đến khi ván cờ cũng chơi hơn một nửa, Từ Trạch nhìn ông nội đang đắm chiêu suy nghĩ. Anh lúc này mới bắt giác lên tiếng.

"Cháu sẽ không về một thời gian!" Từ Trạch cầm lên tách trà, chậm rãi uống.

Ông nội Từ nghe thấy lập tức ngừng đầu tròn mắt với Từ Trạch, ông có chút tức giận cùng hờn dỗi hỏi.

"Đi đâu?"

Từ Trạch không một giây do dự đáp "Gặp cháu dâu!"

Ông nội Từ "... " ông có chút phản ứng không kịp. Mắt tròn mồm há nhìn Từ Trạch. Sau đó ông liền đứng phắt dậy, khiến một vài con cò bị rơi xuống đất. Ông hỏi với giọng điệu lớn tiếng cùng ngạc nhiên.

"Mày có bạn gái à?"

Từ Trạch cười nhìn ông mà không trả lời.

Ông nội Từ day nhẹ huyết thái dương, ông thở ra vài lần để lấy bình tĩnh, sau lại tiếp tục lên tiếng "Cháu dâu.....không phải là xấp văn kiện được xếp cao như núi đấy chứ?"

Từ Trạch vẫn nở nụ cười từ chối trả lời ông.

"Hay cháu dâu là thằng ranh con loát choát tên Giang Lục gì đấy à?"

"Chẳng lẽ lần trước mày nói đang hẹn hò với đàn ông là thật à?"

Từ Trạch vẫn tiếp tục cười. Anh xoa tay, nhìn đồng hồ, sau đó dứt khoát đứng dậy rời đi.

Ông nội Từ thấy động tĩnh của Từ Trạch, liền trở nên gấp rút.

"Cái thằng hư đốn! Đi đâu đấy! Còn chưa trả lời ta!"

Từ Trạch vẫn tiếp tục không đáp lời, chậm rãi tiến về phía xe.

"Này, thật sự là có bạn gái à?" Ông nội Từ một lần lên tiếng.

Nhận thấy Từ Trạch không có dấu hiệu trả lời, ông lại một lần tiếp lên tiếng "Khi nào trở lại?"

"Quan trọng đến vậy sao?" Thêm một lần nữa.

Lúc này, Từ Trạch mở cửa xe, quay sang nhìn ông lớn tiếng nói hai chữ "Quan trọng!"

Giọng ông nội vô cùng hờn dỗi "Xùy, có gì quan trọng hơn là đem về ra mắt người làm ông nội này chứ?"

"Không phải ông rất thích cô ấy sao?" Từ Trạch dứt lời rồi ngồi vào xe.

"Ý mày là sao hử?" Ông nội Từ chỉ bắt lực nhìn xe của Từ Trạch rời khỏi. Thật sự giận dữ, ông ngồi xuống ghế, nghiêm túc suy nghĩ về những lời của Từ Trạch. Một lát sau, lại không hiểu ông nhận ra được chuyện gì, liền nhảy lên cười lớn.

"Bạc quân gia, mau gọi cho con dâu, bảo rằng ta có chuyện thông báo, kêu con bé về nhà một chuyến!"

Bây giờ đã đến giờ dùng bữa tối, cả Hứa gia lúc này đều đã ngồi vào bàn ăn thì lúc này lại đến một vị khách. Là quản gia báo rằng ngoài cổng Hứa gia, có một vị tiên sinh đến tìm. Ông nội Hứa và ba Hứa liền cau mày. Thăm đoán trong bụng người đến là ai. Xưa nay các khách của ba Hứa chỉ đều gặp ở văn phòng, chưa bao giờ gặp ở nhà riêng, vì ba Hứa quan niệm nhà là nơi nghỉ ngơi nên không muốn bị làm phiền, còn khách của ông nội Từ thì càng không, những người ông quen biết đều mỗi người ở một nơi, lần nào gặp nhau cũng báo trước một tiếng rồi hẹn gặp nhau tại một địa điểm nào đó. Thế là già trẻ Hứa gia tạm gác việc dùng cơm để ra ngoài tiếp khách.

Lúc này ba Hứa đi ra cửa lớn trong nhà, quản gia mới ghé tai ông bẩm báo "Một vị tiên sinh họ Từ, bảo rằng muốn gặp thị trưởng, ông cụ và thị trưởng phu nhân."

"Đến từ đâu?"

"Là thành phố A!"

Ba Hứa gật đầu, ngầm ý cho phép xe được vào. Hứa Tĩnh Giai và Dương Linh không mấy may quan tâm lắm đến vị khách, nên chỉ an tĩnh ngồi xuống ghế ở đại sảnh dùng trước một ít trái cây lót bụng. Cho đến khi Hứa Tĩnh Giai và Dương Linh nhìn thấy vị khách vừa đến, cả hai liền lập tức ho sặc sụa. Cô không ngờ, vị khách này lại chính là đại thần cao lãnh Từ Trạch.

Hứa Tĩnh Giai bối rối liền đứng dậy, ý định muốn đi qua chỗ Từ Trạch, nhưng lại nhận thấy ánh mắt của ba Hứa đang nhìn mình, không hiểu sao chân của Hứa Tĩnh Giai không thể động dậy được.

Ba Hứa nhìn Từ Trạch, ăn mặc trang trọng với bộ âu phục. Trên tay còn cầm theo vài món quà, ba Hứa mới miễn cưỡng mời khách vào nhà.

Dương Linh ở bên cạnh dùng tay chọt chọt vài cái sang người Hứa Tĩnh Giai, cô nàng nhẹ giọng lên tiếng "Không phải cậu nói đại thần đang bận với dự án sao? Sao bây giờ lại đến đây thế?"

Hứa Tĩnh Giai lắc đầu ào ạt. Cô cũng không viết vì sao đại thần lại đột ngột xuất hiện ở đây a!

Nhận thấy Từ Trạch đi đến, Hứa Tĩnh Giai liền trở nên căng cứng, quả nhiên anh vẫn không tha cho cô, vô cùng tự nhiên ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Hứa Tĩnh Giai.

Ba Hứa vô cùng điềm tĩnh lên tiếng "Từ tiên sinh? Từ thiếu gia? Hay là Từ tổng? Tôi phải gọi như thế nào đây?"

Từ Trạch với khuôn mặt bình thản lên tiếng "Chú có thể gọi là Từ Trạch!"

Từ Trạch vừa dứt lời, ông nội Hứa liền ngạc nhiên lên tiếng, ông nhìn chằm chằm Từ Trạch hỏi.

"Từ Trạch? Có một chút quen!" Ông nội Hứa cau mày, nhìn vào khuôn mặt của Từ Trạch, cố gắng nhớ ra điều gì đấy. Sau lại nghi hoặc hướng Từ Trạch lên tiếng.

"Cháu là cháu của Từ Vân à?"

Từ Trạch liền gật đầu "Ông của cháu là Từ Vân!"

Lòng nội nội Hứa như nổ oanh một cái, bảo sao trông thằng bé lại nhìn quen đến vậy, hoá ra là từ một lò đúc Từ gia kia. Ông có chút không phản ứng kịp. Lúc sau lại quay sang vỗ lên đùi của ba Hứa, bộ dạng ông mệt mỏi nói.

"Thằng bé này ta biết!" Rồi một giây sau đấy ông liền phá lên cười lớn nhìn ba Hứa trêu chọc.

"Há Há! Hứa Nghị, lần đầu ta lại thấy con tội nghiệp đến vậy! Ta và mẹ Giai Giai đã thắng rồi nhé!"

Hứa Tĩnh Giai nhìn ông nội, có chút không hiểu ông và mẹ đã thắng về việc gì. Mãi sau này, khi được mẹ Hứa kể về vụ cá cược này, Hứa Tĩnh Giai mới biết. Lần trước khi Hứa Tĩnh Giai và Từ Trạch về thành phố B, ba người bọn họ đã biết chuyện, riêng ba Hứa thì một mực tìm một đồng lí do để phủ nhận, thế nên khi kì nghỉ sắp đến, giữa bọn họ đặt ra cá cược rằng Từ Trạch sẽ về Hứa gia. Kết quả của vụ cá cược thì bây giờ mọi người đều biết rồi đấy.

Ông nội Hứa cười rất lớn, trông ông vô cùng vui sướng, mặc kệ khuôn mặt của ba Hứa đã đen như đáy nồi, khi đã hả hê, ông quay sang nói với Từ Trạch.

"Đi! Chúng ta vào dùng cơm, cháu chạy đường xa chắc vẫn chưa ăn gì, vào ăn cùng chúng ta!"

Từ Trạch gật đầu, cùng Hứa Tĩnh Giai vào phòng bếp. Rót cuộc là sau bữa ăn đó, mẹ Hứa mới biết rằng, Từ Trạch trẻ tuổi như vậy mà lại là Từ tổng của công ty Từ Hoảng. Suy nghĩ lúc trước của bà về Từ Trạch, khiến bà thật xấu hổ.

~~~~*Ở một diễn biến khác No.1*~~~~

Ông nội nhìn Từ Trạch với vẻ mặt điềm tĩnh đang ngồi đối diện ông cùng ba mẹ Hứa. Trong lòng không khỏi tấm tắc, quả nhiên là lò đúc Từ gia, Từ Trạch đều thừa hưởng trọn vẹn vừa tài vừa sắc như vậy. Cái khuôn mặt kia thật không lẫn đi đâu được. Tuy rằng Từ Vân mà ông quen biết, lúc nào cũng tỏ vẻ dễ hờn dễ giận, nhưng ông có thể nhận ra Từ Vân là một người rất nghiêm khắc với bản thân, đôi lúc cũng sẽ nghiêm khắc với người xung quanh, chẳng qua là do chủ nghĩa hoàn mỹ của ông ấy, nhưng tóm lại Từ Vân là một người tốt. Thế nên ông nội Hứa lúc này chẳng cần phải tìm hiểu cũng đã đoán được phần nào tính cách của Từ Trạch. Ông nhìn thấy Hứa Nghị bảo Giai Giai cùng tiểu Dương lên phòng trước. Có lẽ Hứa Nghị muốn tra hỏi dò xét Từ Trạch một chút. Ngồi được một chút, ông cũng xuy tay trước mặt Hứa Nghị, ông nói.

"Ta không có gì muốn hỏi thằng bé cả, đi ra từ cái lò đúc Từ gia đó thì khỏi phải bàn." Sau đấy ông đứng dậy rồi đi, trong miệng còn lẩm bẩm "Ta đây nhiều lúc còn ghen tị với cái lão già Từ ấy, sao lại có gen tốt như thế được chứ! Ông trời quả thật bất công!"

Và tất nhiên là cả ba và mẹ Hứa cùng Từ Trạch đều nghe được. Sau đấy mẹ Hứa cũng lên tiếng rồi rời khỏi.

"Em cũng chả có thắc mắc hay quan ngại gì cả. Mau lại đây A Trạch, con lên phòng nghỉ ngơi đi!"

Mọi người đều đi hết, để lại ba Hứa cứng đờ chỉ biết nhìn từng người rời khỏi. Trong lòng đều là mùi vị chua xót không nói thành lời.

Ông thật sự vẫn chưa muốn gả con gái bảo bối đi!

~~~~*Ở một diễn biến khác No.2*~~~~

Hứa Tĩnh Giai lúc này đang cầm một chiếc khăn trắng, cô vô cùng căng thẳng và bối rối, liên tục đi qua đi lại trước cửa phòng của đại thần. Cô không biết bản thân có nên gõ cửa hay không, vì khi vào rồi, Hứa Tĩnh Giai cũng không biết phải thể hiện như thế nào khi thấy anh đang ở nhà mình như vậy. Nhưng là không để cho Hứa Tĩnh Giai tiếp tục suy nghĩ, cửa phòng của Từ Trạch đã có người mở ra từ bên trong, mà người đó lại không ai khác là chủ phòng Từ Trạch. Điều này khiến cho Hứa Tĩnh Giai giật mình không ít, cũng không tránh khỏi xấu hổ vì bị anh bắt gặp dáng vẻ này của mình.

Từ Trạch nhìn Hứa Tĩnh Giai, anh nhíu mày lên tiếng.

"Sao lại không vào?"

Hứa Tĩnh Giai ngượng đến chín cả mặt "Anh biết rồi à?"

Từ Trạch gật đầu, anh trầm giọng nói "Nhìn thấy bóng em ở khe cửa."

Hứa Tĩnh Giai "..."

Tiểu trong veo xấu hổ đến độ không còn dám ngẩng đầu nhìn Từ Trạch.

Từ Trạch lúc này lại nắm lấy tay Hứa Tĩnh Giai, kéo cô vào phòng rồi tiện tay đóng cửa. Hai người đứng đối diện với nhau, Từ Trạch nhìn thấy trên tay Hứa Tĩnh Giai cầm một chiếc khăn trắng, anh cầm lấy, lên tiếng hỏi.

"Đem đến cho anh?"

Hứa Tĩnh Giai ngẩng đầu, có chút ngơ ngác trả lời "Mẹ sợ anh không có khăn nên mới bảo em đưa qua, không nghĩ phòng của anh đã có rồi."

Từ Trạch mỉm cười, tay chỉ lên mái tóc của mình, khuôn giọng vẫn lạnh nhạt pha một chút ấm áp nói với Hứa Tĩnh Giai "Giúp anh lau tóc!"

Hứa Tĩnh Giai không trả lời nhưng cũng không từ chối, cô nhìn Từ Trạch, ngay lúc này mới nhận ra, anh vừa mới tắm xong, tóc rũ xuống gần như che đi đôi mắt lạnh lùng của anh, trên cổ anh có một chiếc khăn trắng. Từ Trạch lúc này chỉ mặc duy nhất chiếc quần bò màu trắng, anh không mặc áo, để lộ phần trên rộng lớn và khỏe mạnh. Tuy rằng thời gian qua Hứa Tĩnh Giai có những lần ở nhà đại thần, cô cũng có chút thích ứng, nhưng chung quy là vẫn không tránh khỏi sự bối rối.

Hứa Tĩnh Giai chậm rãi đưa tay cầm lấy khăn ở trên cổ anh, sau đẩy dờ lên mái tóc của anh mà xoa nhẹ. Từ Trạch rất cao, hơn Hứa Tĩnh Giai một cái đầu, lúc Hứa Tĩnh Giai lau, Từ Trạch phải cúi người xuống một chút, vô tình làm khuôn mặt của hai người gần lại nhau hơn.

Đã gần một tháng cả hai người đã không gặp nhau, trong lòng Hứa Tĩnh Giai rất nhớ đại thần, tuy rằng hai người vẫn nói chuyện thường xuyên qua điện thoại. Hứa Tĩnh Giai vẫn tiếp tục lau tóc, Từ Trạch lại nhân cơ hội đó, bước đến một bước, sau đẩy lại ôm trọn Hứa Tĩnh Giai vào trong lòng, không để cho Hứa Tĩnh Giai có cơ hội chống cự, Từ Trạch đã nhường người hôn lên môi Hứa Tĩnh Giai.

Anh nhìn thấy cô tròn tròn mắt ngạc nhiên, cơ thể cô căng cứng vì chưa phản ứng kịp. Từ Trạch không những ngừng lại, mà còn tiếp tục hôn sâu hơn, cho đến khi Hứa Tĩnh Giai mềm nhũn ở trong lòng Từ Trạch.

Chương trình Pudie vui vẻ

Khán giả kích động "Đại thần Trạch Gia, anh quả là một con người biết kiểm chế tốt!"

Từ Trạch lạnh nhạt "Nói xem!"

Khán giả kích động "Thế nào đã sắp kết truyện rồi, tính đến thời điểm hiện tại đã là chương 31, mỗi chương trung bình khoảng 2400 từ, đôi lúc còn có chương đến tận 2600 từ, thế mà giữa anh với Giai Giai bây giờ mới chỉ hôn nhau à?"

Từ Trạch lạnh nhạt "... " từ chối tiếp lời.

Khán giả kích động "Những lần Giai Giai đến nhà, anh không nghĩ là mình phải nên nhào đến xỏ thịt Giai Giai mà ăn à?"

Từ Trạch lạnh nhạt "Tôi có cảm thú đến mức đó sao?"

Khán giả kích động "Đại thần anh là không có nhu cầu hay là.....hay là anh có bệnh thâm kín?"

Từ Trạch trừng mắt "Cô nói gì?"

Khán giả sợ hãi "Không nói gì cả! Chương trình kết thúc tại đây! Cắt, cắt! Nghỉ, về!"

Bạn đang đọc truyện *Thước Dục Trắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: [End]

~~~~*Ngoại cảnh 1*~~~~

Từ Trạch ở Hứa gia, mọi người cùng nhau ngồi xem tin vào buổi sáng ở đại sảnh, ba Hứa chuyên tâm đọc báo, Từ Trạch lại tiếp chuyện cùng ông nội Hứa. Bỗng nhiên lúc này điện thoại của Từ Trạch vang lên, là ông nội Từ gọi đến.

"Thằng oắt con!" Giọng câu gắt của ông nội Từ từ đầu dây bên kia truyền đến sau khi máy vừa thông, lớn đến nỗi mà Hứa Tình Giai đang ngồi ở bên cạnh đại thần cũng có thể nghe thấy.

Trước đó ông nội Từ vừa nhận được tin nhắn của ông nội Hứa, sau khi ông đọc xong chỉ có một suy nghĩ, là phải-lập-tức-gọi-cho-cháu-trai-yêu-dấu của mình. Trong bụng ông có một chút hậm hực. Từ Trạch và Hứa Tình Giai đã hẹn hò lâu như thế, mới lần trước khi về nhà lại còn gạt ông, đúng là làm loạn, một bụng ông nhất quyết phải gọi ngay cho Từ Trạch. Ông nội Từ đợi Từ Trạch đáp một tiếng, sau đấy ông lấy hơi, cũng có vẻ như kiềm nén lớn tiếng nói.

Từ Trạch biết rằng ông nội Từ đã biết chuyện của anh cùng Hứa Tình Giai. Với tính khí của ông nội chắc chắn sẽ giáo huấn cho anh một khoá vì đã gạt ông. Ấy vậy mà Từ Trạch không ngờ, ở đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, lại truyền đến giọng nói vui vẻ chứ không phải là bức tức.

Ông nội Từ như cười phá lên sung sướng "Từ lúc anh được đẻ ra đến giờ, ta mới thấy lúc này mắt của anh mới dùng được. Vậy mới chính là cháu trai của Từ Văn này!"

Từ Trạch chỉ nhếch mép cười, bên kia ông nội Từ lại tiếp tục lên tiếng.

"À, chuyển lời của ta đến lão già Hứa Diệp, nói với ông bạn già rằng, đúng là cháu trai tôi đã mang về nhà "xấp tài liệu xếp cao" để ra mắt tôi!"

Dứt lời ông liền ngắt điện thoại.

Sau đấy khi ông nội Hứa nghe được, ông liền bỏ đi lên lầu với khuôn mặt xám xịt. Trong lòng chỉ nghĩ cảm thấy có lỗi với đứa cháu gái một tay ông nuôi nấng.

Ở bên kia ông nội Từ thích thú đến độ ca hát nhảy nhót vừa cảm thụ ánh nắng sáng sớm vừa vui vẻ uống trà.

~~~~*Ngoại cảnh 2*~~~~

Từ Trạch cởi chiếc áo khoác ngoài xuống, đặt trên ghế, thì sau lưng lại truyền đến tiếng chuông cửa, anh xoay người một mỗi bước ra mở cửa xem người đến là ai. Bất ngờ người đến này lại chính là người mẹ bận rộn của anh.

Từ Trạch có chút ngạc nhiên, nhìn bà lên tiếng "Sao mẹ lại ở đây?"

Bà chỉ liếc Từ Trạch, giọng có chút dỗi "Người làm mẹ này đến thăm con còn phải báo trước sao?"

Bà vừa nói vừa ngoảnh sau đấy hiên ngang đấy Từ Trạch rồi đi vào nhà, ngay cả dép cũng chưa thay, bà liền đảo quanh nhà một vòng, không thấy người, bà cau mày lên tiếng "Con bé không ở cùng con à?"

Từ Trạch chậm rãi cởi caravat, lười biếng nói "Cô ấy không phải như mẹ nghĩ!"

"Mẹ thì nghĩ gì chứ? Mắt nhìn người của ông nội con mà phải bàn cãi sao?" Bà quăng cho Từ Trạch một cái liếc mắt, sau đấy lại tiếp tục nói.

"Mẹ nghe nói Giai Giai rất xinh, nên muốn qua nhìn một lát thôi!"

"Và đặc biệt là, trên giấy tờ của Giai Giai đề giới tính là nữ, mẹ chỉ muốn xác nhận rằng giấy tờ đó có đúng không thôi!"

Từ Trạch "..."

Bà là đang sợ anh hẹn hò với người chuyển giới?

~~~~*Ngoại cảnh 3*~~~~

"Đừng tưởng có được sự chấp thuận của ba và vợ tôi thì cũng có được sự chấp thuận của tôi!" Ba Hứa nhìn Từ Trạch, cả hai người đang cùng nhau đi dạo ở ngoài vườn, chỉ hai người, ba Hứa mới lên tiếng thật lòng.

Gió đêm hiu hoắt, ánh mắt của ba Hứa càng thêm lạnh lùng. Ông thấy Từ Trạch chỉ dùng nụ cười đáp ông. Ông lại bắt gặc tiếp tục nói.

"Từ tổng, tôi không quan tâm tình cảm của anh là thật hay không! Tôi vẫn không muốn con gái tôi còn trẻ như vậy mà bị người khác nói rằng vì trèo cao mà muốn nhanh chóng tiến đến hôn nhân!" Ánh mắt ông vô cùng chân thật, diễn tả hết sự yêu thương với đứa con gái duy nhất là Hứa Tình Giai.

Từ Trạch cho hai tay vào túi, cùng ba Hứa bước đi trên thảm cỏ xanh ngát. Anh từ tốn nhìn ba Hứa, ánh mắt vô cùng kiên định "Hiện tại trước là đính hôn, sau đây khi nào chú muốn gả con gái, con liền sang hỏi cưới."

~~~~~*Ngoại cảnh 4*~~~~~

Từ Trạch và Hứa Tình Giai đang đi dạo. Cô lén lút liếc nhìn sang anh, hóm hỉnh nói.

"Nghe nói anh muốn hỏi cưới em."

Từ Trạch mỉm cười nhìn Hứa Tình Giai, giọng anh trầm ấm, có chút vui vẻ.

"Em nói thử!"

Hứa Tình Giai nhìn anh, nở nụ cười lên tiếng "Em muốn được cầu hôn!"

Hứa Tình Giai vừa dứt lời, Từ Trạch đã cúi đầu hôn lấy Hứa Tình Giai. Lâu đến nỗi Hứa Tình Giai chịu không được dùng tay đẩy anh ra. Anh lúc này mới nhẹ nhàng nói.

"Giai Giai, gả cho Từ Trạch đi!"

~~~~~*Ngoại cảnh 5*~~~~~

Dương Linh, Đường Phân và Tống Vy lúc này cả ba người đều cùng đứng khoanh tay nhìn đại thần. Dương Linh nhướn mày hướng anh lên tiếng.

"Đại thần sư huynh, anh không thấy lời cầu hôn của anh có qua loa quá không? Đến cả nhẫn cũng không có cho Giai Giai nhà em, Giai Giai ngốc nghếch đồng ý nhưng tụi em thì không đâu nhé!"

Từ Trạch chỉ nhếch mép cười, anh nói.

"Nói tiếp đi!"

Dương Linh hóm hỉnh tươi cười tiếp tục nói.

"Tất nhiên là đợi đến hôn lễ của anh, tụi em sẽ bắt cóc Giai Giai, nhất quyết không giao ra cô dâu! Độ khó tìm đồ vật sẽ gấp mười lần, phòng bị cưới tụi em cũng sẽ yêu cầu thật cao, và tất nhiên đêm động phòng của anh tụi em cũng sẽ không bỏ qua!"

Từ Trạch lúc này bật cười, đưa bàn tay đang nắm tay Hứa Tình Giai lên cao, ngang trước tầm mắt của Dương Linh. Cô nàng Dương Linh chỉ thấy ngón áp út lấp lánh thứ gì đó trên bàn tay trắng muốt của Hứa Tình Giai, bên tai lại truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Từ Trạch.

"Có thể là cầu hôn qua loa, nhưng nghi thức thì không thể thiếu!"

Cả ba người Dương Linh, Đường Phân cùng Tống Vy đứng hình mất vài giây. Chỉ thầm tấm tắc trong lòng. Quả nhiên đại thần hào phóng, để cưới được vợ còn hào phóng hơn. Dương Linh lại gần, cầm lấy tay Hứa Tình Giai đưa gần đến đôi mắt của cô nàng, sau đấy nhìn Đường Phân và Tống Vy lên tiếng hỏi.

"Hai cậu nhìn xem, cái viên này có bằng mắt tớ chưa?"

Đường Phân và Tống Vy lắc đầu, hai người ngao ngán nói "Tiểu Dương, con mắt cậu không đáng giá so với cái nhẫn ấy!"

~~~~~*Ngoại cảnh 6*~~~~~

Hôm nay Hứa Tình Giai có tham dự một buổi họp lớp, là bạn cấp ba của Hứa Tình Giai. Do từ trước giờ Hứa Tình Giai vẫn luôn học trường nữ sinh, nên bạn cũ của cô cũng chỉ toàn là nữ. Nhưng hôm nay buổi họp lớp nhẹ nhàng của những cô nàng lại trở nên nổi loạn hơn bởi những người bạn trai họ dẫn theo.

Buổi tối khi đến giờ hẹn, là đại thần đưa cô đến nhà hàng. Sau đấy đại thần cũng rời đi khi Hứa Tình Giai đã vào trong. Vốn là Hứa Tình Giai nghĩ rằng cô đến sớm, nhưng kết quả cô là người cuối cùng còn thiếu. Hứa Tình Giai vừa ngồi vào chỗ vừa ái ngại nhìn mọi người.

Có thể là do có đàn ông, nên bữa ăn trở nên ồn ào hơn, khi đã ăn một nửa, những người đàn ông bỏ qua một bên cùng nhau uống rượu, trên bàn lúc này chỉ toàn là nữ.

Lúc này có một tiểu hoa đào A khai xướng, cầm chiếc túi trên tay để lên bàn, sau đấy đều là bộ dạng khoe mẽ nói.

"Các cậu nhìn xem, hôm trước bạn trai tớ mua cho tớ chiếc túi Chanel này, là mẫu mới nhất đấy! Anh ấy thật yêu tớ!"

Mọi người nhìn chiếc túi, đều là vẻ trầm trồ, nhưng đa phần là ganh tị nhiều hơn.

Sau đấy lại một tiểu hoa đào B tiếp lời.

"Sao có thể bằng bạn trai tớ? Bạn trai tớ không những mua túi cho tớ, mà cả đôi giày mắc tận mấy vạn tệ vẫn chịu chi cho tớ."

Tiếp thêm một tiểu hoa đào C lên tiếng.

"Những cái túi ấy thì mua lúc nào chả được! Bạn trai tớ mấy hôm trước còn cầu hôn tớ bằng nhẫn kim cương đấy! Mà cầu hôn thì các cậu biết nó đồng nghĩa với việc gì rồi đấy!" Sau đấy cô nàng còn khoe bàn tay đang đeo nhẫn của mình ra, mọi người nhìn vào viên kim cương của cô nàng mà liếc mắt xem thường. Một tiểu hoa đào D lên tiếng châm biếm.

"Viên kim cương nhỏ như thế, chắc cũng đồng nghĩa với cái tình cảm của anh ta hẳn là "to lớn" lắm!"

Tiểu hoa đào C liền cảm thấy bề mặt, mặt cô nàng lúc thì chuyển sang xanh rồi lại đỏ, trông rất tức giận nhưng cũng không lên tiếng đáp trả.

Tiểu hoa đào D lại tiếp tục nói.

"Bạn trai tôi không chỉ mua những thứ đấy mà anh ấy còn mua cả nhà cả xe cho tôi nữa. Sắp tới anh ấy sẽ cầu hôn, chúng tôi đã xác định kết hôn rồi!"

Sau đấy, mọi bạn nữ trên bàn đều lần lượt khoe ra bạn trai của mình giàu có và tài giỏi như thế nào. Riêng chỉ có Hứa Tĩnh Giai yên tĩnh nhìn mọi người nói chuyện. Một tiểu hoa đào hiếu kì, khiêu khích chuyển hướng lên người Hứa Tĩnh Giai.

"Giai Giai, cậu sao lại im lặng như thế? Giai Giai đã có bạn trai chưa?"

Hứa Tĩnh Giai cười gượng, gật đầu một cái rồi trả lời "Tớ có rồi!"

"Vậy sao? Khi nãy tớ thấy cậu đến một mình nên tưởng cậu còn độc thân, sao cậu không dẫn anh ấy cùng đến? Hay là.....bạn trai cậu có chuyện gì ngại nên không muốn đến sao?" Tiểu hoa đào nham nhở, thích thú nhìn khuôn mặt lúng túng của Hứa Tĩnh Giai. Mọi người ngồi ở bàn, ai cũng đều nghe ra được ý tứ kia, chính là nói bạn trai của Hứa Tĩnh Giai xuất thân thấp lại còn nghèo, nên mới không dám đem anh cùng đến.

Hứa Tĩnh Giai chỉ lạnh nhạt cười trả lời "Anh ấy rất bận, không thể cùng tớ đến!"

"Hoá ra là vậy!" Khuôn mặt của tiểu hoa đào tỏ vẻ như đã hiểu ra chuyện, nhưng khuôn mặt không ngừng đắc ý nhìn Hứa Tĩnh Giai. "Bạn trai Giai Giai làm nghề gì vậy? Có thể bận như thế, cả một buổi tiệc nho nhỏ cũng không thể tham gia, chắc là nhân viên của một nhà máy nào đó à?"

Tiểu hoa đào trông Hứa Tĩnh Giai ăn mặc đơn giản, tóc búi cao, chiếc đầm trắng càng khiến Hứa Tĩnh Giai trở nên thanh khiết, khác biệt hoàn toàn với những người còn lại, chỉ toàn trang điểm đậm, phấn loe loét trên mặt.

Những người còn lại nghe tiểu hoa đào châm chọc Hứa Tĩnh Giai, lòng có chút hả hê. Tuy Hứa Tĩnh Giai rất ngây thơ và tốt tính, nhưng cũng chính vì thế mọi thứ tốt đẹp đều đến với Hứa Tĩnh Giai, ngay cả thầy cô, các buổi gặp mặt hẹn hò, các chàng trai chỉ đều chú ý mỗi mình Hứa Tĩnh Giai. Hứa Tĩnh Giai là tiểu thư danh giá, học thức rất cao, cho dù là lúc trước hay bây giờ vẫn ở hàng top của trường, chính vì vậy sự ganh ghét lẫn nhau của phụ nữ là điều không tránh khỏi.

Trước câu hỏi của tiểu hoa đào, Hứa Tĩnh Giai từ chối trả lời, cô im lặng uống nước. Bọn người họ lại càng đắc ý hơn, cô chỉ yên tĩnh như cũ, bàn tay vô thức sờ vào chỗ đeo nhẫn kia, khi nãy vì không muốn mọi người nói rằng mình khoe khoang, nên Hứa Tĩnh Giai đã để chiếc nhẫn được cầu hôn ở trên xe đại thần.

Mọi người lại tiếp tục chủ đề vòng vàng trang sức đá quý, những người bọn họ đều liếc nhìn Hứa Tĩnh Giai vừa vui vẻ kể vừa vui vẻ cười, thế nên bọn họ đều không chú ý, ở cửa phòng, phục vụ đã dẫn một người đến. Cả căn phòng dường như đều không biết đến sự xuất hiện của Từ Trạch, cho đến khi có một người đàn ông nhận ra anh, anh ta nói lớn, khiến cả phòng đều trở nên im lặng, nhìn theo hướng người vừa lên tiếng.

"Trạch Gia?" Người vừa lên tiếng, anh ta đặt ly rượu trên tay xuống, sau đó hướng Từ Trạch đi đến. Anh ta bắt tay với Từ Trạch, rồi lại tiếp tục nói.

"Anh có việc ở đây sao?"

Từ Trạch gật đầu, lạnh nhạt lên tiếng.

"Có chút việc!" Sau đấy ánh mắt anh đảo một vòng quanh phòng, ánh mắt dừng lại trên một thân hình, bên tai Từ Trạch truyền đến giọng nói chỉ có hai người mới có thể nghe.

"Trạch Gia quả nhiên động tác nhanh nhẹn, em vừa báo cáo về chị dâu, anh đã xuất hiện ngay rồi, anh làm em bất ngờ đấy!"

"Hôm nay anh mà không đến đón chị dâu thì bọn người bên kia sẽ tấn chị dâu đi mất. Bọn họ vẫn cứ đang bàn tán chuyện này nãy giờ!"

Từ Trạch chỉ nhếch mép, vỗ vai anh ta, cho một câu "Cám ơn chú, Tiêu Dương! Ghi nhớ mấy người đó giúp tôi!" Sau đấy liền bước nhanh lại chỗ mọi người.

Bên phía đàn ông đã bàn tán sôi sục đến thân phận của anh, một vài người thấy anh đi lại còn định tiến lên muốn chào hỏi, nhưng không ngờ anh đang tiến đến lại đột ngột dừng lại ở một chỗ, là chỗ của Hứa Tĩnh Giai.

Từ Trạch đứng trước mặt Hứa Tình Giai, chưa vội vàng lên tiếng, đã lấy chiếc nhẫn từ trong túi ra, mang vào cho Hứa Tình Giai, anh lưu luyến nắm tay cô, anh nói.

"Sao lại bất cần như vậy? Anh thấy ở trên xe nên mang đến cho em!"

Từ Trạch trước đó đã ở bỏ hai nút áo, làm lộ ra lồng ngực săn chắc, khiến anh càng trở nên nam tính và phong trần hơn. Những cô gái ở đó đều đã bị anh mê hoặc. Tuy nhiên, lại nhìn chiếc nhẫn trên tay Hứa Tình Giai lại còn ngạc nhiên hơn. Quả nhiên một nhân viên của nhà máy sẽ không thể mua được chiếc nhẫn kim cương to đến như vậy.

Từ Trạch lạnh nhạt nhìn mọi người lên tiếng.

"Tôi dẫn vợ sắp cưới đi trước, mọi người cứ thông thả, hôm nay tôi mời!"

Sau đấy Hứa Tình Giai bị Từ Trạch dẫn đi mất, trong bao ánh mắt ngạc nhiên của nhiều người ở đó.

Trạch Giai? Vợ sắp cưới??

- END-

"Thược Dược Trắng" cuối cùng cũng đã kết thúc, cảm ơn các bạn đọc đã theo dõi, mong các bạn cũng sẽ tiếp tục ủng hộ những tác phẩm tiếp theo của xxiabin, bộ truyện có tên "Báo Hoang" được lấy bối cảnh gần giống như thời victoria ở thế kỉ 19. Một lần nữa xin được cảm ơn các bạn. ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Thược Dược Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: *Chương trình phỏng vấn đặc biệt*

PV: Xin chào các bạn đọc giả, đây là chương trình phỏng vấn Pudie do tác giả "xxiabin" quá nhàn rồi chèn vào. Với tình hình là "Thược Dược Trắng" cũng đã kết thúc rồi, tuy nhiên lại có một số chi tiết khúc mắc khiến cho một vài bạn đọc giả không khỏi tò mò. Để giải đáp những thắc mắc ấy thì hãy tiếp tục theo dõi chương trình sau đây nhé! Chính hai nhân vật chính của truyện là đại thần Từ Trạch và tiểu trong veo Hứa Tình Giai sẽ trả lời.

Xin chào hai bạn, đầu tiên mời hai bạn tự giới thiệu một chút về bản thân cũng như tác giả của "Thược Dược Trắng".

Hứa Tình Giai: Xin chào, Tôi tên là Hứa Tình Giai. Học năm hai ở đại học Gia Thiên, thường được các bạn học biết đến là "Nữ thần trong veo". Ba tôi là thị trưởng thành phố B, ông nội tôi từng vào quân lúc ông 18 tuổi.

Từ Trạch: Xin chào, Tôi tên là Từ Trạch. Học năm tư ở đại học Gia Thiên, hay được gọi là đại thần. Hiện tại tôi điều hành công ty tài chính Gia Thiên. Ba và mẹ tôi hiện đang sinh sống và làm việc tại nước ngoài, công việc của họ là điều hành tập đoàn về lĩnh vực vận tải xuyên quốc gia. Ông nội tôi vừa ra quân và giữ một chức vụ khá lớn.

PV: Hai người có thể lí giải một chút về cái tên của bản thân được không?

Hứa Tình Giai: Sở dĩ "bé" tác giả sử dụng cái tên Hứa Tình Giai này là vì đây là bộ truyện theo hướng thanh xuân vườn trường, nhẹ nhàng, nên bé tác giả muốn nữ chính là một người hiền một chút và khá nhút nhát như cái tên của mình- Tình Giai- tình lặng, ôn hoà.

Từ Trạch: Vì nữ chính là một người dịu dàng nên bé tác giả muốn nam chính đối ngược lại một chút. Vừa có sự trưởng thành của một lãnh đạo vừa có một chút lạnh lùng của một nam thần nên cái tên Từ Trạch là phù hợp nhất.

PV: Cho hỏi nhỏ một chút cả hai bạn đều xưng hô tác giả là "bé", đó là một tên gọi thân mật hay có hàm nghĩa sâu xa nào à?

Hứa Tình Giai: Nó không có ý nghĩa gì cả, chỉ là tác giả nhỏ tuổi hơn chúng tôi.

PV: Hoá ra là vậy. Vậy thì chúng ta trở lại với bộ truyện Thược Dược Trắng một chút. Câu hỏi đầu tiên là, vì sao trong chuyện phần lớn truyện chính là cảm nghĩ và nội tâm của Hứa Tình Giai nhiều hơn, còn Từ Trạch lại gần như là không có?

Hứa Tình Giai: Tôi có thể lí giải được điều này, một phần là do bé tác giả là nữ nên để dẫn dắt một bộ truyện trở nên mạch lạc và mang đến cho người đọc nhiều cảm xúc hơn thì bé tác giả chọn vai của nữ chính để dẫn dắt câu chuyện, hơn hết là cái tâm lý mới lớn của con gái phần nào đấy sẽ giúp câu chuyện được tự nhiên hơn. Và nhân vật Từ Trạch vốn dĩ được xây dựng là một người lạnh lùng và khô khan, Từ Trạch luôn hành động nhiều hơn là lời nói, nếu dẫn dắt truyện theo lời kể của nhân vật này thì chúng ta sẽ không còn thấy Từ Trạch lạnh lùng khô khan nữa, mà thay vào đó là một con người sống nội tâm ngọt ngào.

PV: Cho hỏi đại thần Từ Trạch vì sao lại theo đuổi Hứa Tình Giai mà không phải là cô gái khác, các bạn đọc rất thắc mắc về việc này vì không thấy tác

già đề cập đến!

Từ Trạch: Theo như lời Hứa Tĩnh Giai nói thì để diễn tả cảm xúc của Từ Trạch thì sẽ không phải là Từ Trạch được xây dựng từ ban đầu nữa, nên tác giả quyết định không kể ra cảm xúc của Từ Trạch khi thấy Hứa Tĩnh Giai. Nhưng thật sự là tôi đã rung động với Hứa Tĩnh Giai khi lần đầu tiên chạm mắt nhau ở sân vận động.

PV: Thế còn về việc phản ứng của ba mẹ anh như thế nào về Hứa Tĩnh Giai. Phân cảnh đưa Hứa Tĩnh Giai về ra mắt với ba mẹ Từ cũng không thấy đề cập đến!

Từ Trạch: Lí do phân cảnh ấy không có là do suy nghĩ của bé tác giả. Bé tác giả vẫn luôn muốn nữ nhân có thể được tôn trọng mà không phải là trào cao. Từ đầu đến cuối bé tác giả vẫn luôn thể hiện cho mọi người thấy rằng, có được Hứa Tĩnh Giai là sự may mắn của Từ Trạch. Với cả, mẹ Từ có từng nói, người ông nội Từ chọn thì không thể nghi ngờ gì cả, cũng đồng nghĩa rằng cả mẹ Từ và ba Từ không cần kiểm định vì họ tin tưởng vào năng lực nhìn người của ông cụ.

PV: Tôi có nhớ đến có cảnh Hứa Tĩnh Giai bị lớp trưởng Trần Ngư lôi kéo nói chuyện, vẫn không biết hai người bọn họ là nói gì nhỉ?

Hứa Tĩnh Giai: Chắc hẳn các bạn đọc cũng đã thấy trước đó Trần Ngư đã có tình cảm với tôi. Nên cuộc gặp gỡ riêng đó ai cũng sẽ đoán được Trần Ngư là tỏ tình với tôi, nhưng dù sao cũng đoán được kết quả là bị tôi từ chối, nên bé tác giả bỏ qua cảnh tỏ tình ấy luôn.

PV: Nhiều bạn có thắc mắc rằng cái kết của bộ truyện này như chạy nước rút vậy. Vẫn chưa thỏa mãn được người đọc. Các bạn có ý kiến như thế nào?

Hứa Tĩnh Giai: Thật ra thì đúng như các bạn nói, phần kết có một chút gấp gáp. Thật ra là do trong quá trình từ làm quen đến yêu đương, câu lương hay những phân đoạn ngọt ngào đã xuất hiện quá nhiều. Thế nên nếu câu chuyện được tiếp tục sẽ trở nên dài dòng và mất đi sức hút, dù sao hay nhất vẫn là khi nó dóng dang mà.

PV: Theo bạn nghĩ thì tác giả sẽ thương "đứa con" nào của mình nhất?

Hứa Tĩnh Giai: Có lẽ là nhân vật Từ Khiêm, khác với Trần Ngư có thể thể hiện ra tình cảm của mình, Từ Khiêm lại quyết định giữ riêng cái tình cảm ấy cho mình, chỉ âm thầm thích Hứa Tĩnh Giai vì anh biết rằng mình không có cơ hội để tiếp cận người mình thích.

PV: Theo bạn nghĩ thì tác giả sau bộ truyện này khó chịu nhất là về điều gì?

Hứa Tĩnh Giai: Có lẽ chính là xem nhưng không vote hay bình luận, hoặc là những người thường nhầm lẫn bé tác giả là edit truyện của người khác.

Từ Trạch: Có lẽ là những người hay bắt bẻ về truyện. Mục đích viết truyện không phải để làm hài lòng từng cá nhân. Bé tác giả viết truyện xuất phát từ đam mê của mình trước, làm hài lòng mình trước, sau đây mới theo tiêu chí thị hiếu của người đọc hiện nay. Thế nên việc ngôn từ và phong cách sử dụng từ ngữ là quyết định của bé tác giả, mà có một phần nhỏ người đọc lại thích bé tác giả viết theo ý của họ, nếu mà bé tác giả sửa lại theo ý họ thì thành ra đó không phải là truyện mang phong cách riêng của bé tác giả nữa.

PV: Cảm ơn hai bạn đã phối hợp cùng chương trình. Hiện tại thì chương trình chỉ nhận được một số phản hồi đó. Nếu các bạn đọc giả có gì thắc mắc hãy cứ bình luận vào bên dưới, lúc đó chương trình Pudie lại có thêm một phần nữa. Gửi lời cảm ơn đến các bạn đã theo dõi chương trình. Đừng quên đón đọc bộ truyện "Báo Hoang" sắp tới nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thước Dực Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.